

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Syngespil for den Danske Skueplads : [Den
Gyldendalske Samling].

Vol. 3

København : Gyldendal, 1776-90

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55, - 3.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

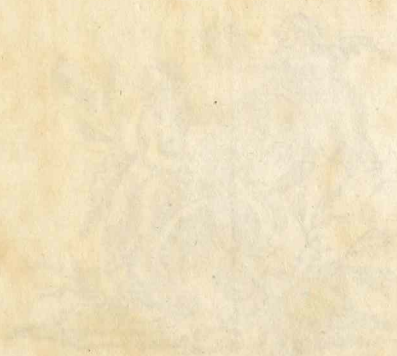

130021686264

Enunciatio

for 200

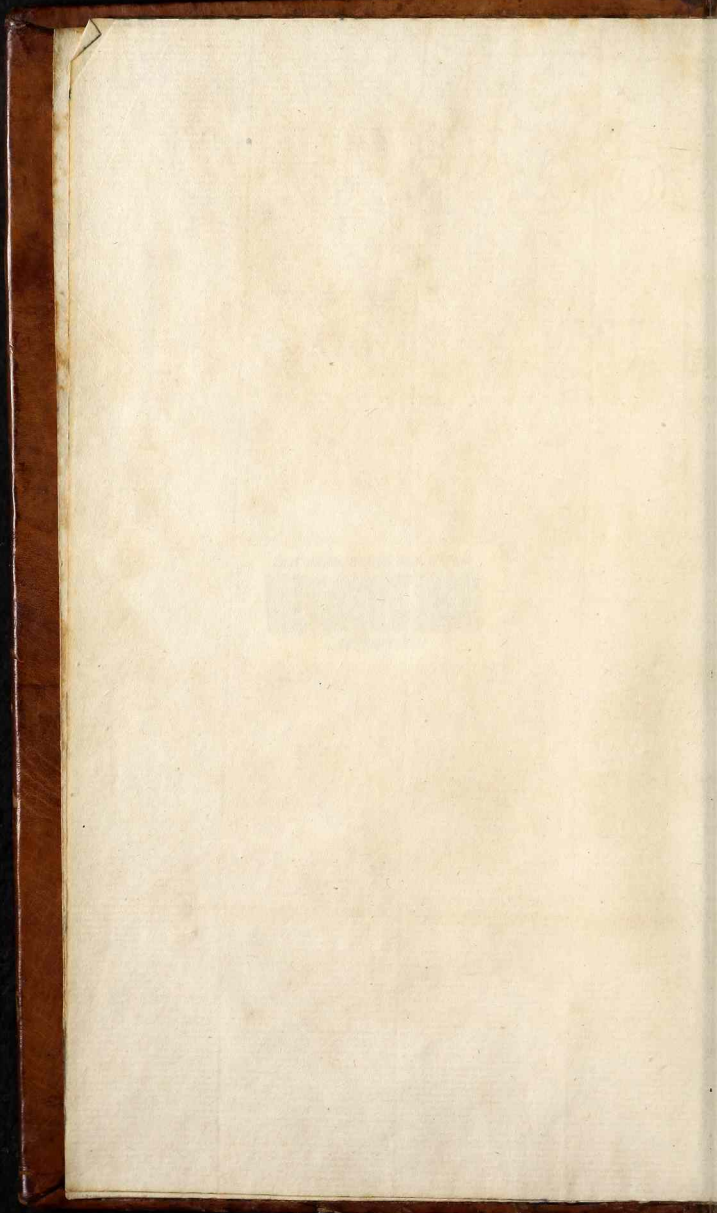
Dante Alighieri

Problema

Problema

Problema

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Tredie Bind.

Kiøbenhavn, 1778.

Trykt paa Gylsdendals Forlag.

Fortegnelse

paa

de Syngespil,

som findes i dette Bind.

Deserteuren eller den rømmende Soldat.

Colonien eller den nye bebyggede De.

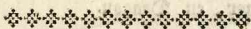
Den forstillede Tvistighed efter Rose og Colas.

Arsene.

Kongen og Forpagteren.

Deserteuren,
eller
den rømmende Soldat.

En
lyrisk Tragi = Comødie
i tre Handlinger,
af Sedaine.

Musiken af Monsigny.

Til samme Musik oversat

ved

Niels Krog Bredal.

Personerne i Stykket:

- 1) Lovise, forlovet Brud af Maric.
- 2) Maric, Soldat.
- 3) Franz Tappenstræg, Lovises Fader.
- 4) Guse, en Møster af Maric.
- 5) Sætter Jochum, Sødskendebarn til Maric.
- 6) Wannette, en ung Bondepige.
- 7) Holzhammer, en Dragon.
- 8) Eisenfelts, Vagtmester.
- 9) Slutteren.
- 10) Udvagten.
- 11) Soldater.
og
- 12) Almue.

Skuepladsen forestilles nær ved en Landsby, som ligger ved Grændserne, og ikke langt derfra ligger den Kongelige Leir.

Hele Pladsen forestiller en Landsbye-Egn, nederst i hvilken seer man et Bierg, og en Bondebye langt ude. Foran ved Skuepladsen seer man et stort Ulme-Træ, ved Roden af samme er en græsbegroet Høj, hvorpaa et Par Personer kan sidde.

Deserteuren,

eller

den rømmende Soldat.

En Tragi-Comoedie.

Første Handling.

Første Scene.

Lovise. (alene)

A r i a.

Gjør man vel den ondt, som man ynder?
Hvor har det Sted

At see ham breed?

Gjør man vel den ondt, som man ynder?
Man jo mod sig selv sig forsynder.

Jeg elsker ham indtil jeg døer; *)

Og man til sig Utroskab raade tør? ==

A 2

Af!

*) Ved dette Sted kommer hendes Fader ind.

Ak! min Fader! det er for galt = =
 Var det mig, det mit Liv vist galdt.
 Gjør man vel den ondt, som man ynder?
 Man jo mod sig selv sig forsynder.

Anden Scene.

Frank, Tappensstræg, Lovise, Møster Suse,
 Nannette, Fætter Jochum, (der har en
 Kiep i Haanden, som han leger med.)

Frank.

Jeg vil nu saa have det; det er min Willie;
 hvad saa?

Lovise. (for sig selv.)

O! Himmel!

Møsteren.

Man er alt bleven ham vaer paa Landeveien.

Fætter Jochum.

Han var paa den anden Side af Vandet.

Lovise.

Er Du bleven ham vaer? men hvordan er
 det gaaet til?

Fætter

Fætter Jochum.

Bed at see paa ham.

Lovise. (trækkende paa Skuldrene
af Medynk.)

Bed at see paa ham!

Mosteren.

Jeg saa ham just da han var i Færd med
at ville svømme over Vandet; men hans Ransel,
hans Kaarde og andet meere var ham i Veien.
Han maae derfor gaae en Omvei.

Lovise.

Det er vel betænkt.

Frank.

Det er vel betænkt.

Mannette.

Det er vel betænkt.

Fætter Jochum.

Ja vist, det er vel betænkt.

Frank.

Nu vel Lovise! Du saaer beqvemme Dig
til, at sætte det i Bænk, som Frue Grevinden har
forlangt.

Lovise.

Hvilken sær Grille!

Frank.

Hun vil saa have det, der har Du hendes
Brev, der kan Du see sort paa hvidt derfor.

A 3

Mosteren.

Mosteren.

Hun vil saa have det; der kan Du see sort paa hvidt derfor.

Lovise.

Vil ikke min Fader have den Godhed, at læse det for mig.

Frang.

Meget gierne vil jeg læse det for Jer; men man maae høre paa med Agtsomhed, og ikke falde mig med Slidder-Sladder ind i min Læsning, som I pleie giøre om Aftenen, naar jeg sidder og læser for Jer af den store Krennikke.

Lovise.

Vær da saa god at læse, min Fader!

Frang.

Nu vel da, her nu nøie paa. Lad os sætte os her ned.

Lovise.

Min Fader! lad os heller sætte os ned her under dette Ulme-Træ.

Frang.

Som Du vil, min Datter! Sæt Du Dig der, Søster Euse! derefter Du Jochum! Sæt Dig om paa den anden Side Mannette! og Du Lovise næst ved mig; thi Du har størst Deel i dette.

(Naar de alle have sat sig ned, trækker han sit Brev frem af Lommen.)

Nu da, hører I nu vel til?

Lovise.

Lovise.

Ja.

Mosteren.

Ja.

Nannette.

Ja.

Fætter Jochum.

O! ja vist.

Frank.

J hører da alle til?

Lovise.

Alle.

Mosteren.

Alle.

Nannette.

Alle.

Fætter Jochum.

Ja, alle som een Mand.

Frank.

Dette er ikke det Brev, som Grevinden
har skrevet til Obersten; men det er Oberstens
Svar til Grevinden. Kan Du holde Dit Snakke-
Lei, Du.

Fætter Jochum. (Slipper af Angest
sin Riep.)

Men nu da, jeg har ikke talt et Ord.

Lovise.

Han har ikke opladt sin Mund.

Mosteren.

Han har ikke opladt sin Mund.

Mannette.

Han har ikke opladt sin Mund.

Frank.

Da kom det mig saa for. (han læser) „ For
„ at svare til den Tre, som De har beviist mig i
„ at skrive mig til. (han mumler for sig selv)

Lovise.

Dette forstaae vi intet af.

Frank.

Ja alt dette er kun Komplimenter; og maa-
ske det er slige Hemmeligheder, som Frue Grev-
inden ikke vil have, skal være bekjendte.

(han mumler for sig selv.)

Lovise.

Men min Fader! det er paa den Maade
ikke Umagen værd, at vi høre til.

Mosteren.

Jo, for alting, mit Barn!

Frank.

Der har jeg det. (han læser høit) „ Men,
„ Heisterede Frue! hvad sig angaaer Marie Spi-
„ nasti, Soldat i mit Regiment, saa kan jeg
„ ikke sige saa meget got om ham, som han
„ jo

„jo fortienet.“ Som han jo fortienet. „Han
 „har alle de Egenskaber, som høre til en god Sol-
 „dat, han er ærbar, lærvillig og modig.“ Han
 vil ikke sige, at han er opløben, men at han har
 Mod og Mands Hierte.

Lovise.

Nu videre, min Fader!

Frank. (bliver ved at læse)

„Han er en smule vild og hidsig; men om
 „en og anden Gang hans Hidsigthed forfører ham
 „til at forløbe sig, kommer han strax paa rette
 „Bei igien.“ Kommer strax paa rette Bei igien.
 Dette kan jeg ikke ret finde Rede udi.

Lovise.

Og saa meere, min fiære Fader!

Frank. (som bliver ved at læse)

„Jeg ønsker intet heller, end at han vil
 „blive hos mig; Jeg skulde giere ham til Offi-
 „cier i mit Regiment.

Mosteren.

I hans Regiment!

Fætter Jochum.

I hans Regiment.

Lovise.

Ja, men jeg troer ikke, at han bliver der.

Frang.

Stille dog! „Men da hans sex Tieneste-
„ Aar ere udløbne om fiorten Dage, skal jeg be-
„ sørge ham hans Afssked.

Lovise.

Om fiorten Dage.

Mosteren.

Om fiorten Dage.

Frang.

Ja, om fiorten Dage. „Jeg skikker ham
„ til Høistarede Frue, som De har befalt, for at
„ overbringe min ærbødige Hilsen, og at aflægge
„ Taksigelse. Jeg har neie foreholdet ham, at
„ han maae tage sig vare for at gaae Feil af Veien,
„ da den fiendtlige Krigshær er i Nærheden, og
„ man er her paa Stedet saa nær ved Grændsen.
„ De Befalinger, som ere udgaaede, ere meget
„ strenge, og han maae være i Dag tilstede; efter-
„ som Kongen, som i Morgen holder Taffel to
„ Mile fra Frue Grevindens Herregaard, vil der-
„ efter besee Leiren; og da maae det heele Mandskab
„ være under Gevær.“ Ja det er naar Kongen
kommer forbie, (ja det forstaaer I Stjympere Jer
ikke paa,) det er naar Kongen kommer forbie, at
man er under Gevær. Nu, hvor er dog ikke
Krigen et hypperligt Haandverk!

Fætter Tochum.

Ja, naar man er sluppet heelskindet derfra.
Nannette.

Nannette.

Hvorfor er det da, at de unge Karle klynke,
naar de skal indskrives som Soldater?

Franz.

Hold Munden, det rager ikke Jer. (til Lovise)
Ja min Datter! Du maae altsaa bekvemme Dig
til at opfylde Grevindens Befaling; Du skal stille
Dig an, som Du var gift, og var Brud; og Du
(til Fætter Jochum) Du skal være Brudgommen.

Fætter Jochum.

Aldrig bedre.

Franz.

Vi skal gjøre Anstalter til Sællepiber,
Trompetter og Violiner; og vi skal gjøre en Stoi,
som om Du virkelig i Gaar havde haft Bryllup.
Og Du (til Nannette) Du skal komme ham i Møde,
og fortælle ham alt dette; Du kan lade som Du gif
her og passede paa Dine Faar.

Mosteren.

Da troer jeg, at jeg skulde gjøre det listi-
gere end hun.

Franz.

Nei, han kiender jo Jer; det skulde være
artigt, at han ikke skulde kiende sin egen Moster.

Lovise.

Al! min kiere Fader! alt dette gaaer mig
meget nær til Hierte; og om man spillede mig et
saadant

saadant Pudserie, vilde jeg blive meget fortro-
den derover.

Frank.

Men hans Fornoielse vil være desto større
deresier.

Mosteren.

Ja, det kan lære ham, hvad det er at
skrive Dig til, at han længtes efter at møde Dig paa
Landeveien, for at tale med Dig, og strax derpaa
igien at forsoie sig tilbage.

Lovise.

Det er just ikke saa Ord til Ord, som han
har skrevet; men om saa var, hvorfor skal man
derfor ængste ham?

Mosteren.

Kort og godt: Frue Grevinden vil saa have
det; hun har jo selv besørget hans Opdragelse; og
hun er saa omhyggelig for ham, at man undrer
sig derover.

Lovise.

En smuk Prøve af Omhyggelighed, at giøre
ham Hjertefrog!

Mosteren.

Men det er jo dog kun et Dieblis Sag.

Lovise.

Jeg trøster mig ved, at han ikke vil sætte
Troen til noget af alt dette; det er ikke en Uge siden
han fik Brev fra mig.

Frank.

Frank.

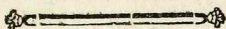
Saa meget desto bedre; desmeere affhyelig
vil Din Utroskab forekomme ham.

Mosteren.

Ja vist, desto meere vil han ærgre sig derover.

Frank.

Saa gaae nu hen enhver især, for at Klæde
Jer til vort Forehavende; vi har ikke megen Tid
at spille. (til Nannette) Og Du, bliv Du her hos
mig; jeg vil see om Du bær Dig ret ad.

Tredie Scene.

Frank og Nannette.

Frank.

Nu da; kan Du saae alt dette i Dit firs-
kantede Hoved?

Nannette.

Ganske vist, min Herre!

Frank.

Det gad jeg see engang. Sæt Dig derhen.

Nannette.

Ja.

Frank.

Frank.

Lad som Du sad og spandt.

Mannette. (tager den Kiep, som Fættter
Gochum lod falde.)

Nu er jeg i Stand, lad os indbilde os at
dette er Teenen, som jeg spinder paa.

Frank.

Det er ikke nok; kan Du synge?

Mannette.

Ja vist, jeg synger, naar I kommer fra den
anden Side.

Frank.

Nei, ikke naar jeg kommer.

Mannette.

Ja jeg forstaaer, jeg forstaaer; det er,
naar han kommer.

Frank.

Rigtig; Syng da.

Mannette.

Vie da et Dieblis, til jeg faaer sat min
Teen i Stand.

(Hun laver sin Teen til rette, under Rittor-
nellen af følgende Aria.)

Mriette.

A r i e t t e.

Min Teen var nys borte for mig;
 Jeg den i Græsset vilde finde;
 Colin kom, og bukkede sig,
 Sagde: hvad mon Du søger, Hyrdinde!
 Lidt Elskov, en smule Glid dertil
 Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

God Dag, lille Pige! (hun vender sig om)
 npperlig, npperlig, bliv saa ved.

Nannette.

Men borte var altsaa min Teen;
 I Skoven den fra mig var kommen;
 Colin, for at skiære en Green,
 Strax sin Goldefniv fik op af Lommen.
 Lidt Elskov, en smule Glid dertil
 Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

Men hør mig dog engang, lille Pige!
 (hun vender sig om igjen) usforlignelig, præg-
 tig. Bliv ved.

Nannette.

Nannette.

Saa længe skar han paa sin Green,
Og saae mig ret skielmsk under Diet,
Til jeg fik saa deilig en Teen = = =
Men mit Hierte til Elskov blev boiet.
Lidt Elskov, en smule Flid dertil
Kan bringe et Hierte hvorhen man vil.

Frank.

Mit smukke Pigebarn! vil De da ikke høre
et Ord?

Nannette.

Jeg beder om Forladelse, Hr. Frank Tappenstrøg!

Frank.

Hr. Frank Tappenstrøg! jeg maae blive gal!
sig dog: Hr. Soldat! og nævn ikke mit Navn.

Nannette.

Ja rigtig, rigtig, min Hr. Soldat! det
kom deraf at jeg saae paa Jer i det samme.

Frank.

Lad os begynde paa en frisk. Mit smukke
Pigebarn! vil De da ikke høre mig, kun et eneste
Ord?

Nannette.

Om Forladelse, Hr. Soldat!

Frank.

Frans.

Vel nok. Min lille Pige! Jeg vil være Dem heilig forbunden, naar De vil være af den Godhed at sige mig, hvad dette Bryllups-Optog vil sige, som jeg seer?

Rannette.

Det er Louise, en Datter af Frans Tappens fræg, aftakket Soldat, og Fæstebonde paa Grevindens Gods.

Frans.

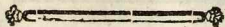
Got, got, meget vel. Lad mig nu see, Du fører Dig listig op; siden kan Du komme til os hen paa Hovedgaarden. Men glem for alting ikke at sige Hr. Soldat! = = Nei see engang der kommer han løbende med Anden i Halsen!

Rannette.

Hvor da? = = rigtig, ja vist.

Frans.

Nei see mig engang, hvor han flabrer imellem Biergene! Man maae dog sige, at forliebte Folk ere ikke lamme paa deres Been. Jeg gaaer min Vej. Bliv her; dog nei, kom lidt til Side.

B

Fjerde

Fjerde Scene.

Alaric. (alene)

Recitativ og Aria.

Alf! jeg maae puste, og Aandedrættten have
i Lave. *)

Den fiere Bust! = = her er det Sted,
Hvor min Lovise soer mig første Sed.

Jeg hende skal see! nu hvilken Lyst!

Og tale med hende!, nu hæver

Sig blot af Fryd, mit omme Bryst.

Men = men = hvor jeg gyser, = jeg bæver!

O Lyst! o Elskov! = = men, om jeg strax
ei gif?

O! søde Dieblif!

Men Forsald vist hun nu haver faaet;

Thi hvorfor er hun ei mig alt i Møde gaaet?

Hun vist var bange for, saa blot at stille sig,

Og hendes Dyd har Seier naaet.

Men man jo veed, at hun skal ægte mig?

Alfsted!

*) Han slænger sin Kiøle, Sabel og Ransel paa Jorden.

Afsted! = hvad skal jeg sige? men af! af!
hvilken Pine!

Hvor hitter jeg paa Ord! Hun er blant
alle sine,

En Moster, hendes Slegt, en Fader, og
hans Ven,

Ja, og Jochum Fætteren.

Tvang uden lige! evig Skade! = = =

Om kun en Dreng sig vilde lade

See derfra = = nu Lovise! ei minder El-
skov Dig?

Saa kom, saa kom, han er her. O! Skade!

Nogen vist Dig er hinderlig.

Jeg hende skal see! nu hvilken Lyst!

Og tale med hende! nu hæver

Sig blot af Fryd mit omme Bryst.

Men jeg hører Sækkepiber og Violiner.

See der er Folket samlet af den heele Landsby.

Det maae være et Bryllup. Jeg maae skiule mig.

Nu de Folk ere dog ret Lykkens egne Børn.

Femte Scene.

(Her forestilles et Optog af et Bondebryllup; Marie holder sig skjult ved en Side. Foran gaae to Bonde-spillemand, som spille Violiner; derefter een med en Sækkepibe, og en Dudelsæk. Bruden seer bedrøvet ud; det øvrige af Selskabet viser en forstilt Glæde; Brudgommen seer tosset og naragtig ud. Faderen giver Datteren den hvide Side i Optoget.)

Frank. (til Lovise)

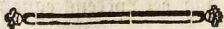
Det gaaer rigtig. Vend Dig for alting ikke til Siden; han staaer og lurar paa os.

Lovise.

Nei dette overgaaer al min Taalmodighed; lad mig dog i det mindste have Lov til at see paa ham.

Frank.

Du kan altid en anden gang faae affeet paa ham. — Det var got . . . Saa striff. Næste nettes bliv Du her paa Din Post.

Siette

Siette Scene.

Alaric, Nannette. (med sin Teen i Haanden)

Alaric.

Et Ord, lille Pige!

Nannette. (singer)

Min Teen var nys borte for mig ic.

Alaric.

Lad mig dog faae et eneste Ord af hende,
kun et eneste Ord.

(Nannette vil begynde at synge, men han griber hende ved Armen. Hun vil iagten begynde at synge, men han falder hende ind i Ordene.)

Nannette.

Lad mig dog være i Fred. Lad mig have
Frist til at svare, til jeg kommer paa det tredie
Vers.

Alaric.

Svar mig paa mit Spersmaal strax paa
Timen.

Nannette. (for sig selv)

For en Ufærd! jeg kommer aldrig vel fra
dette . . .

Alaric.

Nu da, kan jeg faae et Svar?

B 3

Nannette.

Nannette.

Na! I fremmer Livet af mig.

Alaric.

Var ikke bange for nogen Ting, mit smukke
Pigebarn! Hvad var det for et Bryllups-Drog,
som gik her forbi?

Nannette.

Dette Bryllups-Drog?

Alaric.

Ja.

Nannette.

Hvad det er?

Alaric.

Ja.

Nannette.

Nu vel, det var et Bryllup.

Alaric.

Hvem er det, som har Bryllup?

Nannette. (Singer):

Min Teen var nys borte for mig re.

Alaric.

Vil hun giøre mig til Nar, med hendes
evige Synge? Jeg beder endnu engang: svar
mig paa det jeg spørger om.

Nannette.

Nannette.

Nu vel da, siig frem. Men Drollen tage!
gier han mig ei saa bange, at Ordene fryse mig
fast i Munden * * *

Min Teen var nys borte for mig ic.

Alarie.

Hvordan? Endnu den samme Sang? Hvad
er dette for et Bryllup? hvorfor, siig mig dog * * *
har jeg ikke seet * * * For en Ulykke! vil hun da
endelig * * *

Nannette.

Nu vel da, ja vist, Bruden i dette Bryllup
er Lovise, en Datter af Frank Tappenstræg,
astakket Soldat. * * *

Alarie.

Frank Tappenstræg tager sig en Kone igjen?

Nannette.

Nei vist ikke, men hans Datter tager sig en
Mand.

Alarie.

Hans Datter! hvordan? hans Datter!

Nannette.

Ja vist, hun havde Bryllup i Gaar, og i
Dag holder man anden Dags Bryllup, som I
seer.

B 4

Alarie.

Marie.

Bryllup i Gaar = = = Frank Tappenskræg = =
Anden Dags Bryllup! . = = Overlægger De vel
hvad De her siger? Kiender De den Mand, som
De taler om?

Nannette.

Om jeg kiender ham? Der er ingen Tvivl
derom. Der er hans Huus; Det er ham, som
er Fæstebonde hos Grevinden. Det er saa sandt
som at hun er kommen hid i Morges. Lovise er
i Gaar giftet med hendes Fætter, Jochum, ham,
som er et saa got Stykke Kark.

Marie og Nannette.

Duet.

Marie.

Nannette.

(Hældende med Hovedet.)

(med en falsk Smil.)

Men er det sandt mon
ret jeg hører
Jeg sligt ei i mit Hoved
fører.

Nei, nei det har vel ingen
Nød;

Hun mig da vilde ønske
død.

Han mig forstaaer, han
rigtig hører;
Nu, hvor jeg mig dog vel
opfører!

Men snart er glemt det
Giertestød,

Naar han veed, det har
ingen Nød.

Min

(til Mennette.)

Min Pige! hielp mig dog til rette;	Jeg vil paa fligt ei Om- svøb sætte;
Lovises Bryllup! er vel dette?	Lovises Bryllup er just dette,
En Datter af Frang Tap- penstræg?	En Datter af Frang Tap- penstræg.
Hun Bruden var? det troer ei jeg.	Hun Bruden var, det soer- ger jeg.
Men svar mig sandt, og var oprigtig.	Lovises Bryllup, ret op- rigtig;
Lovises Bryllup! er det rigtig?	Lovises Bryllup, ganske rigtig.
Til Mand hun sætter Jochum fik?	Til Mand hun sætter Jochum fik,
I Gaar det Bryllup for sig gif?	Ia vist, i Gaar det for sig gif.
Saa er det sandt? jeg ret dog hørte;	Tu, hvor jeg mig dog vel opførte!
Jeg fligt Knap i mit Ho- ved førte;	Den Tidende hans Hierte førte.
Hun altsaa da vil see min min Død.	Men snart er glemt det Hiertestød,
O! alt for heftigt Hierte- stød!	Naar han veed, det har ingen Nød.

Og hvor vil han glæde
sig, naar
han Rede i Tingene
saaer!

	Paa saadan Sorg hans Gierter maae Den høiste Grad af Glæde naae.
Jeg føler alt den visse Død,	Og hvor vil han glæde sig, naar
Jeg isner ved det Gierter- stød.	Han Rede for alle Ting faaer, Som han ei nu forstaaer! Men hvor er hans Siel ei oprørt!
Hun ønster altsaa kun min Død,	Han føler alt hvad han har hørt.
Jeg holder ikke ud det Stød.	Jeg troer, jeg siger alting frem;
Jeg isner, det er vist min Død,	Den Efterretning var for flem.
Mindst ventede jeg saa: dant Stød.	Dog, hvor vil han glæde sig, naar
O! Himmel hvilket gru- somt Stød;	Han Rede for alle Ting faaer, Som han ei nu forstaaer!
Jeg isner, det er vist min Død.	Han glemmer da sin Død Og dette Giertestød.

Mannette.

Men nu gier det mig virkelig ont for ham.
Jeg kommer til at sige ham reent ud, at alt dette
er kun noget opdigtet Tei. Min kiere Ven! vil
Du ikke forføre Dem hen til Herregaarden.

Marie.

Alaric.

Jo vist, jeg har Lyst at bore Dig tvert igiennem, og med den samme Haand = = . .

Mannette.

Gud bevare os! han var i Stand til at myrde mig paa Stedet. Jeg maae smørre Hælene og løbe herfra; det er høi Tid at jeg sætter mig i Sikkerhed.

—
Snyvende Scene.

Alaric. (alene)

Obligat Recitativ.

Utroe Pige! hvad har jeg gjort?

Stig dog, siig hvad drev Dig dertil?

Hvi gjør Du af mit Liv et Offer?

Giv kun et Svar = = =

Du var min Skat, min Verdens Glæde = =

For min Siel = = af! er nu kun Qual = = =

Du gjør vel, slaae kun Dine ned.

Hvis Skiebne er vel meere grum?

Jeg

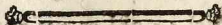

Jeg paa hendes Bink er tilstæde;
 Det min Lovise er som kalder,
 Og hvorfor? for at ængste mig,
 For at lade mig see = = = min Skam.

A r t a.

Bæk fra et Sted, skabt til min Plage:
 (Hvor var det dyrebart!)
 Bort med Dit Brev, som skal betage *)
 Mig Lyst til Livets beste Dage.
 Der har Du det; saa, tag det snart.
 Troløse! ingen Afgrunds-Hule
 Din Fader for min Hevn skal skule.
 Men følg mig ei vanstæbte Siel!
 For evig har Du mit Farvel.

*) Han peger paa hans Klæder, som ligge slængte paa
 Jorden. Her lader Bagten sig see.

Ottende Scene.

En Bagtmester og tre Soldater af
Udvagten, Alaric.

Avintet.

2den Soldat.

Stille! staae Soldat!

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

1ste Soldat.

Stille! staae Soldat!

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

Bagtmesteren.

Hvor gaaer Din Bei?

Alaric.

Jeg gaaer min Bei.

3die Soldat.

Hvor gaaer Din Bei?

Alaric.

Jeg gaaer min Bei;

For Livstrid gaaer jeg ud af Landet.

1ste

1ste og 2den Soldat.

Hvordan ? rommer bort ?

1. Bagtmesteren og 3die Soldat.

Hvordan ? rommer bort ?

Marie.

For Livstid gaaer jeg ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Hvordan ? Du gaaer bort ?

Bagtmesteren og 3die Soldat.

Hvordan ? rommer fort ?

Marie.

Nei, nei jeg rommer ikke bort ;

Jeg gaaer for Livstid ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Du løber da fort ?

Bagtmesteren og 3die Soldat.

Du rommer da bort ?

Marie.

Nei, nei jeg løber ikke fort ;

Jeg gaaer for Livstid ud af Landet.

1ste og 2den Soldat.

Du løber jo fort.

Bagt=

Bagtmesteren og 3die Soldat.
Du kommer jo bort?

1ste Soldat. (til Bagtmesteren)
Hvordan? han løber ikke bort,
Men kommer ikkun ud af Landet.

3die Soldat.
Han vist er gal, det er ei andet;

2den Soldat. (til 3die Soldat)
Hvordan? han kommer ikke bort;
Han siger, han gaar kun af Landet.

Bagtmesteren.
Han er fortrykt, det er ei andet.

Alaric. (for sig selv)
Min Død er vis, naar jeg mig røber.
(til Bagten.)

Jeg bort fra Leiren løber.
Belan! ja vist, fra min Post jeg undløber.

Soldaterne.	Bagtmesteren.
Vi maae afsted	Lad see, vi denne Sag op-
Og følge med.	dager,
	Om han mod Grændsen
	slugten tager.

Alaric.
Der ingen Tvivl jeg gaar afsted.
Bagt-

Vagtmesteren og alle Soldaterne.

Vi maae afsted.

Og følge med.

Alaric. (for sig selv)

Fortvivlelse Din Siel skal trykke;

Min Død er her Dit Mesterstykke.

1ste og 2den Soldat. Vagtmesteren og 3die

Sans Riøle her han

slængte afsted,

Den tage vi med;

Han trak den ud, for

ufiendt at gaae,

Det saae vi jo paa.

Soldat.

Kom lad os passe op

hans Vei,

Og see, om han undlø-

ber ei.

Alaric.

Men følg ei med vanstaaede Siel!

For evig har Du mit Farvel.

Vagtmesteren og alle Soldaterne.

Vi maae afsted,

Og følge med.

Alaric.

Jeg fra min Post er røm-

met bort,

Ia jeg gaaer fort,

Jeg gaaer afsted.

Vagtmesteren og alle
Soldaterne.

Vi merke maae paa Kar-

lens Vei,

Og see om han undlø-

ber ei.

Vi maae afsted

Og følge med.

Ende paa første Handling.

Anden

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller et Fængsel, med et Par Borde
og Træ-Bænke.)

Første Scene.

Maric, Slutteren. (meget gessiefstig)

Slutteren.

See her, her staaer Vand i denne Krukke:
er et Bord, og en Bænk, og her er en Brix at
ligge paa. Men paa den Maade som I gaaer
Jere Sager an, bliver det vel ikke nødvendigt at
rede Jeres Seng. „Ja mine Herrer! jeg har
remit bort, jeg har remit bort.“ Det hialp ikke at
man sagde: maaskee var det ikke Jeres Tanke at
remme bort? I blev ved: „Jeg er remmet
bort.“ — Det kalder jeg et ret dievels
Menneske. Overalt, jeg har sagt, at her staaer
Vand — I kan ogsaa faae Wiin; for Skil-
lingen, vel at forstaae; og I behøver ikke at holde
Knappen paa Pungen, om I er ved Skillingen;
thi Processen med saadan Karl vil ikke vare læn-
ge — vel mueligt —

C

Maric.

Maric.

Nei vist ikke.

Slutteren.

Ja, ja, har I ikke Penge, saa kan I drikke
Vand; forstaaer I mig? drikke Vand.

Maric.

O! hvor gierne ønskede jeg at see Hende!
O! Jammer! O! Jammer!

Slutteren.

Kiender I den Karl? jeg skal strax sende
Jer ham hid. I kiender Holshammer? han er
endnu her. I kan drikke et Glas sammen; det
er got for at forstaae Griller. Det vil dog ikke vare
ret længe.

Anden Scene.

Maric. (allene)

A r i a.

Alt døe, hvad Sag? det gjør paa Livet Ende;
Det skal jo dog engang mig hende?

Hvert Pulsslag; hvert Skridt, man gaaer,
Alt nærmere os Doden staaer.

Men

Men med sliq Falskhed overbære,
Som er saa fræk, saa mod min Ære!

Den at overleve! nei, før jeg doer;
Paa Piinslerne jeg da Slutning gior.
At doe, hvad Sag? det gior paa Livet Ende;
Det skal jo dog engang mig hende?

Hvert Pulsslag; hvert Skridt, man gaaer,
Alt nærmere os Døden staaer.
Min Tid, hvert Dieblisk var kun opofret Dig;
Dit Vel var eene mit — men Bladet vendte sig.

(Han tager et Brev frem og læser.)

„ Kom kiære Elsker! uden Dig
„ At leve er omsonst for mig;
„ Min Fader nu længes med Lyst.
„ At faae Dig lagt op til mit Bryst.
„ Og jeg, som elsker Dig
„ Saa høit, saa inderlig,
„ Jeg ønsker ei andet for mig,
„ End det kun, at tilhøre Dig.

Alt det var Svig —

Jeg leve skal! — nei før jeg doer;
Jeg Ende paa Pinen da gior.

Alt doe, hvad Sag? det giør paa Livet Ende;
 Det skal jo dog engang mig hende.

Hvert Pulseslag; hver Skridt, man gaaer,
 Alt nærmere os Døden staaer.

Tredie Scene.

Alaric, Holkhammer. (som er noget beskienket)

Holkhammer.

Du har jo spurgt efter mig? Kammerat!

Alaric.

Jeg? nei.

Holkhammer.

O! jo vist har Du — Hei da! Opvartning, Opvartning i Gruen! vi skal knække Halsen paa en Flaske; har vi Bekjendskab sammen, kan vi fornøje det; har vi ikke, saa kan vi indgaae det nu; det kommer altsammen ud paa eet.

Alaric.

Kunde man vel her faae et Ark Papiir, til at skrive paa?

Holkhammer.

Ja vist, det vil vi let faae — Hei da! Opvartning! Opvartning! — — Men for en Ulykke!

Ulykke! Kammerat! Du har begaaet en Galskab,
Du har begaaet to Galskaber, Du har begaaet tre
Galskaber; den første er, at desertere, den anden
er at bekiende det reent ud. Holzhhammer er kun
en Dosmer-Pande; men naar jeg havde været i
Dit Sted, det maatte saa have været min Sergeant,
min General, min Corporal, saa skulde jeg have
sagt: Nei vist ikke, jeg har aldrig tænkt paa at
desertere. Nei, for tusinde Ulykker! Holzhham-
mer deserterer aldrig — Hei da! Opvartning i
Stuen!

(Under Rittornellen af følgende Aria, gaaer han frem
og tilbage, som for at kalde paa nogen.)

Holzhhammer.

A r i a.

Nei, jeg skal aldrig rømme væk;
Nei vist, jeg slig Grille giemmer,
Til jeg skal drikke i en Træk
Lidt Vand, af Floden, hvor man alting glemmer.
Det gaaer vel undertiden an,
At slaae Brag paa en troeløs Pige;
Men det forsvares aldrig kan
For en Soldat, i Tienesten at svige.

Nei, jeg skal aldrig romme væk;
 Nei vist, jeg sliq Grille glemmer,
 Til jeg skal drikke i en Træk
 Lids Vand, af Floden, hvor man alting glemmer.

Fjerde Scene.

Slutteren, (som bringer en Flaske og smaa Tins
 Bægere.) Holshammer, Maric.

Slutteren.

Her er uden for en kien ung Pige, som spør-
 ger efter en Soldat; det er vist efter Dig Holsh-
 hammer!

(han gaaer.)

Holshammer.

Ja vist, hun er af mine Folk, lad hende
 komme herind; hun kan aldrig være til Overflødig-
 hed — Men for at komme paa, hvor vi slap —
 (Han griber til Flasken, men sætter den igjen fra sig,
 da han faaer Dine paa Lovise.) Pok! Slapperment!
 hun seer nydelig ud.

Femte

Femte Scene.

Lovise, Alaric, Holkhammer.

Alaric.

Gode Gud! hvad seer jeg? hvordan? er
Du her?

Lovise.

Ja, jeg selv.

Alaric.

Du?

Lovise.

Du?

Alaric.

Ja, Du.

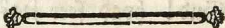
Holkhammer.

Kammerat! jeg vil gaae min Vej. Hun
kan være Din Søster eller Dit Sødskendebarn i det
mindste; hun kan for mig være alt hvad Du beha-
ger. Jomfrue! jeg vil ikke være Dem i Veien, mit
Navn er Holkhammer; jeg veed at leve, og —
naar man forstaaer sig paa Levemaaden i Arrest —
Kammerat! hun seer got ud — Jeg gaaer en
smule bort, for at tage frisk Lust ude paa Pladsen.

J kan i al Magelighed sladdre sammen; dersom nogen — ret saa — Farvel, farvel saa længe.

(Holkhammer maae lave det saa, at han opholder sig paa Skuepladsen, og ikke gaaer ud, førend naar Rittornellen er ude af følgende Duet.)

Siette Scene.

Alaric og Lovise.

Duet.

Alaric.

O! Himmel! Du paa dette Sted?
 Mig Din Ankomst maae forvirre;
 Kom Du for mig at opirre,
 Og formere min Fortred?

Lovise.

Alaric! hvor Du dog oprørt er!

Mindst faldt jeg paa at troe, da jeg Dig
 søgte her,
 At min Tak blev derfor; Dig Fortred
 at giøre.

Alaric.

Maric.

Mig Din Ankomst maae forvirre ;
 Kom Du, for mig at opirre,
 Og formere min Fortred ?
 Hvad værre kan tænkes ud,
 End komme hid, utroe Pige !

Lovise. (for sig selv.)

Maaskee han besinder sig
 Og bliver lidt søielig.

(til Maric.)

Et Ord, et Ord, jeg beder Dig.

Maric.

Komme hid, utroe Pige !
 Og ligesom ville sige :
 Din Smerte fornøier mig.

Lovise.

Et Ord jeg beder Dig.

Maric.

Komme hid, utroe Pige !
 Og ligesom ville sige :
 Din Smerte fornøier mig.

Maric.

Hvorledes ? Du paa dette Sted ?

Mig Din Ankomst maae forvirre ;

Kom Du, for mig at opirre,
Og formeere min Fortred ?

Lovise.

Allarie ! hvor Du dog oprørt er !
Mindst faldt jeg paa at troe', da jeg Dig
søgte her,
At min Tak blev derfor, Dig Fortred
at giøre.

Allarie.

Lovise.

Utroe Pige, utroe Pige !
Kom Du, for mig at
opirre,
Og formere min Fortred ?
Lad mig med Fred ;
Mon for mig kun at
forvirre
Du kom paa dette Sted ?

Allarie ! nu kun et Ord ;
hvad gielder
Du selv her Dommen sel-
der ,
At Du mig Uret gjør.
Du mig dog høre bør.

Endende

Syvende Scene.

Holshammer, Alaric, Lovise.

Holshammer.

Lad mig ikke komme til mindste Uleilighed.
 Var der ikke nogen som havde lyst til at drikke? —
 nei, jeg seer, nei — Farvel igien.

(Han gaaer.)

Ottende Scene.

Alaric, Lovise.

Alaric.

Ja det er endelig ikke Dig, som jeg holder
 mig til, det er til Din Fader.

Lovise.

Ja jeg maae tilstaae, at det var min Fader,
 som —

Alaric.

Den æreløse gamle Knark! jeg kan tænke,
 hans Gierrighed har ikke kundet holde Stand mod
 en Snees Daler eller meere. Det er altsaa mod
 en

en Haandsfuld Penge at han har sat paa Spil tvende Personers timelige Lykzalighed, som vist ikke vare omhyggelige uden for hans Belskær. Han vil føle de heftigste indvortes Vebreidelser, hans Samvittighed vil vaagne og ængste ham paa det forfærdeligste. Thi jeg veed, at Du elsker mig, og vil elske mig saa længe Du lever. Han har da altsaa stiftet en stedsevarende Banehæld for tre Personer, som ikke meere kan blive lykkelige. Hvad mig angaaer, saa har jeg nu ikke et Ord meere at sige — Men Du og Din smukke Mand! — Den nedrige Siel! han giver Dig Tilladelse at besøge mig 24 Timer efter Brylluppet; han lader Dig tale i Centrum med en Soldat, som elsker Dig, og som han veed, er igien elsket af Dig, og det i en Arrest, og uden at — Gaae Din Vei, jeg har intet meere at bestille med Dig. Nu Lovise! Endnu er min Kierlighed til Dig ei forkiølnet; Gid Du snart maatte glemme at jeg er til!

Lovise.

Alarie!

Alarie.

Men, for alt hvad som helligt er! med hvilken Mine, med hvilken Sinds Roelighed —

Lovise.

Widste jeg, mig skyldig i noget, vilde jeg vist ikke være nær saa roelig.

Alarie.

Troeløse!

Alarie.

Lovise.

Jeg gier mig ret tilgode med Din Irring.

Alarie.

Med min Ir —

Lovise.

Jeg kan giere alting got med et Ord.

Alarie.

Med et Ord! siig det, om Du tør.

Lovise.

Det er intet om, at jeg er gift.

Alarie.

Du —

Lovise.

Det var min Fader, som endelig vilde —

Alarie.

Nedrige! hvad skiller det mig, enten Du
eller han? —

Lovise.

Det var Grevinden —

Alarie.

Har Du været ublue nok, til at komme for
hendes Dine?

Lovise.

Det er just Grevinden, som har foranstal-
tet alt dette.

Alarie.

Maric.

Hvordan ?

Lovise.

Det er hende, som har overlagt med min Fader, at vi skulde indbilde Dig, at jeg var gift.

Maric.

Hvad vil alt dette sige ?

Lovise.

Ja vist, det er hende, som har foranstaltet dette Bryllup, denne Musik, denne Høitidelighed, dette Optog. Man havde afrettet Pigen som talte med Dig, at hun skulde binde Dig Blaar for Øinene; og alt dette var kun Spøg.

Maric. (falder hen paa en Bænk med Hænderne udstrakt over Bordet.)

Kun Spøg!

Lovise.

A r i a.

Hvoraf kom Din Fordirring

Blot ved at høre mig ?

Naar det er kun en Irring,

Hvad kan det stille Dig ?

Man vilde Dig besnære ;

Nei det var ikke ret.

Jeg

Jeg utroe Dig at være,
Hvor kan Du tænke det?

Lovise utroe være,

Tyran! hvor kan Du tænke det?

For Dig at elske mig Livet behager;
Og, om min Pligt ved det Forbund tiltager,
Hvorpaa fælles Lyksalighed snart skal beroe,
Jeg er ei meere glad, end nu, det maae Du troe.
Mit Hierte Dit for evig bliver,
Min Eed med denne Haand jeg Dig giver;
Mit Onske er kun, at leve med Dig; det
var min Lyst,

Hvis ei, da at doe op til Dit Bryst.

Men Du er i Forvirring

Blot ved at høre mig;

Naar det kun er en Irring,

Hvad kan det skille Dig.

Man vilde Dig besnære;

Nei det var ikke ret;

Jeg utroe Dig at være,

Hvor kan Du tænke det?

Lovise utroe være,

Tyran! hvor kan Du tænke det?

Marie.

Alarie.

Ketsfærdige Himmel!

Lovise.

Troer Du maaskee ikke hvad jeg siger?

Alarie.

Ja vist; jeg troer alt for meget.

Niende Scene.

Frank Tappenstræg, Lovise, Alarie.

Lovise.

Hvor kommer De ikke ret beleilig, min Fader!
Spørg ham dog hvad der er paa færde — Siig
mig engang Aarsagen til hans Bedrøvelse?

Frank.

God Dag, min kiære Alarie! Iad mig om-
favne Dig; jeg er ret inderlig glad over at see Dig
igien. Hvor er Du ikke bleven stær og stærk. Nu
hvor kan ikke Soldaterstanden sætte Skil paa et
Menneske. Nu har Du tient Din Konge, Du har
tient Dit Fædreland; Nu er Du ikke længer en
flet og ret Bondekarl. Men see engang ret paa
ham, hvilken Anseende han har lagt sig til —
Min gode Ven! jeg giver Dig min Lovise.

Alarie.

Alarie.

Min Kiære — —

Frank.

Brylluppet kan blive naar Du vil, jo ser
jo hellere; naar Du selv vil.

Alarie.

Jeg beder Dig, lad Din Datter gaae en
smule ud at spadserere i Slutterens Hauge.

Frank.

Alf hvad Marsag?

Alarie.

Stig det kun til hende.

Frank.

Lovise! jeg har noget i Centrum at tale med
ham; gaae lidt uden for, jeg skal strax være hos
Dig igien.

Alarie. (tager Lovises Haand)

Lovise! vi skal spise vor Frokost sammen i
Dag, endnu i Dag. Nu er det og lang Tid,
siden vi saae hinanden.

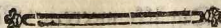
Lovise.

Og Du vil endda have mig bort.

Alarie.

I Dieblillet maae Du komme ind igien.

(Lovise gaaer.)

D

Tiende

Siende Scene.

Frank, Maric.

Frank.

Jeg maae sige, at jeg blev ret underlig til Mode, da jeg fik høre at Du var i Arrest; men man har ogsaa sagt mig, at det ikke har stort paa sig. Kalder Du Dig Holkhammer? det er nok Dit Krigs-Navn, kan jeg tænke. Jeg kom ikke for hid, førend man raabte til mig: see der inde, der er Holkhammer. Men lad mig omfavne Dig, min brave Dreng! min Svigersøn! min bedste Ven! Grevinden besørger ganske vist Din Løsladelse. Men Du er mig saa hiertelig suursænde; kom an, det gielder et Beddemaal, og at jeg vil giette hvor for Du er kommen i Arrest.

Maric.

Jeg tvivler heilig derpaa.

Frank.

Jeg skal giette det paa et Haar. Jeg veed hvordan det er, naar man kommer fra Leiren; jeg kan troe, en smule Lystighed, et Glas Viin for meget, en Bertshuus Løs — Men man har seet Dig tage Veien her rundt om Landsbyen, og siden saae man Dig ikke meere. Man vilde spille Dig et lidet Pudsserie; men denne Tildragelse gjorde
 Ende

Ende paa Legen. Fortæl mig heele Sagen, fortæl mig den; for mig kan Du sige alting uden Undseelse; jeg har selv tient, jeg veed hvad Soldaterstanden fører med sig. Du skal jo dog snart være min Svigersøn; jeg skal holde reen Mund for Lovise. Og naar alt kommer til alt, saa har det vel ikke meere paa sig, end et Par Rap, en liden Udviiffning.

Allarie.

Kære Ven! Vil Du love mig at giøre det, jeg vil bede Dig om?

Frank.

Gierne det, naar der ikke er for meget Bryderie ved.

Allarie.

Nei vist ikke — Du og Din Datter og jeg vil spise vor Frokost tilsammen.

Frank.

Det kan lade sig høre; hvad saa meere —

Allarie.

Jeg beder, jeg besvær Dig, at Du strax derefter tager Din Datter med Dig herfra. I maae gaae sammen; vi maae tage Afsked fra hinanden, ja vist, Afsked fra hinanden. Jeg vil overtale hende at troe, at jeg er nødsaget til at indfinde mig — —

Frank. Ja, ja, jeg veed fuld Beskeed; Kongen kommer i Leiren.

Alaric.

J maae begge forsoie Jer, begge forsoie Jer hiem til Landsbyen igien, og Du, Du kan sege mig her om et Par Dages Tid; finder Du ei mig, saa kan Du spørge efter en Soldat, som kaldes Holzhammer; han skal levere et Brev, som er skrevet til Dig; og hvad mig angaaer, saa er jeg ikke meere her —

Frank.

Jeg begriber det, Du er i Leiren; men veed Du vel, at Du faaer Din Afsskeed om fiorten Dage?

Alaric.

Besidder Du vel saa koldt Blod, at Du ikke vil lade Dig merke med det ringeste for Din Datter, af hvad jeg vil fortælle Dig?

Frank.

Upaatvivlelig.

Alaric.

Jeg er saa bange for, at hun kommer ind og overrumpler os.

Frank.

Nei vist ikke.

Alaric.

J Gaar — dette Bryllup —

Frank.

Frank.

Det var just mig selv som havde foranstaltet
alting.

Maric.

Jeg blev saa ilde til Mode —

Frank.

Saa meget des bedre ; det kunde jeg fore-
stille mig.

Maric.

Dg i mit Raserie —

Frank.

Du var rasende? ypperligt, ypperligt.

Elleve Scene.

Lovise, Frank, Maric.

Lovise.

Her er den største Ulykke paa færde, min Fa-
der ! Dette Bryllup har gjort ham forsvundet ; han
har deserteret, hans Dom er affagt, han skal dee.

Frank.

Hvad horer jeg?

D 3

Maric.

Marie.

Hun er underrettet om alting. Nu hvor er jeg dog uløffelig!

Frank.

Deserteret! deserteret! dømt til døde! Marie! Skulde det være noget om, det som hun der staaer og siger?

Marie.

Det er alt for sandt, desværre alt for sandt.

Frank.

Naadige Himmel!

Lovise, Frank, Marie.

Ter set.

Lovise.

Jammer! du til
Døden gaaer!
For din Død jeg
Skylden faaer.
Hvad skal der bli-
ve nu af mig?
Jeg gjorde dig
uløffelig!
Desværre! det
var mig.
Kan mig større
Vanheld see?
Jeg det burde
forud see.

Frank.

Jammer! han til
Døden gaaer!
Er det sandt, jeg
Skylden faaer.

Marie.

Nei, til Døden jeg
ei gaaer.

Tilgiv dog mig.

At trøst dog dig.

At! hvem har dig
slig Sag fortalt?

At! ja Lovise
veed det alt!

Ja,

Ja det Spøg, jeg
vidste vel
Krænkedes for
høit hans Siel.
Alaric! jeg fældte
dig;

Giv Lovise Skylden, ret mig.

Al! jeg det burde
forud see,

Som vilde stee.

Nei mig, nei mig.

Tilgiv dog mig

Al! jeg det burde
see,

Som vilde stee.

Al! trøst dog dig.

Al! Kunde I det
see,

Som vilde stee.

Jammer! du til
Døden gaaer!

For din Død jeg
Skylden faaer.

Jeg veed ei selv
hvorhen jeg
gaaer.

Al! for din Død
vi Skylden
faaer.

Ingen derfor
Skylden faaer.

Jeg selv for saa-
dant Skylden
faaer.

Vist jeg gjorde
det af Tvang.

Døe, det skal man
dog engang.

Sligt Lovise veed
min Ven!

Hvordan trøstes
hun igien?

Sæt dit Sind i
Roelighed.

Man ei alting
forud veed.

Åh! Himmel!
hvilket Stød!
Tilgiv dog mig.

Åh! Himmel!
hvilken Nød!
Tilgiv dog mig.

Skylden er kun
min, for min
Gastighed.
Jordslg dit Hjer-
te-Stød,
Ei Skylden er
hos dig.

Alarie.

Trost dog Dit Sind, min Verdens Skat!
Lær af mit Fald at kende mig;
Om jeg mindre havde elsket Dig,
Var mit Liv nu ei i Døve sat.

Lovise.

Hvor er jeg dog ulykkelig!
Hvad skal der blive nu af mig?
Hvorfor blev den Tid, da jeg blev fød,
Ikke ogsaa Timen for min Død?

Frank.

Min Ven! det var da ei for Dig
Bestemt, at blive lykkelig.

Alarie.

Gior dog ei min Ulykke større;
Snart min Siel overgiver sig.

End

Lad mig Din Graad, min Skat! astorre;
Giem den, for at erindre mig.

Frank.

Min Ven! det var da ei for Dig
Bestemt, at blive lykkelig.

Lovise.

Det var mig, som Din Dod forvoldte,

Da jeg paa Lykkens Spidse stod;

Min Fader jeg det foreholdte.

Jeg mig for Indig finde lod.

Frank.

Jeg i Din Dod mig skyldig veed;

For Dig at doe jeg er bereed.

Marie.

Nei, spar Dit Liv, hav noie Diet,

Min Fader! paa min halve Siel;

Elst Du Datter, saa er alting vel.

Hun elsker mig! jeg doer fornoiet.

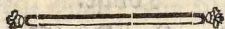
Frank.

Slig Dag ei nogensinde

Skal gaae mig ud af Minde.

Lovise.

Nei, nei jeg kan min Sorg ei følge.
 Naar Du ei leve kan med mig,
 Jeg mig da agter lykkelig,
 Naar jeg i Døden Dig kan følge.

Solgte Scene.

Slutteren, de Forrige.

Slutteren. (til Alarie.)

Man kalder paa Jer.

Alarie.

Paa hvem?

Slutteren.

Paa Jer. Skynd Jer at gaae.

Alarie.

Farvel da, farvel!

Lovise.

Hvordan? farvel.

Alarie.

Marie.

Nei Lovise! bliv ikke forsagt. Jeg kom-
mer maaskee igien.

Lovise.

Al! nu er alting forloren, min Fader!
(Marie gaaer.)

Trettende Scene.

Lovise, Frantz, Slutteren.

Lovise.

Himmel og Jord! hvor gaaer han hen, min
Herre!

Slutteren.

Der ere nogle Herrer, som skal tale med
ham.

Lovise.

Min Herre! min Herre! det skulde vel ikke
være —

Slutteren. —

Nei saa gesvindt gaaer det just ikke for sig;
maaskee Klokker mellem fem og sex; maaskee og-
saa ikke ser Klokker er syv.

Lovise.

Lovise.

Ketsfærdige Himmels!

Frank.

Nei min Datter! det er ikke mueligt; Jeg vil strax lade mig melde hos Grevinden: Jeg skal oplyse hende om alting.

Lovise.

Al! min Fader! det er hende, som har styrket ham i Ulykken; hun tager sig nok vare for at hjælpe ham ud derfra igien.

Frank.

Jeg gaaer — Himmels! hvor jeg dog er ulykkelig! følg snart efter mig; jeg gaaer dog fortere afsted end Du. Men maaskee — dog nei, jeg løber afsted.

Siortende Scene.

Lovise, Slutteren.

Lovise.

Min Herre! jeg kaster mig for Deres Fødder! jeg beder —

Slutteren.

Det er aldeles unødvendigt. Hvad er Deres Begiering?

Lovise.

Lovise.

Lovise.

Kongen kommer jo til Leiren?

Slutteren.

Hvad saa?

Lovise.

Min Herre! Kongen kunde vel ved en saadan Begivenhed — Det var dog meget billigt. Kan Kongen lade vederfares Det og Naade?

Slutteren.

Det troer jeg vel; alle hans Handlinger bestaae ikke i andet.

Lovise.

Min Herre! om jeg gik derhen; om jeg fastede mig for hans Gødde, om jeg sagde reent ud, at det var min Skyld —

Slutteren.

Ganske vel. Det kan gaae an, om hun kunde slippe til at faae Afgang til Kongens egen Person. Overalt, gior der ei got, gior det i det mindste intet ondt.

Lovise.

Men min Herre! havde jeg kun Penge mellem Hænderne.

Slutteren.

Naar man faaer Afgang til Kongen, kan man være Penge foruden.

Lovise.

Lovise.

Ja, De forstaaer ikke ret min Meening;
jeg vilde gierne byde min Herre en liden Foræring.

Slutteren.

Hvorledes? mig?

Lovise.

Ja, for at vise min Taknemmelighed —
og for at bede ydmygt — See her min Herre,
er mit Guld Kors, det skal være Dem foræret —
Lad der skee Opsættelse til i Morgen.

Slutteren.

Opsættelse, Opsættelse? — — — Men
dette lader til at være huult. — Er det ogsaa
af Guld?

Lovise.

Hvor er jeg dog ikke uhykkelig paa alle
Kanter!

(Hun gaaer.)

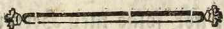
Femtende

Femtende Scene.

Slutteren. (allene, betragtede Smykket.)

Jeg kan just ei gjøre noget til det som hun forlanger af mig; men for at gjøre noget, skal jeg give ham, jeg skal give ham al den Wiin, som han har fornøden. (i det samme merker han først, at Lovise er gaaen bort.) Denne unge Pige har et meget got Hierte. Det er dog Veier.

Sextende Scene.

Holshammer, Fætter Jochum, Slutteren.

(Holshammer holder i den eene Haand en Flaske Wiin, under Armen har han et Stykke Papiir; og med den anden Haand holder han Fætter Jochum under Armen, og slæber ham ind med sig.)

Holshammer.

Saa ind med Dig. Er Du bange for noget? (til Slutteren) Her er et ungt Menneſſe, som vil tale med Soldaten — hvor er han henne? og den unge Pige?

Slutteren.

Slutteren.

Hun gif nyelig bort.

Holkhammer.

Og han?

Slutteren.

Man skulde tale med ham; han kommer nok igien. Gaaer jeg Dine paa ham, skal jeg sende ham hid.

Jochum.

Seg vil nok følge med Herren.

Syttende Scene.

Holkhammer, Fætter Jochum.

Holkhammer.

Nei vist ikke; bliv her. Vi vil drikke et Glas sammen medens vi bier paa ham. Her har jeg et Ark Papiir, som jeg skal bringe ham.

Jochum.

Men, er det vel saa sikkert, at det er mit Sodssendebarn, at det er Marie?

Holkhammer.

Holghammer.

Vist er det ham; er det ikke en Soldat?

Jochum.

Ja.

Holghammer.

Sæt Jer der — Han har været her siden
i Gaar.

Jochum.

Ja min Herre!

Holghammer.

Sæt Jer der — Han er Jeres Fætter?

Jochum.

Ja min Herre! —

Holghammer.

Sæt Jer der, siger jeg endnu engang. Sæt
Jer. For Fanden og hans Oldemoder! Sæt Jer
ned der. Lad os drikke en Taar; han kommer vist
tilbage.

Jochum.

Min Herre! Jeg takker mangfoldig; man
gaaer ikke saa hen paa en Treje-Duus og drikker
med Folk uden at kiende dem.

Holghammer.

Kiender jeg meere til Jer, end I til mig;
og endda vil jeg drikke i Laug med Jer. Vinen
er god, drik; drik da — — (Jochum drikker.)
I sagde, at —

E

Jochum.

Jochum.

Jeg? Jeg lukte ikke min Mund op.

Holkhammer.

Kan J ikke tale, saa syng da, syng.

Jochum.

Aa! min Herte! Vi har en stor Hiertesorg.

Holkhammer.

Ja just derfor; Det er just naar man er for-
rigsfuld, at man skal synges; det fordriver Griller;
saa, saaer vi noget? Syng — — (Han synger.)

Bær troe i Ord, vær troe i Drif,
Saa sang de gamle Fædre.

Saa syng da —

Jochum.

Jeg har ikke lært at synges.

Holkhammer.

Syng som J kan. Vil J ikke da synges,
naar Folk beder Jer saa indstændig derom. Syng
da i Hændens Skind og Been.

Jochum.

Lidt Taalmodighed. — (Han synger.)

A r i a.

Hver er god nok for sig,
Brave Folk uden Svig,

Paa

Paa deres Fordeel nær.

Gjøre got, det er saa smukt,

Naar vi selv hofte Frugt,

Paa andres Begne.

Gjøre got, det er saa smukt,

Naar vi have deraf Frugt,

Samt vore egne.

Holkhammer.

For en evig Ulykke! Den Vise var god til
at bringe Fanden tusinde Mile under Jorden. Nei,
nu skal I saae høre:

A r t a.

Piger og Viin bør største Priis;

Elfer og drikker velskik;

Saa blæser man til alle Griller;

Livets Fortred mig da lidt skiller;

Suk skal ei høres af mit Bryst;

Jeg hos min Pige gjør alting til Lyst,

Og ved mit Glas jeg Sorgen driller.

Holkhammer.

See det kan jeg kalde en Vise, som har
Neb og Klee. Lad os synge sammen engang.

Jochum.

Ej da, men — og min Fætter.

Holthammer.

Han kan ikke bide længe borte. Saa hurtig,
lad os synge tilsammen engang.

Jochum.

Tilsammen?

Holthammer.

Ja vist, tilsammen; det er meere loierligt.

Jochum.

Men jeg kan ikke Jeres Vise.

Holthammer.

Hvem Fanden siger at I skal synge min Vise?
Synge I Jeres, og jeg vil synge min; det vil give
tusinde Loier.

Jochum.

Ei da — men —

Holthammer.

Saa hurtig, for en Ufærd! syng. (Han skien-
ker i og drikker) Saa, drik og syng.

Jochum

Jochum.

Holzhammer.

Duet.

Hver er god nok for sig,
Brave folk, uden Svig

Paa deres fordeel
nær.

Gjøre got, det er saa
smukt,

Naar vi selv høste
Frugt

Paa andres Vegne.

Gjøre got, det er saa
smukt;

Naar vi have deraf
Frugt,

Samt vore egne.

Piger og Viin bør stør:
ste Priis;

Elsker og drikker vepel:
viis;

Man blæser da til alle
Griller.

Livets Sortred mig da
lidt skiller;

Suk skal ei høres af mit
Bryst.

Jeg hos min Pige gjør
alting til Lyst

Og ved mit Glas jeg
Sorgen driller.

(Naar Duetten er til Ende, vender Fætter Jochum bort,
og Holzhammer efter ham.)

— Ende paa anden Handling.

Tredie Handling.

Første Scene.

Moster Euse, Nannette, Søtter Jochum.

Mosteren.

Ja vist er Skylden paa Din Side; Skylden er paa Din Side. Da Du saa han blev utaalmelig, skulde Du strax have sagt ham, at der var intet om.

Nannette.

Man havde jo forbuden mig at sige ham noget.

Mosteren.

Men til Slutning, til Slutning.

Nannette.

Han gav mig neppe saa meget Puste-Rum, at jeg kunde begynde min Bise, som jeg skulde synge.

Mosteren.

Overalt skulde Du dog have sagt ham —

Jochum.

Det er Jeres Skyld allene; det var Jer Willie; Nu kan I have det saa got, og være Aarsag i hans Død.

Mosteren.

Aarsag i hans Død! Himmel! hvor kan man tale saa formastelige Ord? Jeg Aarsag i hans Død!

Jochum.

Jochum.

Ja vist, nu er det for silde.

Mosteren.

Og Du Din lange Krabat! Du Ulykkens
Jugl! da man sagde Dig, at Du skulde løbe efter
ham, blev der jo slet intet af.

Jochum.

Jeg var jo Brudgommen i Selfabet; det
skulde have ladet smukt for mig at forlade Lysheden.

Mosteren.

Ua! gid det var saa vel, at Du var i hans
Sted!

Jochum.

Jeg i hans Sted? Ja havde jeg været det,
jeg skulde ikke have baaret mig saa forbistret galt
ad, som han; jeg skulde have spurgt mig for hos
heele Verden.

Mosteren.

Uk Himmel! jeg skal begræde ham, jeg skal
fælde Taarer over hans Skiebne al min Livs-Tid,
ja saa længe mig spares Livet — Nu den Stak-
kels Marie! —

Nannette.

Ei min kiære Gud-Moder! græd dog ikke
saa meget.

Jochum.

Der er han.

Mosteren.

Bevar os, han er sig ikke selv liig!

Jochum.

Hvor han seer nedslagen ud!

Anden Scene.

De Forrige, Alarie.

Mosteren.

Min kiære Alarie! Jeg er ganske for-
tvivlet —

Alarie.

God Dag, min Moster! god Dag.

Mosteren.

Jeg beder Dig tusinde gange om Forladelse.
Det er os, det er mig, som er skyld i alt dette.

Jochum.

Det var mig, som var Brudgom.

Nannette.

Jeg vilde have sagt alting reent ud. Er
det ikke sandt, at Du truede mig med at ville myr-
de mig?

Alarie.

Lad os ikke tale meere derom; det var en for-
trædelig Hændelse. Men hvor er Lovise? og hvor-
for er hendes Fader ikke her?

Mosteren.

Mosteren.

Hendes Fader? ja hendes Fader, han kom ansættende til Byen, med Vinene sulde af Taarer. Han stængte sig ned paa Jorden; han slog sig for Vandet. Man kan ikke saae ham op fra Stedet. Saa mange som vi ere, have vi sukket og jamret os. Kunde man med Penge kiebe Dig løs, vilde vi give alt, lige til vor sidste Piasl.

Tochum.

Og hør, jeg, jeg vilde give alt, lige til min Sendags-Kiole.

Allarie.

Og Grevinden; veed hun Besfeed om alt dette.

Mosteren.

Vi løb derhen alle som een Mand; men hun var ikke tilstede paa Herregaarden.

Tochum.

O! ja, paa Herregaarden. End det herlige Bressup, som hun der havde foranstaltet Dig!

Allarie.

Men Lovise. Har nogen seet hende?

Mosteren.

Nei.

Tochum.

Man veed saamen ikke hvor hun er.

Alarie.

Hvordan? Ingen veed af hende? —
Hvordan? er der ingen hos hende? hvor let kunde
der ikke tilstøde hende nogen Uheld!

Mannette.

Nei hun har ingen Fare; Jeg saae hende
løbe affted. Jeg kaldte paa hende, men hun vilde
ikke engang svare mig.

Alarie.

Min Kiære Moster! Søg at troste hende;
slip hende ikke af Dinene; anden Tjeneste kan man
ikke meere bevise mig. Jeres Søstersøn er forloren.

Mosteren.

Du er forloren for mig! Du hvilken Sam-
mer!

Alarie.

Hold hende som Eders Søsterdatter; jeg
beder indstændig; hun skulde dog have været det.

Mosteren.

Det lover jeg Dig med Haand og Mund.

Alarie.

Men hvordan kunde hun give sit Minde til
dette grusomme Speg?

Mosteren.

Hun satte sig derimod af alle Kræfter; hun
raabte: var jeg i hans Sted, saa tog jeg vist min
Død

Død derover. Men Grevindens Willie var at det skulde gaae for sig; hendes Fader og jeg tvang hende at bekvemme sig dertil.

Mannette.

Til Slutning sagde hun endelig som saa: Han troer intet deraf, han troer intet af det alt sammen.

Marie.

Hun havde Ret; jeg burde ikke have troet noget deraf.

Jochum.

Sikkerlig; den Sag er soleklar; Du burde ikke have troet noget deraf.

Marie.

Gaae herfra, min kiære Moster! gaae og see at bringe mig hid hendes Fader. Dersom Lovise — ja dersom Lovise endnu engang vil tale med mig, saa tag hende hid med, men for alting, forlad hende ikke.

Mosteren.

Det skal see, min kiære Marie.

Marie.

Lov mig det vist.

Mosteren.

Det svarer jeg Dig til — O! Himmel!

Mannette.

Mannette. (sagte til Jochum.)

Er det sandt, at det gaaer for sig i Dag?

Jochum.

Ja, man siger, Klokken fire.

Maric.

Farvel min Moster! Farvel Jochum! Farvel lille Pige! — hvis Datter er hun?

Mosteren.

Hun er en Datter af vor Naboe Simon.

Maric.

Hoordan? den lille Rolling, som jeg saae løbe der paa Gulvet! Hvor hun er voksen siden den Tid. Jeg beder, bring min venlige Hilsen til Din ærlige Fader, herer Du. Farvel kiære Moster!

Mosteren.

Farvel min bedste Maric!

Jochum.

Farvel da, siden det skal saa være.

(De gaae alle uden Maric.)

Tredie Scene.

Slutteren, Maric.

Slutteren.

See her, her er Pen og Blæk. Pennen er god, og her er fint hvidt Papiir. Det eene med
det

det andet beløber sig til 9 Skilling; hvordan skal jeg komme til min Betaling derfor?

Alarie.

See her er en heel Tomark.

Slutteren.

Got. Jeg skal levere det overskydende. —

Ja det som skylder over skal blive rigtig leveret. Men jeg kan bringe Jer en Glaske Viin derfor; og der er just Holkhammer, som han var kaldet.

(Slutteren gaar.)

Fjerde Scene.

Holkhammer, Alarie.

Holkhammer.

Saa, nu er jeg færdig. Ja Du giver Dig i Færd med at skrive. Hvor Du dog ikke er lækkerlig! Du, som baade kan læse og skrive! For Død og Liv og alle Verdens Ulykker! hvor jeg dog er en ynkværdig Stumper!

Alarie.

Hvad er paa Færde?

Holkhammer.

Hvad der er paa Færde? Fanden, ja Fanden selv har havt sit Spil i Henseende til mig Stakkel,

kel, naar jeg endelig skal tale reent. Hvad tænker Du vel i Dit Hierte om en Dosmer, en Dogenigt, som jeg? For Resten en brav Karl. Hvordan, for en Ufærd! Jeg skulde alt for 5 Aar siden have staaet i Spidsen af et Compagnie, om jeg havde kunnet læse i Bog. Men man er reent i Vorden, naar man gior Tieneste som Gemeen; man drikker med een, man sover med den anden. Jeg lader mig indspærre i Alreft, alene for at have en Fjerde-Deel af en Time tilovers for mig selv til at lære ndi; og endnu den Dag i Dag er Holkhammer lige nær, og har ikke studeret. Nu jeg Laasse! Jeg Dumrian! Jeg Uffkun!

Alaric.

Men hvem forbyder Dig at studere endnu?

Holkhammer.

Vel talt. Du har ret. Her har jeg en Skrift, som en af mine Kammerater har opsat for mig; thi jeg har endda for saa vidt giort nogen Fremgang. Jeg begynder at læse Sammenskrift.

A r i a.

E, R, A, D, M, P, E, R,
D, M, P, En,

Trompetten, Trompetten.

E, R, D, U, E, R, D, U,

E,

E, R, O, U;

i tu, i tu.

R, R, O, M, P, E, R, Trompetten;

T, U, T, U, T, U, Tu; i tu;

Trompetten i tu.

Saa Pokker i Vold den Trold, som
først lærte

Til Hiernens Bryderie,

Papiret at sværte.

Med saadant Hæxerie!

Hvad nytter det at skrive,

Bed Læsning lærd at blive?

Man kan, for Pokker! faae,

Uden Skrift og Læsning faae

Piger, Vin og Mad,

Og sig gjøre glad,

Paa Vrens Bane staae

Og i Ilden gaae.

Marie.

Kammerat! var det ikke mueligt, at Du
kunde studere med en lidt lavere Stemme?

Holshammer.

Holzhhammer.

Nei vist ikke ; thi saa kunde jeg ikke for-
staage mig selv. Men jeg vil gaae lidet længere
afsides.

(Han gaaer lavet ind paa Skuepladsen.)

Maric.

Jeg er Dig meget forbunden.

Holzhhammer.

Kunde Du vel, men for alting uden at giere
Uleilighed, naar Du faaer bragt Dine egne Sager
til Ende, kunde Du da vel hjælpe mig til rette med
en Linie Skrift. Det er kun en eneste Linie ; og
jeg haaber snart at have den i mit Hoved — men
dog uden at falde Dig ind i Dine Forretninger.

Maric.

Med stor Fornøielse, naar Du kommer igien.

Holzhhammer.

Ja vel, jeg vil give Dig Tid.

Maric.

(Skrivende et Brev, og imellemstunder brydende af,
for at betænke sig.)

A r t a.

Det var mig dog saa sødt at faa'ne Dig,
For Timen kom — som jeg seer nærme
sig.

Var

Var Du her, det vilde betage
Lidt min haarde Ængstelse.

Jeg skal ei see Din Graad og Klage! —
Det er og best, dem ei at see.

Iblant den Sværm af Folk, som nu
skal fremstige,

Alt see en Ulykkelig,
Mit Syn skal søge Dig,
Bængstet skue Dig,
En halvdød Mund skal Dit Navn udsige;
Gid kun mit maae iblant i Hjertet minde
Dig!

Elst Din Fader, tving Dig, saa Du
ei røber

For denne Sag, mod ham, Bebreidelser.

Men — men — Du kommer ei — og min
Time udløber!

Er den Skyld hos Din Fader? mon det
hans Anlæg er?

Men — men — Du kommer ei — og min
Time udløber.

Det var mig dog saa sødt at favne Dig,
For Timen kom — som jeg seer nærmere sig.

Var Du her, det vilde betage
 Lidt min haarde Engstelse.

Jeg skal ei see Din Graad og Klage! —
 Det er og best dem ei at see.

Holghammer.

Kammerat! Du som kan læse Skrift, kan
 Du vel sige mig hvad der staaer skrevet paa dette
 Papiir?

Marie. (seer paa Papiret, og giver ham
 det koldsendig tilbage.)

En Kompen er Du?

Holghammer.

En Kompen. Hvad er det? En Kompen!
 Det kan Du selv være. For Død og Liv! Og jeg
 kunde med en Næse Styver —

(Holghammer sætter ham en knyttet Næve un-
 der Kinene; Marie reiser sig, og giver ham
 et Stød for Maven, hvoraf han falder over
 Ende; ved denne Alarm kommer Slutteren
 ind med en Glaske Viin i Haanden.)

Marie.

Nu hvor gives der dog ikke ret stemme Men-
 nesker! Folk ere ligesaa haarde som Flint.

(han gaaer.)

Femte Scene.

Holshammer, Slutteren.

Slutteren.

Hvad er her paa Jærde? Hvad er paa Jærde? Hvordan? Er her Klammerie? Jeg tænkte at det gik paa en Drifften løs.

Holshammer. (tørende sin Næse.)

Nu, for Pokker! Du skal dyre betale det. Holshammer en Kompen! For al Verdens Ulykkel! En Kompen!

Slutteren.

Men hvoraf reiser det sig?

Holshammer.

Ja han bliver ikke i Arrest til hans Død. Jeg skal saae Karlen ud for en Klinge. En Kompen! En Kompen! For Fanden! Naar han engang slipper herud fra, saa ud for en Klinge, god Karl! eller jeg skal give Dig en Smørre over Dit Ansigt.

Slutteren.

Det troer jeg knap.

Holshammer.

Det troer Du ikke; hvorfor troer Du mig ikke paa mine Ord?

Slutteren.

Jo, fordi han inden et par Timers Tid skal have et par Pund koldt Bly i Livet.

Holshammer.

Ei! det kom jeg ikke ihu. Jeg forundrer mig ikke længere.

Slutteren.

Hvoraf reiste Klammeriet sig? jeg var ganske vis paa, at I sad og drak tilsammen.

Holshammer.

Jeg har beviist ham al optenkelig Høflighed, saasom han har Stunderinger og kan baade læse og skrive. Jeg stod her ligesom paa Glee i en Alfrog saa længe han sad og skrev. Derefter viste jeg ham dette Stykke Papiir, og bad ham, at han vilde forklare mig et Sted, som jeg ikke ret kunde komme afsted med at læse. Men han, i Steden for at bevise mig denne liden Villighed, slængte mig Papiiret i Næsen, med disse Ord: gaae Din Vej, Du er en Kompen.

Slutteren.

Det var uartigt.

Holshammer. (Søger sit Papiir op paa Gulvet.)

Nu vel. Hvad staaer her skrevet?

Slutteren.

En Kompen er Du.

Holsh.

Holshammer.

En Kom — p —

Slutteren.

En Kompen er Du.

Holshammer.

Staaer disse Ord: Du er en Kompen, her
paa Papiret?

Slutteren.

Ja vist.

Holshammer. (Seer nøie efter og staver.)

En Kompen E, K, K, D, M, P, E, N.

Slutteren.

En Kompen.

Holshammer.

E, K, D, U.

Slutteren.

Er Du.

Holshammer.

Hvorledes? paa den Maade staaer der jo
ikke: Trompetten i tu?

Slutteren.

Nei, intet mindre. Der staaer med tydelige
Bogstaver: En Kompen er Du.

Holshammer.

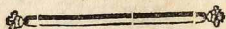
Saa har han da ikke saa megen Uret, uden
derudi, at han gav mig et Nævestød. Var det og
med en knyttet Næve?

Slutteren.

Hvadanden veed jeg deraf. Men vægtigt har det været; thi da jeg kom, laae Du udstrakt paa Jorden.

Holkhammer.

Men see her, der er Vagtmester Eisenselt.

Siette Scene.

Vagtmesteren, Holkhammer, Slutteren.

Slutteren.

See god Dag, Hr. Vagtmester!

Vagtmesteren.

God Dag, igien Kril! God Dag Holkhammer! Ei! hvor har jeg ikke et Glas Biin nedig, at smere min Hals med!

Holkhammer.

See her — men hvor kommer Du fra i saadan Skynding.

Vagtmesteren. (Efter at have drukketh.)

Tak for Skaalen — Jeg er kommen i fuld Galop, alt hvad Toiet kunde holde; jeg havde Befaling for mig — men jeg har seet et Syn — et Syn — for en Usked! hvor Sveden drypper af mig! (han tørrer sit Ansigt) jeg saae en Pige, som
leb

løb paa de bare Høsesokker, med Skoene i Haanden. Hun løb som Fanden var hende i Hælene, jeg har aldrig seet Magen; hun sprang over Grøfter; hun gjorde sig Vej igiennem Buske, Indhegninger og Gierder. Det var vist nok ikke Smaa-
ting hun løb efter.

Slutteren.

Men i hvad Erinde er Du kommen hid?

Bagtmesteren.

Jeg har bragt et Brev til General Gevaldigeren.

Slutteren.

Er Kongen ankommen til Leiren?

Bagtmesteren.

Ja vist.

Holshammer.

Død! Liv og al Ulykke!

Slutteren.

Hvad gaaer af Dig?

Holshammer.

Hvordan? Kongen er kommen til Leiren, og Holshammer var ikke der tilstede!

Bagtmesteren.

Du er da ligesaa forstyrret, som Du pleier at være.

Holshammer.

Kongen er kommen til Leiren, og Holshammer var der ikke! For tusinde Kartesker! Jeg fik ikke Kongen at see. Nu gid Guden studere meere min Livstid! (han river sit Papiir i Stykker.)

Slutteren.

Har man noget Nyt i Leiren for nærværende Tid?

Holshammer. (for sig selv.)

For Pokker!

Bagtmesteren.

Hold dog Munden engang. Der er en Tildragelse med en ung Pige.

Slutteren.

Med en Pige?

Holshammer.

Med en Pige? bliv ved, bliv ved.

Bagtmesteren.

Vie lidt, til jeg faaer betænkt mig.

A r i a.

Da Kongen nu til Leiren kom,
Blev Trommen rørt; en ung og velskabt

Pige

Sig trængte frem, og skreeg, og løb om,

Og

Dg faldt paa Knæ, med Graad; og
Kongen standsede.

Han hørte hende,
Hvorom, kan man ei sige.

Derpaa blev alting stille. —

Man hørte strax et Skrig mod Skyn
trænge;

Kongen leve! Kongen leve længe!

Man sagde, at hun talte saa: „O Konge!

„Han elsker mig, og skal han miste
Livet,

„Lad mig med ham i Døden gaae;

„Men lad ham leve; naar Kongens
Ord er givet,

„At i hans Sted jeg Straffen skal ud-
staae.

„Hvad er vel jeg? og min Død ingen
Skader;

„Jeg er for svag til Algerdyrkningen,

„Min Brudgom var en Viestand for
min Fader,

„Nu da af Alar hans Kræfter svinde
hen.“

Hver gammel Krigsmand græd,
 Ja Kongens Følge med;
 Man Kongen selv ei græde saa;
 Men han benaadet er,
 Man uvis er, hvem det traf paa.

Holkhammer.

Derefter:

Slutteren.

Nu da.

Bagtimesteren.

Jeg har jo sagt —

Holkhammer.

Hvad saa?

Bagtimesteren.

Jeg sagde jo,

Det skede midt for alles Dine;

Da Kongen nu til Leiren kom,

Blev Trommen rørt; en velskabt Pige

Sig trængte frem, og skreeg, og løb om,

Og faldt paa Knæ, med Graad; og

Kongen standsede.

Han horte hende,

Hvor:

Hvorom kan man ei sige.

Derpaa blev alting stille. —

Man horte strax et Skrig mod Skyen
trænge :

Kongen leve ! Kongen leve længe !

Holshammer.

Og Trommen blev rørt i Leiren ?

Slutteren.

Man har vel strax ladet Pigen hæfte ved
Vingebeinet ?

Bagtmesteren.

Jo men, ladet hende hæfte ; nei man for-
moder vist , at hun fik udvirket den forlangede Be-
naading ; thi man gav hende et Papiir at løbe med.

Holshammer.

Hvad var det for et Papiir ?

Bagtmesteren.

Hvad veed jeg hvad det var for et ? Men
der vare Herrer , meget fornemme Herrer tilstæde ,
som bade hende brede sit Forklæde ud , hvori de
flængte en smuk Slump baade Guld og Sølv.

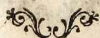
Slutteren.

Guld og Sølv i rede Penge ?

Bagtmesteren.

Men giet nu hvad den toffede Pige tog
sig for ?

Slutteren.

Slutteren.

Det kan jeg ikke.

Bagtmesteren.

Jo men; hun slængte den hele Kram fra sig paa Marken; thi hun sagde at det var hende i Veien naar hun skulde løbe afsted.

Holshammer.

Saa maae det dog have været rejskaffen tungt?

Slutteren.

Ket alvorlig? slængte hun Pengene fra sig?

Bagtmesteren.

Ja vist.

Slutteren.

Hold dog Munden med Dine evige Betragtninger. Du siger at hun slængte Pengene fra sig.

Bagtmesteren.

Men om dette var Benaadingen for den Desfector, som blev i Gaar arresteret her?

Holshammer.

Gid det var saa vel! saa kunde vi endda komme til at brylle Halsen paa hverandre.

Slutteren.

Og det for det seneste Klammeries Skyld? ikke?

Holshammer.

Det forstaaer sig. Ja hvad andet.

Slutteren.

Slutteren.

Hold dog op at være om dette Klammerie;
jeg skal skaffe Dig andet at bestille.

(Her hører man en Appel af Trommer.)

Bagtmesteren.

Hvad er det jeg hører?

Slutteren.

Det er Appellen. Der maae være noget
nyt paa færde.

Holshammer.

Det faaer vi at see.

(De gaae alle tre ud.)

Syvende Scene.

Maric, (allene.)

(Han kommer ind fra den Side, som er lige over for,
hvor de andre gik ud.)

A r i a.

Folket flokkes, man seer paa mig,

Og Bagten alt forsamler sig.

En Ben i Nød ei findes skal!

Jeg ikke spørge tør. Himmel! ach hvilken

Qval!

Mit Døe lukkes til, og faaer ei see Lovise!

Dg

Og aldrig meere! O Himmel! nei, nei.
 Paa hvad Side man det vil vise,
 Den Omgang er for haard, nei jeg den
 udstaaer ei.

J Gaar, hvor vel til Mode
 Løb jeg hen—jeg løb hen—til min Dod.
 En grusom Qual blev alt mit Gode.
 Naar fortiente jeg al den Nød?

Mit Die lukkes til, og saaer ei see Lovise!
 Og aldrig meere! O Himmel! nei, nei.
 Paa hvad Side man det vil vise,
 Den Omgang er for haard, nei jeg den
 udstaaer ei.

Sttende Scene.

Maric, Holkhammer, (som kommer ind med
 en Glaske Viin og et Bager.)

Holkhammer.

Nu er Du der? er Du der? jeg har søgt
 efter Dig. Nu vil det komme an paa at have
 Hierte i Brystet.

Maric.

Hvad siger Du, Holkhammer.

Holk-

Holshammer.

Man kommer strax for at hente Dig af. Saa
 drik engang, drik engang, siger jeg; en Soldat
 maae have Hierte. Jeg tænkte at Du havde saaet
 Benaadning; men det er ei saa vel.

Alarie.

Skal jeg hentes af?

Holshammer.

Ja vist; men drik engang.

Alarie.

Jeg takker Dig — Men Lovise!

Holshammer.

Du erindrer nok den liden Strid vi nylig
 havde sammen; det skal være Dig forladt, der i
 Fred; jeg gjorde Dig Uret. Drik dog engang
 heraf, jeg beder, jeg besvær Dig; afflaae mig ikke.
 Dette er den sidste Draabe Viin, som Du smager
 i Din Mund.

Alarie. (tager Bægeret, holder
 det frem, Holshammer skænker og Alarie drikker.)

Giv hid. Paa Din Sundhed.

Holshammer.

Aemie Karl! Endnu eet, for min Skyld.

Alarie.

Jeg er Dig forbunden — Kiære Ven!
 beviis mig en Tjeneste.

Holsh-

Holkhammer.

Hvilken?

Allarie.

Kan jeg fortroe mig til Dig?

Holkhammer.

I Liv og Død.

Allarie.

Giv mig Dit Bæste, at Du vil levere rigtig dette Brev.

Holkhammer. (vil gaae.)

I Diebliffet.

Allarie.

Nu kan Du jo ikke; Du er jo i Arrest.

Holkhammer.

Det er sandt; men jeg kommer paa frie Fod i Dag.

Allarie.

Her kommer en Bondemand, som kalder sig Frank; levere ham dette Brev; eller om han ei kommer, saa besørg det leveret efter Udskriften, som staaer derpaa.

Holkhammer.

Gid jeg maae dee paa Stedet, om jeg ikke efterlever det. See der! der komme de ansættende, de Blodhunde! de Bullenbidere! de — Gid jeg saaе Skam, kunde jeg ikke være ferdig at gaae i hans Sted.

Allarie.

Maric.

A r i a.

Et kiært Farvel Lovise! det skulder jeg
Dig vift.

Mit Liv tilhorte Dig — det er tabt —
lev med Glæde!

Det ønsker jeg tilsidst.

Jeg ynker Dig; — Du Marsag har at græde.
Hvi kan en Elskende ei sørge sig ihjel?
Ja det var for Din Fod — Jeg Lykken
fulde kiende. —

Jeg knap min Graad kan holde vel.
(til Soldaterne.)

Nu Venner! skaffer paa min Pine
Ende.

Jeg vil døe som Soldat —
Gid dette Sted var vel forladt!

(Soldaterne trække forbi.)

Farvel kiæreste Lovise!
Min Verdens Skat! Farvel.
Farvel elskede Lovise!

Farvel! Farvel! (han gaar bort ledsaget
af Bagten.)

Elleve

Ellevte Scene.

Lovise, alene. (som efterhaanden kommer sig.)

Recitativ.

Hvor er jeg? O Himmel! med bare Fodder!

Hvor er jeg kommen her? hvorfor er jeg
her saa ene?

Og de Soldater, hvor ere de blevne af?
Mit Hierte — o Himmel! — hvor er min
Siel oprørt!

Arioso.

Dog Kongens Ord jeg stoler paa —

Ach! jeg knap kan paa Fodder staae.

Ja, Han jo benaadet er. —

Men jeg mig knap kan besinde;

Holder inde, holder inde!

Men — hans Fængsel var jo her?

Hvad han nys talte, jeg ei kan glemme.

Det var hans Røst —

(Man hører bag ved Skuepladsen et Raab:)

Kongen leve!

Hvad heftig Stemme!

(Lovise bliver i det samme vaer i hendes Varm,
at hun endnu haver det Papiir, paa hvilket
var skrevet, at Marie var benaadet.)

Det Papiir! — Himmel! det er hei

Lid.

(Hun gaaer ud af den Side, som er lige over for, hvor Mosteren og Fransk Tappenstræg komme løbende ind, saa de ikke blive hverandre vaer.)

Chor. (bag ved Skuepladsen.)

Kongen leve! leve Kongen!
Til Lykke! han Benaadning fik,
Og Raaden frem for Retten gif.

Solgte og sidste Scene.

Chor

af

Lovise, Mosteren, Rannette, Fætter Tochum,
Fransk Tappenstræg, Holshammer, Alaric,
Bagtmesteren, Almuen, og Soldater
som troppe af.

(Det inderste af Skuepladsen aabnes, og man seer en stor offentlig Plads. Soldaterne ere under Gevær. Alaric sees i Midten af en heel Skare Folk, som han stræber paa at trænge sig igiennem; 2 Soldater stytte ham hver ved sin Arm; han stræber paa at komme frem, men er længe ikke i Stand dertil.)

Alaric.

Afsted! jeg saae hende her at besvime.

Almue og Soldater.

Til Lykke! han Benaadning fik.

Alaric.

Afsted! hun laae som i Dødens Time.

Almue og Soldater.

Her Raaden frem for Retten gif.

Alaric.

Maric.

Nei ingen mig her hindre maae.

Frank, (kommer tilloebende.)

Lad mig Dig, min Ven! omfavne. —

Maric.

For Himlens Skyld! lad mig dog gaae.

Mosteren, (som løber imod ham.)

Lad mig Dig, min Ven! omfavne. —

Maric.

Jeg saae da hun maatte besvime.

Alle.

Der hun er.

Maric.

Hun laae som i Dodens Time.

Alle.

Hun er der.

Lovise.

Maric!

Maric.

Lovise!

Alle.

Hvilken Lyst!

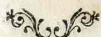
Fættter Jochum, (trængende ligg frem.)

Lad mig dog komme frem

At see dem. (Han omfavner Maric.)

Jeg Dig med Lyst

Trykker til mit Bryst.

Almue og Soldater.

Det er hans Søster eller Brud.

Mosteren.

Det er hans Brud.

Holtzhammer, (trængende sig frem.)

Lad mig dog komme frem

Og see dem. (Han omfavner Alarie.)

Jeg Dig med Eyst

Trykker til mit Bryst.

Almue og Soldater.

Det er hans Søster eller Brud.

Mosteren.

Det er hans Brud.

Alle. (uden Alarie.)

O Lykke! han Benaadning fik,

Og Naaden her for Ketten gif.

Leve Kongen! Kongen leve!

Alarie, Lovise, Frans, Holtzhammer,
Nannette, Jochum.

Lad ei være Spor tilbage

Af et Sted, som os ei traf.

Han fik Naade; vi kan tage,

Hver af os, sin Deel deraf.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage

Af et Sted, som os ei traf.

Han

Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Maric. (alene, til Lovise.)

Livet jeg vist ei begierte,
Uden for Dig glad at see.

Lovise. (alene, til Maric.)

Jeg, som laae Dig saa om Hierte,
Voldte Dig sliig Engstelse.

Nannette. (alene.)

Lad mig dog Undskyldning finde
For hvad Ondt jeg stiftet har.
Aldrig det mig gaaer af Minde
At jeg Skyld i alting var.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stod, som os ei traf.
Han fik Raade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Frank. (alene.)

Du var en os kjerlig Datter,
Men vi gjorde Dig Fortred.

Mosteren. (alene.)

Al min Livstid jeg erstatter
Sliigt igien ved Kierlighed.

Holthammer. (alene.)

Hun Din Brud? jeg derpaa grunder;
Skiebneen Dig tilsidst blev god.

Hør

Hør min Ven! jeg Dig misunder;
Man kan ei have større Mod.

Alle.

Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.
Han fik Naade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.
Leve Kongen!
Kongen leve!

Den Fryd var os bestemt,
Den Lykke var os giemt.

Lovise og Marie. (alene.)

Lad ei være Spor tilbage
Af et vel afværget Stød;
Elfskov gjorde nys { Din } Plage;
Men nu er den dobbelt sød.

Alle.

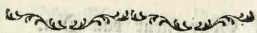
Lad ei være Spor tilbage
Af et Stød, som os ei traf.
Han fik Naade, vi kan tage,
Hver af os, sin Deel deraf.

Ende paa Skuespillet.

Colonien

eller

den nye-bebyggede De,

en lyrisk Comedie

i to Handlinger;

i det Franske parodieret

af den Italienske Original:

L'isola d'Amore,

med Musik af Sacchini;

til samme Musik oversat

ved

Niels Krog Bredal.

Personerne

i Stykket:

- 1.) Fontalbe, Gouverneur paa Den.
- 2.) Belinde, Fontalbes forrige forlovede Kiæreste.
- 3.) Marine, en ung Gartnerinde.
- 4.) Joost, Gartner, Marines Elsker.

Skue-Pladsen er paa en De, der nyelig er ble-
ven beboet.

Colonien, en lyrisk Comedie.

Første Handling.

(Her forestiller Skue-Pladsen en Indgang til en Allee;
i Enden deraf sees en Udbugning, og i Grunden
af Skue-Pladsen sees man Søen.)

Første Scene.

Sontalbe, (alene.)

A r i a.

Elfskovs Vink i Dag jeg lyder,
Ingen Qual skal nage mig;
Ungdoms-Ild, Forstand og Dyder
mig paa nye gjør lykkelig.

Den troeløse mig en bedaarer,
Som min Siæle-Roe tog hen;
Jeg en Skionhed nu udkaarer,
Som vil elske mig igien.

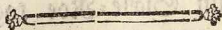

Ja i Dag min Elskov nyder
 Alt hvad Hjertet ønsker sig;
 Hun er ung, har Bid og Dyder,
 Jeg paa nye er lykkelig.

Men hvor deylig var en Belinde! — —
 Deylig nok — — men hvilken Siæl!
 Nu, hvad Nag vil her mig minde!
 Jeg mig en selv kan overvinde;
 Hjertet hende en glemmer vel.

Dog i Dag min Haand jeg byder
 Til en Skionhed, skabt for mig;
 Hun er ung; har Bid og Dyder;
 Jeg paa nye er lykkelig.

Ja, det er besluttet; jeg ægter Marine.
 Hendes Herkomst bør ikke komme i Betragtning.
 Dette ukonstlede Hjerte, som Byens Gæder ikke
 have fordærvet, er aleene i Stand til at komme
 mig til at glemme det Forrædderie, som den tro-
 løse Belinde har begaaet mod mig — — Men
 der seer jeg min deylige Bondepige.

Anden Scene.

Fontalbe, Marine.

Marine.

God Dag Herr Gouverneur!

Fontalbe.

God Dag min smukke Pige! Nu vel! det er da i Dag, at De skal gjøre En lykkelig.

Marine.

Hillemænd! er der allerede gaaet otte Dage hen, siden jeg ankom her til Deres De?

Fontalbe.

Ja vist, mit Barn! den ottende Dag gaar just til Ende. De kommer til at gjøre et Val, eller reyse herfra.

Marine.

Reyse herfra? Hvad skulde der da blive af mig? Giftes; nu saa veed man i det mindste hvad man skal holde sig til.

Fontalbe.

Men ved hvad Hændelse er De kommen til at lande paa denne De? hidindtil har der altid været noget i Behen, saa jeg ikke har kunnet spørge Dem derom.

Marine.

Jeg var Gartnerinde i mit Fædreland. Min Herre og Frue havde noget at forrette i Westindien.

indien. De toge mig med paa Kysten; Vi kom der — — dog nej, see kun engang, paa Tilbage-Kysten, da vi just vare her lige for denne Ø, see saa kom der et Guds-Væir, en Storm, Lynild, Torden — — See saa blev Skibet stødt mod Klipperne, i tusinde Stykker; alting blev borte med Mand og Muus, og mit stakkels Herskab druknede i den vilde Sø. Hvad mig angaaer, da havde jeg den Lykke at frelse mig, jeg veed ikke selv hvordan; jeg begræd de andres Uheld, og i sær at den stakkels Joost, som fulgte ogsaa med os paa Kysten, skulde lukke sine Øyne.

Fontalbe.

Hvad var det for en Joost?

Marine.

Na! Joost, det var Gartnereren — —

Men nu er han død den Stakkell!

Fontalbe.

Nu videre?

Marine.

Endelig, efter mange Mønsommeligheder, er jeg kommen hid til Deres nye Ø. Man har forestillet mig for Dem, eftersom De er Gouverneur; man har sagt mig den besønderlige Lov, som gælder her, der befaler at enhver ung Pige, som kommer hid, maae gifte sig inden otte Dage, eller reyse sin Bey herfra. Jeg vilde i Først-

ningen

ningen strax sagt Farvel; men nu har jeg større
 Lyst til at blive.

Fontalbe.

Men hvad kan da holde Dem saa længe fra
 at gjøre et Val? Er det Erindringen af Goost,
 som ligger Dem om Hjertet?

Marine.

Nej saa men; men jeg er bange for at mit
 Val træffer paa En, som ikke skytter derom.

Fontalbe.

Marine er alt for elskværdig, til at hun
 bør frygte derfor. Desuden er Loven paa Deres
 Side, og underkaster Dem alle unge ugifte Mands-
 personer her paa Den. Ja med hvilken inderlig
 Lyst har jeg ikke selv ladet mig sætte paa Deres
 Liste!

Marine,

(med en skamsuld Forvirrelse, som maae vare til
 Arien er ude.)

De selv, min Herr Fontalbe!

Fontalbe, (med Fryghed.)

Ja vist, smukke Marine! Jeg elsker Dem,
 og De kan med et Ord gjøre mig lykkelig.

Marine.

Nu vel, jeg maae da sige Dem — —
 Na! — — men see mig ikke saa stivt i Øynene;
 det gjør mig gandske forvirret.

D u e t af
Marine og Fontalbe.

Marine.

Ney jeg blues, maae De viide,
De mig rød og skamfuld faaer;
Vend Dem om, for vidt det gaaer.
Det er een, som jeg kan liide,
Om han mældte sig i Tide;
Det er just Dem——jeg det tilstaaer——
Det maae De viide.

De mig forstaaer?
Men jeg blues, gaae i Tide;
De mig rød og skamfuld faaer:
Jeg Dem elsker, jeg det tilstaaer.

Fontalbe.

Hvilken Yndest! hvilken Lykke!

De mit Forslag vil samtykke?

Og Marine det tilstaaer?

Begge.

Elfskov! som os nu her forbinder,

Gior af os tvende et lykkeligt Par.

Ingen Banhæld Sted nu finder;

Vi kun Glæde i Vente har.

Ma-

Marine.

Men det er da ogsaa en pudserlig Lov den, thi om man nu paa det samme vilde leve hen uden Kone eller Mand — Men De vil vel sige, at sligt er Vahrer, som man altid tranger til.

Fontalbe.

For at begribe hvad denne Lov egentlig sigter til, er det nødvendigt at jeg fortæller Dem paa hvad Maade vi ere ankomne her til denne De. Jeg elskede Belinde, og troede fuldt og fast at besidde hendes Hierte. Hun skulde imodtage en Arv i Vestindien; hun skulde gjøre en Rejse derover; jeg lod til den Ende sætte tre Fregatter i den bedste Forsvars-Stand, og jeg gik derpaa om Bord, med hende og to af hendes Slægt. En Nat blev den troeløse usynlig, tillige med et af vore Skibe, der blev ført af min Ven Dorval. Jeg fik derefter ved en Skrivelse at vide, at hun havde giftet sig. Dagen derpaa hændte os endnu en anden Ulykke. Vi strandede ved denne De, som vi fandt at være smuk og frugtbar. Da vi ikke saae noget Middel til at komme herfra, besluttede vi at slaae os her til Nøliighed. Jeg var Anfører for vor liden Flåde, og jeg blev altsaa Gouverneur for vor nye Colonie. Da vi nu befandt os i en stor Førlægenhed for Fruentimmer, blev det besluttet, at enhver, som landede her, skulde forundes otte Dage, til at udvælge sig en

Mand blandt vor Ungdom — — thi man bør
dog først og fremst tænke paa det væsentlige. — —

Marine.

Aa! det er naturligt og meget vel overlagt.

Fontalbe.

Vil saadant Fruentimmer ikke bekvemme
sig dertil, sættes hun ud i den vilde Søe paa en
liden Baad, og overlades til Strømmen og Vin-
dene.

Marine.

Nu da? jeg vædder, at de gifte sig alles
sammen.

Fontalbe.

Hidindtil har det aldrig flaaet Fejl. Hvad
mig angaaer har jeg til denne Dag stedse undtaget
mig selv fra det Bal, som de nye ankomne skal
giøre, saasom Belinde har stedse lagt mig paa
Hiertet. Men man begyndte at knurre over at
jeg levede ugift; jeg tænkte paa at forandre mig;
jeg fik den smukke Marine at see, og hun gjorde,
at jeg ikke længere er vaklende i mit Forsæt.

Marine.

De er ogsaa alt for høflig; men, sandt at
sige, jeg er en smule bange for at Mammeselle
Belinde — —

Fontalbe.

Hende faaer jeg vel aldrig meere at see; og
overalt, naar jeg først hører Dem til, hvorledes

kunde

Kunde jeg da vel tænke paa noget andet Fruentimmer i Verden?

Marine.

Men — — De hører mig endnu ikke aldeles til.

Fontalbe.

Endnu i denne Aften skal vi foreenes ved det uopleseligste Baand; og ingen Ting skal meer adskille os.

A r i a.

Naar jeg fra Dig Afsked tager,
Sig, hvad Smerte er det mig plager?
Jeg veed ey hvad som mig nager;
Sukke strømme af mit Bryst.

Spaae af min Miine,

Udvalde Marine!

Alt mit Hierte Dit forbliver,

Og sig glad Dig overgiver.

Jeg er Din, o! Fryd, o! Lyst!

Antag et Hierte,

Som kun begiærte

Alt være dit til sidste Stund.

Lad mig faae høre Dommen af din Mund.

See

See paa min Miine,
Udvalde Marine!

Nu, jeg fra Dig Afsteed tager,
Sig, hvad Smerte er det mig plager?
Jeg veed nok hvad som mig nager.
Ja mit Hierte dit forbliver,
Og til Dig sig overgiwer;
Jeg er din, o Fryd! o Lyst!

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Marine, og derefter Joost.

Marine.

Jeg skal da endnu i Dag blive gift —
og det med Gouverneuren selv! men kan jeg troe
min-Vælle? Hvem skulde vel have sagt mig, end-
nu for sex Uger siden: Du skal inden mindre end
to Maaneders Tid være en fornemme Frue, ja
Prinsesse og saa godt som Dronning. — — Ja
men! sliq Snak skulde nogen have kommet frem
med; jeg vilde have troet at man drev Abespil
med

med mig — — Den stakkels gode Joost! om han paa det samme var her — — O! Denne her er noget langt andet; først fordi han er en stor Herre — — og dernæst fordi han er høflig og har en artig Levemaade — — Men paa den anden Side kan jeg ikke vel skielde ham Hunden fuld og hægge ham igiennem, som jeg kunde gjøre med Joost; thi sandt at sige: een og anden gang faldt der os vel et Ord imellem — — Na! jeg elskede ham dog ret, den Stakkelt! — — men han gaar nu ingen meere i Benen, han er død og vel faren; det er ikke værdt at tænke paa ham meere.

Joost,

(som er kommen ind ved Sluningen af det, som Marine taler for sig selv, seer sig om overalt med stor Forundring.)

See her, her er Indgangen — — See her er en Udbygning — — og jeg har seet Huse der nede. Jeg maae gaae videre; jeg vil ikke troe at mit Liv skulde staae i Fare, og jeg finder dog vel nogen at tale med. — — Men hvordan? seer jeg ikke der? — — hillemand! — — jo det er — — det er hende selv — — Det er Dig min kiære Marine!

Marine.

Himmel! ah! hvor Du gjorde mig bange! Hvordan? det er Dig selv? Joost! Du er ikke død.

Joost.

Joost.

Jeg død? nej ikke som jeg har mærket. Jeg har klavret frem imellem Bierge og Klipper; og er ikke kommet tomhændet til Lands; men jeg har taget med mig en Vadsæk fuld af Selv, Liinstøv, og gallonerede Klædninger; der er aldrig saa ufselt Land til i Verden, at jeg jo kan faae dette altsammen gjort i Penge, og naar Stedet staaer os an, sætter vi os der ned og holder vor lille Huusholdning — — Men siig mig dog min lille Snut! siig mig paa hvad Maade Du slap fra at drukne. Jeg troede at Du længe siden laae paa den viide Havets Bund; ja jeg har retskaffen begravet dig, det har jeg. Men kom, lad mig omfavne dig; jeg er saa glad over at see dig igien — — Men Du, du lukker jo ikke din Mund op; har Du tabt dit Mæle af bare Glæde, Din Stakkel?

Marine.

Tilforladelig — — jeg ventede lige saa lidt at see min Gienfærd, som Dig.

(for sig selv.)

Hvordan skal jeg vel bære mig ad, med at fortælle ham alting?

Joost.

Det kan hende den beste; det har saa men hendt mig selv sommetider. For Exempel: da jeg saae at Fiskene ikke skiettede om mig i deres Selskab,

skab, stod jeg hist henne ved Stranden gandske forbløffet og modfalden, ret som saa — —

Marine, (sukkende.)

Ja Du skal endnu blive meere forbløffet, naar Du faaer alle Ting at viide.

Joost.

Nu vel da, fortæl mig det hurtigt, fortæl kun. Men kiender Du alt nogen her paa Stedet?

Marine,

(med en liden forføngelig Miine.)

Jo vist, jeg kiender Herr Gouverneuren — — og det — —

Joost.

Det er ypperligt. Du maae da sige ham at han kan giøre mig til sin Urtegaardsmand, og Du kan være hans Gartnerinde.

Marine, (noget stolt.)

Hans Gartnerinde. Jeg? jo men; nej, lidt høyere op.

Joost.

En! vel da; for mig maae han giøre Dig til sin Huusholderske, til sin Statsmee, og til alt hvad han lyster; naar han kun gifter os sammen.

Marine, (i Forkægenhed.)

Gifte os to tilsammen? — — men — — han gifter sig ogsaa selv, det gior han.

Joost.

Joost.

En! saa meget bedre. Saa kan vi komme og dansse paa hans Brollop. Skulde Du ikke være glad ved at komme der?

Marine,

(som lader see en stolt Miine midt under hendes Forvirrelse.)

So saa men; jeg saaer vel være med, jeg. Men det er af Marsag — — Du veed ikke hvemt der bliver hans Kone.

Joost.

Nen, hvad kan det skille mig? Jeg meener det kan komme baade Dig og mig paa eet ud.

Marine.

Ja — — Du har Ret — — hvad Dig angaaer — — det er fordi — —

(utaalmodig.)

Det er — — fordi Du ogsaa er kommen alt for silde.

Joost.

Hvorledes? for silde? jeg veed jeg har gjort mange medige Skridt i disse otte Dage, fra jeg strandede. Det er og nogle Jandens Bøye, naar man ikke veed ret Beskeed. Jeg har vel hundrede gange løbet vild; men nu har jeg fundet Dig, og er fornøjet; hvad skal vi nu bryde os om al Resten?

Marine.

Marine.

Marine.

Det skal jeg sige Dig — — Ja men — —
her er en Lov her paa Landet, som Du ikke kiender til.

Joost, (utaalmodig.)

Nu da; Loven er for sig og vi for os. Her har Du nu staaet et heelt Qvarteers Tid i en Forsægenhed, og ikke veedst hvad Du vilde sige. Forsklar Dig dog tydelig.

Marine.

Ja jeg maae nok ud dermed; Du saaer det dog engang at vide: Enhver Pige, som lander paa denne Ø, er forbunden til at vælge sig en Mand — — Det er ikke min Skyld, som Du seer — — Jeg vilde døe; jeg vilde rense; det vilde man heller ikke — — og tænke engang: en lille Baad, ikke større end min flade Haand (hun viser til en, som ligger ved Strand-Bredde.) Desforuden kom Gouverneuren i egen Person; han var meget høflig; han sagde mig at han elskte mig, og bad mig at vælge ham.

Joost.

Nu da — — videre — — videre — —

Marine.

For en Ufsæd! jeg troede at Du var død, druknet, og opslugt af baade Ulve og Bierne; og jeg veed ikke alt — — og saa — —

Colonien.

B

Joost.

Joost.

Og saa har Du taget imod hans Tilbud?

Marine, (meere friepostig.)

Ja vist; han venter nu just paa mig og jeg
gaaer hen til ham.

Joost, (holdende paa hende.)

Vie dog, vie dog, uforskaammede, vanar-
tige, troeløse!

Marine.

Na! min kiære Joost! bliv ikke vred; det
er en min Skyld.

A r i a.

Himlen veed, jeg har stedse sagt: nej;
Det var Loven, som tillod det en,
Hvis jeg vilde en reyse min Vey;
Giøre Val, eller reyse min Vey;
Det hialp ikke at svare med nej,
Gistes, eller strax reyse sin Vey.

Jeg har troed, da Du borte har været,
At Du var af en Hvalfisk fortæret.

Først blev Blodet saa koldt om mit Hierte,
Som en Iis, af den hæftigste Smerte;
Det stod stille som bond-frossen Vand.

Blod

Blod af Skræk fryse kan,
Det gaaer meget let an.

Men see! Tisen i Blodet aftager,
Blev en Lue, som knager og brager:
En smuk Første til Hustru mig tager;
Han just nu venter mig, lad mig gaae;
Farvel! søg Griller at forslaae.

Jeg har tænkt, da Du borte har været,
At Du var af en Hvalfisk fortæret;
Ja, saa sandt som Du seer mig her staae,
Tænkte jeg det var saa.

Himlen veed, at jeg reent sagde nej;
Glemme Lov! Du tillod mig det ey,
Hvis jeg vilde ey reyse min Bey;
Giøre Bal, eller reyse min Bey,
Anden Udflugt og Raad var der ey;
Giftes, eller strax reyse sin Bey; —

Thi jeg troede paa min Ære,
At Du maatte opslugt være.

Først blev Blodet saa koldt om mit Hierte,
Som en Tis, af den bitterste Smerte;
Det stod stille som bond-frossen Vand,
(Blod af Skræk fryse kan.)

Men see! Jiser i Blodet aftager,
 Blev en Lue, som knager og brager.
 En smuk Første til Hustru mig tager;
 Han just nu venter mig, jeg maade gaae.
 Farvel! seg Griller at forslaae.

(Hun gaar.)

Fjerde Scene.

Joost, (Alene.)

Du da — — knap kan jeg komme til mig
 selv igjen — — Den troløse! — — men jeg
 kiender den som skal gaae lige hen til Gouverneu-
 ren — — jeg skal straaale, jeg skal — —
 (i det samme staaer han lidt.) Ja, fordi han skal sen-
 de mig hen hvor jeg kom fra, med en saadan
 liden Eres-Berøisning paa min fattige Ryg.
 (han efteraaber en, som uddeeler Stofke-Pngl) For en
 usærd! — — men naar jeg ret betænker mig, er
 jeg dog en Døffe.

Aria.

A r t a.

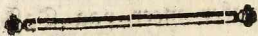
Jeg staaer her som hen i Taaget;
Gior den Tasse mig det broget,
Skulde det vel ærgre mig?
Det er sandt; men seer jeg Tøytten,
Strax da er Fornuften fløytten;
Maae man ey dog ærgre sig?
Taabenaffke! skal sligt Blandværk dig bedrage?
Bliv dog klog, paa de gamle Dage,
Lad mig see, Du dig Mod kan tage,
Du jo en anden Elskov bør smage,
Mig Forandring og kan behage,
Jeg mig vil af Maget drage.
Jeg jo sligt af den troeløse haver lært,
Jeg vil bryde over tvært,
Ja det gaaer elgtig; hun viiste kun Maffen;
Jeg ey tænker meer paa Tassen,
Gior jeg det saa er jeg gal.
Man vælger strax en anden
Naar man har Been i Panden.

Den troeløse jeg foragter,
 Ellers var jeg alt for gal;
 Jeg nu efter Hævn kun tragter,
 Længselighed en mangle skal.

Men hvem mon den smukke Dame er, som
 jeg bliver vaer hist henne i Skoven? Jeg skulde
 troe, jeg kiender hende. — — Ja vist — —
 har jeg seet hende paa vores Skib — — det var
 hende som altid saae saa bedrøvet ud — — som
 havde en Moster hos sig — — hun seer, saae jeg
 Skam! godt ud — — En vel! lad hende kun
 komme nærmere, man kan sagtens see paa hende
 — — Na! dersom hun ikke var alt for høyt paa
 Straae og var saa fornem — —

(Han gaaer tilside.)

Femte Scene.

Belinde, og derefter Joost.

Belinde.

A r i a.

Ach! hvor er jeg? hvor er Hielp? hvad Skræk
mig plager!

Echo eene mit Raab gientager — —

Hvad skal der vel blive af mig?

Jeg er reent uslyffelig.

Jeg af Skræk fast maae besvime;

Men endog i Dødens Time,

Om end Stormen rasede,

Soger jeg min Kiæreste.

R e c i t a t i v.

Ach! Fontalbe! som mit Hierte vandt,
Hvor skules Du for den dig elsker?

Hør her hvor en troe Elskerinde

Stønner ud Suk og Skrig.

For løs Mistanke skyld han grusom mig saa
vil forlade!

For hans skyld trodser jeg
Havets Magt, Storm og Vind.
Dog jeg omsonst ham hidindtil har søgt —
Men mine Kræfter svækkes,
Og neppe min Fod mig bære kan.
Fast aldrig Blund paa mine Dyne-Laage
kom,
Saa min Siæl kunde faae, i min Pine, lidt
Luse.

A r i a.

Echo eene mit Raab gientager.
Hvad skal der vel blive af mig!
Jeg er reent ulykkelig.
Kiølig Havblik! Du sagte Vind!
Som i Luften ombær min Klagen,
Mærk min Jammer, forlindre Plagen,
Eller bring ham som indtog mit Sind.
Joost,

(nærmende sig frøgtfom.)

Frue! — — jeg har saa men den under-
danige Være — —

Belin=

Belinde, (fortrakket.)

Nu! hvad vil De? (tagende Mod til sig.)

Jeg synes, jeg skal have seet Dem tilforne — —

Er det ikke Dem? — —

Joost.

Jo vist, Frue! det er Joost, som reyste paa Skibet med Dem, som havde den Ære en og anden gang at bevise Dem Smaaæ-Tjenester, og som endnu er gandske færdig at gaae Dem til Haande.

Belinde.

Min kiære Joost! Jeg tager imod hans Tilbud med Fornøjelse. Jeg er her paa et Sted, hvor ingen kiender mig, jeg veed ikke selv hvor jeg vil hen, jeg er gandske uden Hielp; og hvad skulde der vel blive af mig, om De ogsaa slog Haanden af mig?

Joost.

Frygt ikke derfor, Frue! Men De er formodentlig gandske eene her?

Belinde.

Ja desværre! jeg har i et Skibbrud mistet to Slægtninge som gjorde mig Selskab. Men begynd med at sige mig, hvor jeg er, hvad er dette for et Land? og hvordan er Folket som boer her?

Joost.

Jeg er nemlig kommen hid, ligesaavel som Fruen; men jeg har alt hast Tid nok til at erfare,

at min Kiæreste, en Bedragerſke, ſom jeg vilde have taget til Kone, er røvet fra mig ved Gou- verneuren her paa Stedet.

Belinde.

Hvordan? røvet? Ere da Indvaanerne her Seerevere?

Joost.

Ja det kan ikke være at ſværge for. Hvors om alting er, ſaa tager han hende til Kone. Det kommer af, her er en vis Lov — —

Belinde.

Hvad er det for en?

Joost.

Na! det er en ugudelig Lov. Det er — — (men maaskee den kan være Dem ligegyldig) den beſtaaer derudi at alle ugifte Piger, ſom ankomme til denne De, ere forbundne til inden otte Dage at vælge en Mand, eller at pakke ſig herfra.

Belinde.

Ja hvad gaaer det mig an?

Joost.

Ja, ja jeg har nok ſagt det.

Belinde.

Jeg har ingen Lyſt at blive her over otte Dage; jeg vil ſnart forſøge mig herfra.

Joost.

Ja det er nu igien en anden Sag. Men ſeer De hiſt henne den lille bitte Vaad, ſom ligger ved

oed Strandbredden? Det er i saadan en, man bliver fortsendt. Altsaa, den første Storm som renser sig — — saa god rolig Nat.

Beline.

Alting foreener sig imod mig! — — jeg vil rense herfra, jeg vil døe, alting er mig ligegyldigt.

Joost.

Døe! nej det nytter til ingen Ting — — Men der falder mig ind et Middel — — hør Frue, sæt Deres Tillid til mig. Jeg er, uden at rose mig selv, et godt Stykke Karl; lad mig først og fremst vide Marsagen til Deres Rense.

Beline.

Desværre! jeg har ingen Fordeel af at sige nogen Ting. Jeg gjorde forrige Aar en Rense til America paa et Skib, der blev ført af en, der var min forlovede Brudgom. Vi bleve adskilte ved et Forraderie, hvis Liige neppe er hørt. Dorval, hans meest fortrolige Ven, kom en Nat, og under en opdigtet Forebending, overtalte mig til at stige om Bord paa et Skib, som han førte. Jeg blev snart Forraderiet vaer. Himmelen's Diestand hævnedes mig. Dorval faldt over Borde ud i Søen, som han stod paa Dækket. Skibet tog derpaa igjen sin Raas til America, som vor første Hensigt var, men jeg kunde ikke finde Fontalbe. Uden Tvivl mistænker han mig for Utroeskab.

Skab. Maaskee han, lige saa vel som jeg, kan have strandet paa denne De; Er han raddet, saa har jeg endnu Haab; og hans Mistanke skal vist give tabt for mine Taarer.

Joost.

Ja, Hillestam! naar et Fruentimmer græder, kan hun giøre med os alt hvad hun lyster.

Belinde.

Er han her, saa er han vist kiendt af Gouverneuren — — Gaae hen min kiære Ven! og forekom ham med den Tidende om min Ankomst — — Men denne Lov, hvordan skal man undgaae den?

Joost.

Ja nu kommer vi just til det som jeg vilde sige for nyelig. De kan stille Dem an som jeg var Deres Mand; saa gaaer Loven Dem ikke an; og De kan forblive her i god Magelighed saa længe De lyster.

Belinde.

Jeg gjør Regning paa hans Ærlighed, min gode Joost! og jeg fortroer mig til ham. Men han maae finde sig i at opfylde alt hvad jeg forlanger af ham.

Joost.

Ja lige saa fuldt, som om jeg virkelig var Deres Mand; og paa det man desbedre skal troe det, vil jeg isere mig en prægtig Klædning, som
var

var i en Badsæk, jeg biærgede. Jeg skal nok i
Tale og Gebærder føre mig fornem op; lad mig
kun sørge for Kesten; det skal gaae vel nok. Jeg
er overalt ikke den første Løffe, som har faaet en
smuk Kone.

A r i a.

Jeg hvert Bink af Fruen lyder,
Gjør Opvartning sømmelig;
Ingen Mand, hvis Kone byder
Derudi skal ligne mig.

(for sig selv.)

Jeg som gift Mand holder Miine,
For at ærgre lidt Marine,
Som mod mig har øvet Svig.

(høyt.) — —

Ingen Mand, naar Konen byder,
Skal saa ydmyg vïise sig.

Jeg hvert Bink af Fruen lyder,
Krummer Ryg, og bukker mig.

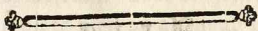
(for

(for sig selv.)

Hun af Hiertet da fortryder
At hun var uredelig.

(Han gaar.)

Siette Scene.

Belinde, derefter Fontalbe.

Belinde.

Skal da Himlen aldrig blive kied af at følge mig? Jeg har mistet Slægtinge, Formue og al Udsigt til Lykke. — — Jeg har mistet min Elsker, som kunde have været mig fuld Erstatning for alting. — — Men hvad seer jeg? Skulde det vel være mueligt? Mon mine Øyne bedrage mig? — — Ach! nej, jeg bør troe hvad mit Herte tilsiger mig; det er ham selv — —

Fontalbe, (affides.)

Himmel! Er Belinde her! Vist har hun ikke ventet at finde mig her paa Stedet, den troeløse! Jeg maae lade som jeg ikke kiender hende!

Belinde

Belinde, (for sig selv.)

Himmel! hvilken Koldfindighed! Han seer mig og løber mig ikke i Møde med aabne Arme!

(høyt.)

Min Herre! jeg er — — (for sig selv.) Jeg for-
maaer en at tale.

Fontalbe, (for sig selv.)

Hvilket forstilt Væsen!

(høyt.)

Hvad forlanger Fruen vel af mig?

Belinde.

Værdiges at kaffe mig Hævn over en utal-
nemmelig, som paa en blot Mistanke, uden at
agte mig saa meget værd at ville høre mig, for-
lader og foragter mig.

Fontalbe.

Fruen! Dersom det forholder sig saa, at
man har fornærmet Dem uskyldig, da som jeg
er Gouverneur — —

Belinde,

(med Forundring og Sorg.)

Hvordan? De er — —

Fontalbe.

Gouverneur af Den.

Belinde.

O! Himmel! Og De gifter Dem i Dag?
Ach! Fontalbe! Det er da alt for sandt, at Du
forlader mig.

Fon-

Fontalbe.

Hvad ter De sige? trolose! Er De kommen hid for at trodse mig? — — Gier Deres fiære Mand Dem Selskab her?

Befinde.

Min Mand! O Himmel! Et eeneste Menneſke i Verden kunde blive det; men det ſamme Menneſke er en Barbar.

Fontalbe, (i Tvilsmaal.)

Hvordan? De er ikke gift! — —

(for ſig ſelv.)

Og Brevet, og at hun tog Flugten — —

(hæst.)

Nen troe aldrig at kunde bedrage mig. De er en trolos; derpaa har jeg de viſſeſte Prover i Hænderne; jeg har aldrig meere ſee Dem; jeg gaaer hen at foranſtalte Deres Afreſe.

Befinde.

A r i a.

Jeg gaaer i Fortvivlelſe;
Jeg Dig en ſkal meere ſee,
Ja jeg gaaer, og Du ſkal mig aldrig ſee.
Lad mig ſige et Ord aleene:
I min Stal Du herſker ene;

Flye

Flye mig, om Du mig en agter;
 Skye mig, om Du mig foragter,
 Det er hvad jeg venter mig.

Hvem kan større Pinsel finde!

Aldrig kom mig før i Sinde

Nogen Straf saa græsselig.

Men til Slutning — — eet Ord for alle:

Hør mig — — lad mig tale. — —

Hvem kan større Pinsel finde?

En Tyran en kom i Sinde

Nogen Straf saa græsselig.

Lad mig sige eet Ord aleene:

I min Siæl Du hersker eene.

Flye mig, om Du mig en agter;

Skye mig, om Du mig foragter;

Jeg en andet venter mig.

Jeg gaaer i Fortvivlelse,

Jeg Dig en skal meere see.

Du om mig alt hvad Du vil kan meene.

Du undløber — — og en vil høre — —

Al min Lovtol Du mig bør føre — —

Colonien.

C

Saa

Saa Barbar! saa tilstop dit Dre;
 Min Uheld er for soer,
 I Gravens mørke Huule
 Som jeg er gandske nær,
 Jeg denne Spot vil skiule.
 Farvel! — — det ude med mig er.

Fontalbe,

(trøffende hende i sine Arme.)

Belinde! Kom til Dem selv igien; jeg
 hører Dem. Men skulde det vel være mueligt,
 at De ikke er gift?

Belinde.

Men hvem har vel fundet forebringe Dem
 en saa grov Usandhed? En anden end Fontalbe!
 Kunde Du vel troe saadant?

Syvende Scene.

Fontalbe, Belinde, Joost,

(i gallonerede Klæder.)

Joost, (kommer løbende til.)

Min søde Kone! Jeg har saa men ikke
 fundet finde — —

Font

Fontalbe.

Hans Kone!

Belinde.

O! Himmel! i et fortrædeligt Øjeblik! —

(Hun giver adskillige Vink til ham.)

Joost, (for sig selv.)

Dette er formodentlig Herr Gouverneuren;
jeg maae blive ved i samme Tone.

(høyt.)

Næh min kiære Kone! — — jeg vil sige Dig,
min sède Kone! — — Min Herr Gouverneur!
om det er Dem, saa har jeg her den Ære at frem-
stille min Kone for Dem.

(til Belinde.)

Ja jeg forstaaer hvad De vil sige med Deres
Vink.

Fontalbe

(til Joost, som staaer forbløffet.)

Uhyfsalige!

Belinde.

Troe ham ikke — — Beviis mig den
Gunst — — kun eet Øjeblik.

Fontalbe.

Troeløse! Udstaaer jeg længere at høre paa
Dem? — —

(Han gaaer ud i Hidsigthed.)

Beline,

(vil holde ham tilbage, og falder hen i Armen paa Joost.)

Ach! Fontalbe!

Joost.

En! nu da; jeg troer hun befinder sig ilde; men det er kun vel en Overgang. Hvad har og alt dette at betyde? Jeg kommer til at bære hende her ind.

(til Beline.)

Har De vel Kræfter nok til at kunne gaae derhen?

(Han slæber hende ind.)

Ottende Scene.

Marine, derefter Joost.

Marine.

Herr Fontalbe! Herr Gouverneur! Hvor er han vel? Jeg søger ham overalt. Og det paa Brøllups-Dagen! da han dog ikke burde forlade mig et Øyeblik. — — Jeg veed ikke selv, men jeg begynder at blive bange.

Final.

Final-Quartet.

Marine.

Altting maae min Elskov føye,
Jeg mig nu kun vil fornøye;
Men jeg i mit Blod dog finder
Noget, som om ondt mig minder;
Sligt gior i min Lykke Skaar.

Alt mit Haab og Ønske føyer,
Men mig saadant ey fornøyer;
Lutter Ondt mit Hierte spaaer,
Skiont min Lykke forestaaer.

Goost,

(som kommer i det samme.)

Der er hun, som for en anden,
Løs paa Traaen, gav mig Fanden;
Hendes Text skal læses her,
Hun skal høre hvad hun er:

Udskud blandt de onde Qvinder!

Slemmeste blandt Diævelinder!

Jeg en anden Skionhed finder,

Hvorimod Du Band ey bær;

Mellem os det ude er.

Marine.

For saa smaa Ting Du ey maae vrede;
 Havde Du ey giort ligeledes,
 Hvis i mit Sted Du været har?
 Det Spørgsmaal var.

Joost, (vrig.)

Jeg stig Frakthed ey kan lide;
 Hold op i Tide — —
 Hvis jeg Galden Frihed giver,
 Der et Fandens Huus vist bliver,
 Jeg en Støyen vil anrette,
 Du skal see — —

(i det samme hører han nogen komme.)

nu nok om dette;

Jeg hans Høfhed seer at komme,
 Jeg vil gaae, min Tid er omme;
 Dette Sted mig ey staaer an,
 Jeg mig ey opholde kan.

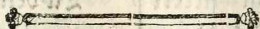
Marine, (spotviis.)

Han har Hierte, maae man lade — —
 Du saa snart os vil forlade?

Hils

Hils paa Benen — — det er Skade,
 Alt Du ey blive kan.
 (Jooft gaaer.)

Niende Scene.

Fontalbe, Marine, derefter Belinde.

Fontalbe.

Min Elskov sin Frugt her skal hofte.

Marine.

Han kommer mig at troste.

Marine.

Fontalbe.

Alf dette Baand mit

Alt hoed min Siel

Hierte

begiarde

Sin Lykke vente

Saaer jeg ved dette

skal.

Bal.

Fontalbe.

Min Lykke jeg erkliender.

Marine.

Min staaer i deres Haender.

Marine. Min Haand, paa Hiertet bliver Et ævigt sikkert Pandt.	Fontalbe. Jeg Haand og Løfte giver Til den mit Hierte vandt.
---	--

Beline.

(som kommer og kisser dem ad)

Hold inde — — Umenneskelige!
 Og skælv for Himlens Straf.

Marine.

Hvad er det hun vil sige?

Fontalbe.

En hvad! lad hende sige.

Marine.

Forklar den rette
 Grund heraf.

Fontalbe.

En! tag Dem ingen
 Ting deraf.

Beline.

Uhykselig, men uden Brøde — —
 Skal jeg, for jeg var troesthyldig, bøde!

(til Fontalbe.)

For dit Alas! jeg tør mode,
 Og min Troestkab svarer til.

Stor

Stormen til Din De mig sendte,
Uden Slægt, Forsvar, Bekjendte;
Kun til Dig mit Haab sig vendte.

Du min Elskov trodse vil?

Skjd mig til Side, om Du det tør giøre,
Tænk dog, hvad Uheld Du mig tør paaføre,
Og, om Du glemmer al Ret og Orden,
Himmelsens Torden
Mig hægne maae.

Tiende Scene.

De Forrige, Joost, (som nærmer sig sidst
i forrige Scene).

Joost.

Saa troeskylbig var ingen anden;
For hendes Skyld jeg mig havde givet til

Fanden:

Men hun kruset giør mig Fanden,

Jeg vil give hende Fanden.

Hun for mig til Bloksberg nu kan gaae.

Marine.

Men see her!
 Taabenakker! som I ere,
 Lad fornemme Folk dog være,
 Man jer ellers Bei Skat lære;
 Saa tilside, Kjeltringer!

Belinde.

Men i Steden for at være
 Grov mod den, som i al Ære
 Vil sin Kiæreste veilede
 Fra den Skam at troeløs hede,
 Det vist var fornuftigst nu,
 Om De vendte om endnu,
 Og kom Troe og Eed ihu.

Gontalbe.

Skjældsord her ei Sted bør finde.

(pæegende paa Marine.)

Her — her staar min Gemalinde.

(til Belinde, vissende paa Joost.)

En saa værdig Mand kan giøre
Deres Skiebne nydelig.

Gaae, Troeløse! som vil føre
Folk bag Lyset kun ved Svig;
Skynd jer begge bort fra mig.

Marine.
Hvordan, Alfsum! hun er Din Kone?

Joost.
Hvorfor ei?

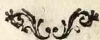
Marine.
Saa frak en Kone!

Belinde.
Hør dog mig — —

Fontalbe.
Dem at forsoie det beste bliver.

Belinde.
Han mit Hierte sonderriver — —
Vilde man kun høre mig.

Font-

Fontalbe og Marine.

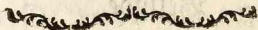
Hvor tør man saa dristig være,
Med eet Ord at mælde sig?

Besinde.

Joost.

Jeg min Banhæld ei	Gid mig aldrig hendtes
kan bære;	værre!
Døden kan kun rædde	Jeg var gal, som elskte
mig.	Dig.

Ende paa første Handling.

An-

Anden Handling.

(Man seer det inderste af Udbygningen aabent, som er indrettet til Fontalbes Brøllups: Høitidelighed. Man seer der en heel Deel Stads og Fruentimmer: Pynt, bestemt for Marine.)

Første Scene.

Fontalbe, Marine.

Fontalbe.

Hvorledes den Karl, som har et saa gemeent Væsen, med alle hans temmelig kostbare Klæder, er det Joost, den Urtegaardsmand, som var Deres Kiæreste?

Marine.

Ham selv. Men hvad kan det nu komme os ved? Lad os nu tale om vor forestaaende Brøllup.

Fontalbe.

Jeg tænkte ogsaa derpaa; men han kalder Belinde sin Kone.

Ma.

 Marine.

Jeg begriber ikke en Smule deraf. Men endnu engang, hvad kan det skille os? Er De jaloux over ham — — Hør engang, jeg fals-
der paa at troe, at De ikke elsker mig meere.

Fontalbe, (noget koldsendig.)

Det er at giøre mig Uret, fiære Marine!

Marine.

Nei saa men; jeg seer hvori Knuden stik-
ker, det giør jeg; Den smukke Mammeselle, som
er kommen hid, og som elskede Dem ferend jeg,
hun ligger Dem endnu i Hovedet, uagtet hun har
været Dem utro.

Fontalbe, (lidt meere kiælen.)

Giv Dig tilfreds, min fiære Marine; jeg
vil ikke meere tænke paa hende. Jeg vil ingen
anden elske, end Marine. Hvilke Prever forlan-
ger Du endnu derpaa?

Marine.

Men — — De stærkeste, som kan
være til.

Fontalbe.

Du seer jo selv, at jeg har været betænkt
paa Anstalterne til vores Brøllups = Fest. Her
ligger

ligger jo alt Brude-Klædningen, og Kesten kom-
mer efter.

(Under Arien beseer Marine Klæderne.)

A r i a.

Ved den Stads, som her Dig gaves,
Vil Din Skionhed nye Zirat faae.

Lidt Naturen ved Konsten maae oplives,

Saa den sig selv kan overgaae.

Men for mit Die en Flamme funkler,
Glimtet af Straalen mit Syn fordunkler;

Mon jeg var i Himlen bragt!

Solens Skin er heel afmægtigt

Mod to smukke Dines Magt.

Aldrig er dens Lys saa prægtigt,

Naar den staaer i Middags-Pragt.

Spar dog en Straale af denne Flamme,

Skyd ei heele Jlden udi mit Bryst,

Giem i Hiertet lidt af samme,

Deel med mig min Elskovs-Lyst.

For

For mit Die en Flamme funkler,
 Glintet af Straalen mit Syn fordunkler;
 Mon jeg var i Himlen bragt!
 Solens Glands saa klart ei funkler,
 Som to smukke Dines Pragt.

Marine.

Dersom alt det, De her siger, kommer
 fra Hiertet, saa giver det mig en Smule Mod
 igien. Men jeg bliver dog aldrig tilgavns rolig,
 ferend vi ere giste tilsammen for ramme Alvor, ja
 ret for ramme Alvor.

Fontalbe.

Jeg skal skynde paa dette lykkelige Dieblis.
 Naar jeg kommer igien tilbage, skal vi aldrig
 meere skilles ad.

(han gaar.)

Anden Scene.

Marine, derefter Joost.

Marine.

O! han elsker mig! han vil rigtig nok tage mig til Hægte! Det vil være en Glæde for mig, om ikke for andet, da for at faae den dumme Joost til at ærgre sig ihjel, han som ikke engang har sældet en Taar over at miste mig. Nu, det skal jeg dog aldrig tilgive ham — — Der er han — — Nu skal jeg behandle ham, som han fortjener.

(Han gaaer til Side, og begynder at eftersee Brøllups-Stadsen.)

Joost, (for sig selv.)

Uf! — — jeg seer hende dog aldrig, uden jeg sæler noget, jeg veed ikke selv, ret ligesom i den Tid, da vi holdt af hverandre. Men det vil for-
gaae med Tiden.

Marine.

Dette kan blive løierligt nok — — og saa disse Diamanter! Alt dette vil klæde mig uforglignelig.

Joost.

Hille Skam! Det er alt for smukt. Dette er vel altsammen Brøllups-Føræringer.

Colonien.

D

Marine,

Marine,

(i en fornem og konstlet Tone.)

Eh! god Dag, min Ven; Staaer dette
jer an?

Joost, (for sig selv.)

Min Ven! Nei see, hvor det Dyr kan
giere sig til.

Marine.

Aa! det er sandt; siig mig, hvor længe er
det siden, I har giftet jer?

Joost.

Hvad kan det gaae Dem an?

Marine.

O! Nei saamen, ikke det ringeste — —
Jeres Kone er just ikke alt for smuk; men hun er
endda for saavidt meere end god nok — —

Joost, (for sig selv.)

Hun er, Drollen tage mig, indtagende,
endogsaa naar hun er meest uforskammet.

Marine.

Hvorledes? Hvad er det I der siger? He?

Joost.

Jeg siger, at jeg reiser bort i denne Aften,
og jeg kommer nu for at siige Farvel.

Marine.

Marine.

Det alvorlig, reiser I fra os? Det er meget vel betænkt. Farvel! min Ven! Lykke paa Reisen; jeg er glad ved at have seet jer — Men I reiser ikke før end i Aften, det er godt. Jeg skal ved mine Folk lade jer tilskikke en liden Foræring, til en Erindring af mig.

Joost, (opirret.)

En liden Foræring! — — Nei see mig engang — — Men min gode Frue! tael ikke til mig i saadan Tone. De var i mine Dine en heel Hob meere værd — — da Du var en slet og ret Bondepige. Dit Gistermaal staaer ikke paa saa vis Fod, som Du bilder Dig ind. End om vore to Elskende, som nu ere i Misforstaaelse, bleve forligte igien, hvad saa?

Marine, (med megen Stoltshed.)

Men mig synes, at Herren glemmer hvem han taler med. I har sagt mig jeres Farvel; reis, reis, siger jeg jer.

A r t a.

Men hvorfor mon Herren dvæler?

Gaae, søg anden Leilighed.

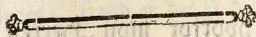
Al den Snak mit Hoved qvæler;

Intet Haab for jer har Sted.

Saa — endnu I gjør en Miine —
 Men nu er jeg ei Marine.
 Mig i Dag en Fyrste ægter.
 Jeg ved jer ei kiendes kan,
 Det er nu imod min Stand.

Pobel-Snak mig ei anfægter,
 Jeg en Prins i Aften ægter.
 Snart det heele Folk mig hylder.
 Som man det en Dronning skylder;
 Og alt hvad jeg fælder paa
 Ved mit Vink skal færdigt staae.

Men hvorfor staaer I og dvæler?
 Gaae, søg anden Leilighed;
 Al den Fadder-Snak mig qvæler.
 Intet Haab for jer har Sted;
 Reis, og vær tilfreds dermed.

Tredie Scene.

Belinde, Marine, Joost.

Belinde.

Joost! jeg har et Ord at sige ham.

Marine.

Joost! jeres kiære Egtesælle kalder paa jer; jeg vil lade jer være allene sammen.

Belinde.

A r i a.

Hvad mon Dit Hierte,

Grumme! begiærte?

Du i min Smerte

Kan see Din Lyst.

Nu, hvilken Plage!

Hvad er tilbage,

Alt ende de Dage,

Som quæle mit Bryst.

(Under denne Arie seier Marine meget dybt, og gaaer sin Vej.)

Fjerde Scene.

Belinde, Joost.

Joost.

Bel nok. Lad hende kun snakke. De kan frit haabe. De ere saamen endnu ikke giste tilsammen.

Belinde.

Nei, min Kiære Joost! jeg har intet meere at haabe. Jeg har alt seet alle Anstalterne til den forestaaende Forening. Og inden en Time — — Men jeg kan ikke faae ham formildet. Her engang — — Det er Dig, som jeg har at takke for al min Fortrød — — Dog, det er ikke Din Skyld. Fra det ulyskelige Dieblig af har den Ubarmhiertige ikke vildet høre et Ord af min Mund; men jeg skal dog ikke døe førend man lader mig vederfares Ret.

Joost, (opbraat.)

Hvorledes, hvor nu! Nei, De maae saamen ikke døe.

Belinde.

Tag imod dette Brev — —

Joost.

Nei, Frue! jeg kan ikke bære det over mit Hierte — —

Belinde.

Belinde.

Hør mig, siger jeg, uden at falde mig ind i Ordene. Du seer der den lille Baad ved Strandbredden; jeg vil betro mig i den, og overgive mig til Vølgernes Magt — — Maaskee de behandle mig ikke saa gruesomt, som min Elsker. Saa, tag dette Brev, bær det hen til Fontalbe. Deraf skal han dog i det mindste erfare min Uskyldighed — Jeg kan ikke meere blive hans, men jeg maae dog i det mindste viise ham, at jeg var hans Hierte værdig.

Joost, (meget bevæget.)

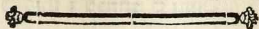
Nei, hør engang. Om De endelig har besluttet at reise herfra — — saa vent efter mig her; saa vil vi to gjøre Reise=Selskab paa Baaden.

Belinde.

Nei, Joost! jeg har ikke meere Din Tieneste fornøden — jeg kan sætte mit Liv i Bøve; thi det er mig dog til Besvær; jeg bør ikke taale, at Du sætter Dit i Fare for min Skyld. Lad mig nu være; gaae usfortøvet affted; dette er den sidste Tieneste, som Du kan bevise mig.

Joost, (for sig selv, i det han gaaer.)

Ha! man maae dog hindre — Hun maae dog ikke saa fare affted, og sætte sit arme Liv til.

Femte Scene.

Belinde, (allene.)

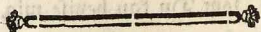
A r i a.

Kan min Klage ei Himlen røre,
 Gior den daglig min Plage større;
 Gid da Doden mig bønshore,
 Og fra Livet mig tage hen!

Jeg min Dødsstund snart skal friste;
 Denne Time er vist den sidste,
 Diet vil sin Klarhed miste — —
 Kun min Elskov er igien.

Jeg hører Allarm af Folk, som kommer.
 Jeg maae sfiule mig for alles Dine.

(Han gaaer.)

Siette

Siette Scene.

Fontalbe, derefter Marine.

Fontalbe,

(som gaaer for sig selv i dybe Tanker.)

Denne Karl, som giver sig ud for Belindes Mand, er Joost, en slet og ret Gartner! Det er siensynligt, at dette Egtteskab er opdigtet — — Ja vist, jeg har behandlet hende alt for haardt; jeg burde dog i det mindste have hørt, hvad hun havde at sige.

Marine.

Her er jeg; Nu vel! ere nu alle Anstalter færdige? Vil De endnu lade mig bide længere?

Fontalbe, (noget koldfindig.)

Nei vist, Marine! alting er i Stand — men jeg vilde nok viide — — hvor Belinde er bleven af.

Marine.

Hvorledes, Belinde! og hvad kan det skille Dem?

Fontalbe.

Det skal jeg sige Dem: Jeg seer, at hendes Mærværelse gjør Dem urolig; og jeg vil skikke hende afsted endnu i denne Time.

D 5

Marine.

Marine.

Lykke paa Reisen med hende. See, her kommer nok den, som kan skaffe Dem Underretning om hende.

(til Joost, som kommer i det samme.)

Hvor har J gjort af den smukke Dame?

Syvende Scene.

De Forrige, Joost.

Joost, (meget bedrøvet)

Hvem? Belinde! ja hun, Stakket, er vel allerede langt herfra.

Fontalbe

Hvorledes? langt herfra? hvor da?

Joost.

Hvor? for en Ufærd! maaskee paa den viide Havsens Bund.

Fontalbe.

Paa Havets Bund? har hun da selv kastet sig? — —

Joost.

Joost.

Nei saa men; — — men her, hvorledes det er gaaet til: Hun sagde, at hun elskede Dem alt for heit, til at hun kunde see Dem blive en andens; og at hun derfor heller vilde reise sin Bei; I den Henseende fik hun sat paa en af de smaa Baade, som ligge ved Stranden; jeg brugte alle mine Kræfter, for at hindre hende fra hendes Forsæt; men hun var døv mod alt, hvad jeg sagde hende. Jeg løb altsaa her ind til Staden, for at fortælle Dem heele Sammenhængen; — — og derpaa var De ikke der; — — thi jeg kan vel tænke, De var et andet Steds — — i al denne Tid har Stormen holdt et slemt Huus, som De vel har mærket; og da jeg kom tilbage fra Stranden, saae jeg ud over Sklippen, og blev vaer, at den lille Baad var kantret over Ende og flød midt udi den vilde Søe.

Fontalbe,

(som har hørt paa alt dette med stor Bevægelse.)

Men i det mindste burde man dog — —
O! Himmel!

Joost.

For Resten er det gaaet hende som hun havde ventet sig det. Men hun gav mig i Forveien den Befaling, at sige Dem, at hun altid havde været
Dem

Dem troe; og til Beviis derpaa, sender hun Dem dette Stykke Papir.

Fontalbe,

(betragtende Seglet paa Brevet.)

Dorval! min Ven! ja det er rigtig nok hans Haand. Jeg maae læse — —

(han læser *)

„ Jeg tør ikke mundtlig forklare min Mee-
 „ ning, Elskværdige Belinde! og det er
 „ Årsagen, hvorfor jeg skriver Dem til.
 „ Forlad mig mit Forræderie, for min El-
 „ skovs Skyld, som aleene er Årsag der-
 „ til. Jeg vilde for ævig blive uløkselig,
 „ om jeg tillod Dem at blive Fontalbe til
 „ Deel. Han troer om Dem nu, at De
 „ har bedraget ham; De er i min Magt;
 „ Derudi bestaaer min Misgierning. Kan
 „ den allerhæftigste Kiærlighed vel tiene
 „ mig til Undskyldning; Med hvilke Dine
 „ anseer De vel nu, den uløkselige Dor-
 „ val? „ — —

Hvilket nedrigt Uhyre af et Menneske! Belinde er uskyldig; o Himmel! og det er mig, som er skyldig i hendes Død! — — Vagt! Matroser!

*) Fontalbes Sindsbewægelse maae vore ved at læse Brevet, jo meere han kommer efter, at Belinde er uskyldig.

ser! Indbyggere! hver Mand maae forsamle sig,
for at anhere mine Befalninger; Leber aasted, op-
søger Belinde; uden hende kan jeg ikke leve.
Finder jeg hende ikke, skal heele Naturen staae
mig til Ansvar.

(til Joost.)

Og især Du, Forræder!

Joost.

Jeg? Naadige Herre!

Fontalbe.

— Ja ret Du; Du er Aarsag i min Ulykke.
Bliwer Belinde mig berøvet, kan Fontalbe ikke
godtgjøre den Uret, hende er vedersfaret, da har
Du ikke andet at vente Dig, end den allerforsnæ-
deligste Død.

(han gaaer.)

Joost,

(paa Knæ, gradende.)

Men, Naadige Herre! er det min Skyld?
Marine! læg dog et godt Ord for mig.

Marine.

Men, gode Herre! end vores Gister-
maal? — —

(hun gaaer.)

— — — — —
Dt

Ottende Scene.

Joost, (aleene.)

Obligat Recitativ og Aria.

Maaskee i Morgen jeg alt i Galgen tumles.
Skal da Skiabnen stedse gaae mig imod?
Jeg arme Stymper! var det siungen for min
Bugge,

Alt mit Liv skulde endes paa denne Diævels De?
Jeg maae fort — giort, som sagt — hvor — —
Her godt Raad er dyrt.

Mit Hierte banker — jeg Doden alt for-
nemmer;

En Dod, fuld af Piinsler,
Saa langsom og grusom — —
Er jeg i Fængsel alt?
Bort, I fæle Skygger!

Afsted — —
Jeg Raslen hører,
Som af Jern og af Lanker;
Larmen jeg mærker — —

Det er ude med mig — far nu al Verden vel!

Aria.

A r i a.

Jeg for Dommeren alt gruer,
Som jeg seer ankomme der;
Han med Fingeren mig truer — —
Lad os høre, hvad det er:

„ Her, Forbovne! har Du landet

„ Uden Pas paa dette Sted? „

Stormen drev mig hid fra Vandet,
Hav dog Naade for en Strandet;
Saa vil jeg strax gaae afsted.

Al! han ei horer,

Ham intet rorer,

Han raaber, bander, Skjældsord forer;

Han kun Straffen truer med.

Seer Du ei, Du Taabenakke!

At man leer til al Din Nød?

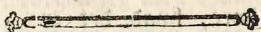
Du maae hen i Væiret snakke,

Dg man onsker kun Din Død.

Men

Men der kommer nogen; det er Gouverneuren selv — jeg maae smøre Halsene Men hvad seer jeg? Han har fundet Belinde igien. O! den Gang slap jeg dog med en Smule Skrak i Blodet.

Tiende Scene.

Fontalbe, og derefter Belinde, Joost.

Matroser, Vagt.

Fontalbe og Belinde.

Due t.

Fontalbe.

Jeg min Belinde i Haand kan tage!
 Ak! giv mig Dit Hierte heelt tilbage;
 Du ei meer i Fiol maae drage
 Troeskabs-Eed fra kærslig Mund.

Bel-

Belinde.

Dersom Du mig Hiertet atter giver,
Dg Din Elskov Frygt fordriver,
Min Fortræd forglemmt strax bliver;
Jeg vil elske fra denne Stund.

Fontalbe.

Jeg var for haard — —

Belinde.

Jeg trøstet bliver.

Fontalbe.

Du tilgiver?

Belinde.

Alf Hiertet — — jeg Dig tilgiver,
Dg min Lykke ævig bliver,
Svarer Hiertet til Din Mund.

Fontalbe.

Jeg Troe og Love giver.

Belinde.

Min Lykke ævig
bliver.

Fontalbe.

Jeg Eed og Troe
Dig giver.

Begge.

Ja, kun Dig jeg elske vil
Mens jeg er til.

Lad den Haand, jeg her kan trykke,
Bære Pandt paa fælles Lykke.

Ingen Banhæld skal forrykke

Belinde.

Denne Dags Lyk-
sælighed.

Fontalbe.

Dette Pandt paa Kiæ-
rlighed.

Belinde.

Min Glæde er saa stor, at jeg neppe kan
bære den.

Fontalbe.

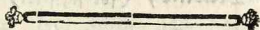
Kom og tag lidt Hvile i denne Udbygning
— — Denne Dag er mig den dyrebareste af alle
de, som jeg har oplevet.

(Fontalbe og Belinde gaar.)

Goost.

Joost.

Ypperlig — — Nu er da det Par vel for-
liigt. Ak! min gode Marine! Nu har jeg
Haand i Hanke med Dig. Nu er det min Tid
at giøre Dig en smule heed om Hovedet. Der
er hun just. Jeg vil bære mig stolt ad, indtil jeg
ikke længere kan bære mig.

Tiende Scene.

Marine, Joost.

Marine,

(som har seet Fontalbe og Belinde sammen
i Udbygningen.)

Han har da altsaa fundet hende igien —
See! der ligger da mit Herredømme — — At
vende om igien og tage til Takke med Joost, og,
det, som er det allergaeste, at giøre det første
Trin til Forliig — — det er haardt at
gaae paa.

Joost, (for sig selv.)

Hun staaer og betænker sig.

Marine,

(med en kælent Stemme.)

Min kære Joost! er Du der?

Joost, (spotviis.)

Ja vist, Naadige Frue! altid. færdig til at imodtage Deres Befalinger.

Marine, (for sig selv.)

Han driver Spot med mig; han betaler mig for sidst.

Joost,

(med en haanlig Tone.)

En! hvad forlanger Deres Naade? Bringer De maaskee med Dem den lille Foræring, som De lovede mig til Deres Erindring.

Marine,

(sukkende meget kælent.)

O! nei.

Joost.

Befaler Deres Naade, at jeg skal gaae hen til Hr. Fontalbe, Deres tilkommende Gemahl, og sige ham, at De er her? — —

Marine.

Marine.

Fontalbe! Nei, jeg bryder mig ikke meere om ham. Jeg havde nær ægtet ham — — ved det at han vilde tvinge mig — — desuden en vis Omstændighed — — og Loven — — men Du kan være vis paa, at jeg aldrig elskede ham.

Joost.

Imidlertid havde dog den Naadige Frue ladet Deres Val falde paa ham fremfor alle andre.

Marine.

Ja vist, seer Du; Han er Hr. Gouverneur — — og det er dog en skønne Sag at være Frue Gouverneursske — — men Hiertet — — O! naar eens Hiertet først er borte — —

Joost.

(Govermaade haanlig.)

Maa vel da, Hiertet; hvad har det i sig at siige?

Marine.

Forsængelighed maae dog give tabt for Rierlighed. Hvordan det gaaer, saa smager os dog det første Val altid best.

(Inde bag i)

Joost, (for sig selv.)

Den falske Sjal! hvor hun stiller sig ærlig an! —

Marine, (for sig selv.)

Jeg troer, at min Tale trænger ham til Hjertel.

Joost.

Ja vist; saadant skeer en og anden Gang. For Exempel: Fontalbe og Belinde elske for nærværende Tid hinanden stærkere end nogentid tilforn.

Marine.

O! men hvordan sandt han hende igien?

Den rasende Storm — —

— —

Joost.

Det er just den Storm man kan takke for, at hun er i Live; thi den reev Baaden løs fra Stranden, just da hun vilde træde ind i den; og Belinde blev staaende tilbage ved Strandbredden, hvor man sandt hende.

Marine.

Jeg er ret vel tilfreds med, at de ere forliige igien — — Det er overalt en Hjertens Glæde at forliige sig.

(uden at see paa ham.)

Joost

Duet.

D u e t.

Marine.

Jeg er ei saa ond, som man tænker;
Naar man mig elsker foruden Kænker,
Jeg troelslydig mit Hierte skænker;
Men Din Elskov flygtig er.

Joost.

Er det mig?

Marine.

Dem? hvor galt De tænker!
Nei, en anden Fortræd mig krænker;
De fortienet ei, man har Dem kjær.

Joost.

Om Dit Hierte ærligt tænker,
Troer Du mig foruden Kænker,
Jeg Dig Haand og Hierte skænker;
Kom, Forliget skal sluttet her.

Marine.

Er det mig?

Joost.

Dem? — Nei, Naadig Frue!
En anden har nu Joost skudt i Lue;
Dem at elske jeg ei værdig er.

Marine.

Nei see til den Kryster,
Hvor fræk han sig bryster!

Joost.

Hold mig det tilgode;
Jeg vel er til Mode
Bed Fruens Fortred.

Marine.

Troløse! Landløber!
Gaa på Dig afsted;
Du Spotte = Lyst røber,
Da puffer derved.

Joost.

Eh, Frue! — —

Marine.

Du muffer?

Joost.

Fyrstinde! — —

Marine.

Du puffer?

Marine.

Marine.

Goost,

(for sig selv.)

Jeg qvæles af Iver;
Paa Skromt kun en

Jeg leer, saa jeg bris-
ster.

Mand
Os Herredom giver;
Han Spot dermed
driver,

Hun lære nu kan,
Hvad Bakhæld den
frister,
Som taabelig misser

Men spørge han kan.

En saadan en Mand.

Marine.

Du mig da forskyder?

Goost.

Til Brollups man byder.

Marine.

Til Brollups? — —

Goost.

Man byder.

Marine, (for sig selv.)

Den Stræg gaaer mig an.

E 5

Marine.

Marine.

Saa gierne vi Piger
Opvartes med Smi-
ger,
Hvad Mandfolk os
figer
Fortroller vor Sands.

Toost.

Til; Brollup man
laver;
I Sinde jeg haver
At viise de Gaver
Jeg har i en Dands.

(han gaaer.)

Ellevte Scene.

Marine, (allene.)

Det gaaer herligt. Her har jeg da paa
een Dag mistet to Elskere — —

(med Hæstighed.)

Med alt dette vil jeg dog ikke lade mig begrave
som Jomfrue; det maae nu gaae som det vil.

Final-

Final-Quartet.

Marine.

Det var en daarlig Grille;
Mit heele Haab floi hen.
Hvor kan dog Elskov drille! — —
Min Klods jeg maae oplede,
Ja tigge ham, og bede
Alt blive blid igien.

Og han maaſkee

Tor ad mig lee.

Det var en daarlig Grille;
Mit heele Haab floi hen.

Tolvte Scene.

Fontalbe, Belinde, Marine.

Fontalbe og Belinde.

à. 2.
Den Lyſt, os Elskov giber,
Al Frygt og Skrak fordriver;
Da Solſkin meeſt agtet bliver,
Naar Uvæir lægger ſig.

Font.

Fontalbe.

Du er min!

Belinde.

Det overgaaer, hvad Lykke heder.

Fontalbe.

Udvalde! — —

Belinde.

Ak! jeg Dig tilbeder.

Begge.

Blandt alle mine Dage,

Som jeg var lykkelig,

Skal denne Fortrin tage.

Mit Hierte siger mig

At min Sorg skal ende sig.

Tret

Trettende Scene.

De Forrige, Toost.

Toost.

Jeg min Hilsen vil aflægge,

Jeg lykønske vil Dem begge;

Gid der nu kun noget var,

Som De at befale har.

Jeg vil reise, skal De vide,

Til mit Fødeland i Tide;

Thi naar alting prøvet er,

Hiemmen stedse er os kjær.

Sontalbe.

Ja, farvel! — — men jeg vil have

At Din Brud skal reise med.

Toost.

Joost.

Hoem? Marine? hun er af Lave;
Gior mig ei af Livet kied.

Hun vil Frue=Mykker have,
Hun har Rang=Sot i sin Mave;
Vi to skilles ad i Fred.

Marine.

Alt! Kiære! her dog min Klage;
Om Du i Gunst mig vil antage,
Jeg skal stræbe Dig at behage;
Men, om Du haardhiertet er,
Jeg af Sorg er Graven nær.

Belinde.

Joost.

Belinde.

Marine.

Hun det første Trin	Jeg det første Trin vil
tør giøre?	giøre,
Og det kan Dig ikke	Og det ei Din Siæl
røre?	kan røre!
Lad dog Elskov nyde	Lad min Elskov nyde
Det;	Det;
Du ei skal beklage	Du ei skal fortryde
det.	det.

Joost.

Sligt et Hierte af Steen maatte røre;
 Nu at ærgre sig var jo en Spot;
 Giv mig Haanden, saa alting er godt.

Alle.

Leve, leve Bestandigheden!

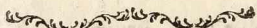
Den os skænker al Livets Fryd.

Lidt

Tidt forfølges Ufkyldigheden,
 Na min Elskov dog kroner den rare Dyd.
 Leve, leve Troe og Dyd,
 Som os skianker al Livets Fryd.

E n d e.

Den
forstelte **Lvissighed,**

efter den Franske:

Rose og Colas.

Et comisk Synge = Spil

af Sedaine

i een Handling;

Musiken af Monsigny;

til samme Musik oversat

af

Niels Krog Bredal.

Personerne i Stykket:

Hans, en Bonde, Lottes Fader.

Peder Rødfæg, en Bonde, Fader til Johan.

Lotte, en Bondepige, hemmelig forlovet med Johan.

Johan, en ung Bondesønn.

Mutter Peberqværn, en gammel Kone.

Stue: Pladsen forestiller en Stue i et Bondes Hus; ved en af Siderne er en Trappe, som gaaer ud paa Stue-Pladsen; under Trappen er en Krog, hvor Lotte skjuler sig i den colote Scene. Paa samme Side er en Tag-Luge, som, naar den aabnes, gaaer ind ad, saaledes at den kan skjule Johan, naar han i samme Scene sætter sig paa en Knag, hvorpaa hænger en Sæddel og et Vidsel. Lige for Trappen er Indgangen til Stuen.

Den forstilte Forsigtighed,

Comedie i een Handling.

Første Scene.

Lotte. (aleene)

A r i a.

Stakkels Johan! Du længes maae.

Min Fader ey sin Bøyn vil gaae;

Han for derpaa.

Han kommer, gaaer,

Ey stille staaer;

Han ikke for

Bar ved sin Dør,

End han jo kom

Og vendte om;

A 2

Han

Han sig lidt i Stuen hviler,
 Derpaa ud i Gaarden uiler;
 Han ransager Loft og Tag,
 Kiøkken, Kjaelder, Due-Slag;
 Hvor han luurer paa hver Ting,
 Og har Øyet rundt omkring!

Stakkels Johan! Du længes maae.
 Min Fader ey sin Bøyn vil gaae,
 Han svor derpaa.

Stakkels Johan! Du længes maae.
 Ja jeg veed, det maae dig nage;
 Men er Skylden vel hos mig?
 Jeg maae mig selv beklage,
 Naar jeg beklager Dig.

Stakkels Johan! Du længes maae.
 Min Fader ey sin Bøyn vil gaae,
 Han svor derpaa.

Stakkels Johan! Du længes maae.

Anden Scene.

Mutter Peberqværn, Lotte.

Lotte.

Het saa; Er ikke der den gamle Mutter
Peberqværn? Hvad mon hun snuuser efter?
Hvad seer I efter? Beste-Moder!

Mutter.

Intet, intet . . . Hvor er din Fader?

Lotte.

Jeg veed saa men ikke . . . Han er over-
alt og er dog ingensteds.

Mutter.

Han gjorde best, om han lod Huuset hol-
de sig.

Lotte.

I er vel kommen ind fra den lille Gude?
Bestemoder! Har I lukket Vorten efter Jer?

Mutter.

Ney, ney, ney.

Lotte.

Men hvad er det, som I seer saa efter?

A 3

Mutter.

Mutter.

Er dette ikke dit Kammer?

Lotte.

Jo vist.

Mutter.

Hvor Du har Din Seng?

Lotte.

Jo.

(Under Riktornellen af følgende Aria
gaar de begge rundt om i Stuen.)

Mutter Peberqværn.

A r i a.

Klogskab Hoved = Sagen er;
Klogskab er Kiærnen af Livet;
Men hvor faa er den vel givet?
Sølv Band mod Guld ey bær;
Om med lidt Guld man prunker,
Det strax gjør ey store Grunker;
Men Sølv, Guld og hvad man eyer
Kun lidt op mod Klogskab veyer.

Klogskab Hoved = Sagen er.
Den er Kiærnen her af Livet;
Guld mod Klogskab Band ey bær;
Men hvor faa er den vel givet?

Guld

Guld og Sølv gjør, at man frunker;
 Narren med sin Rigdom prunker.

Klogskab er de rette Grunker;

Klogskab Hoved=Sagen er.

Fordi jeg i sidste Aar

Fyldte fire Sneese Aar,

Siger man i mine Dyer

Alt det Kiælling=Sladder er.

Drengen rykker mig i Troen,

Løser sankes fiærn og nær,

Hoppe, støye, og med Skrig

Peege Fingrene til mig.

Men kom, hvo som komme tør,

Jeg ey meget Bæsen gjør,

Men med denne Smule=Stav

Jeg enhver skal vise af,

Paf!

Klogskab Hoved=Sagen er;

Klogskab er Kiærnen af Livet;

Men hvor faa er den vel givet?

Sølv Vand mod Guld ey bær;

Om med lidt Guld man prunker,
 Det strax gjør en store Grunker:
 Men Sølvs, Guld, og hvad man eyer
 Kun lidt op mod Klogskab veyer.

Klogskab Hoved = Sagen er.
 Den er Kiærnen her af Livet;
 Guld mod Klogskab Vand en bær;
 Men hvor faa er den vel givet?
 Guld og Sølv gjør, at man strunker;
 Narren med sin Rigdom prunker.
 Klogskab er de rette Grunker;
 Klogskab Hoved = Sagen er.

(hun gaaer.)

Tredie Scene.

Lotte. (aleene)

Nu her til det Kiælling = Sladder! og
 hvad vil hun sige med det altsammen? Havde jeg
 paa det samme ikkun svaret hende et eeneste Ord,
 saa havde hun holdt ved til i Morgen. . . .
 Jeg veed ikke hvad jeg skal tage mig for

Jeg

Jeg har hverken Mod eller Enst til nogen Ting.

(Hun læner sig paa en Stool, og staaer gandske tankesuld.)

Fjerde Scene.

Hans, Lotte.

Hans.

Du har da i Dag intet at tage Dig for?

Lotte.

En! see er det Jer? min Fader!

Hans.

Hvad bestiller Du der?

Lotte.

Jeg

Hans. (sefterabende hendes Røst)

Ja ret Jeg . . .

Lotte.

Forlad mig . . .

Hans.

Nu vel, saa tag Dig noget for at bestille.

Lotte.

Men jeg synes, min Fader gjør ikke andet, end gaaer og kommer strax tilbage igjen.

A 5

Hans.

Hans.

Ja hvad kommer det Dig ved?

Lotte.

Min Fader pleyer ellers alle Dage tage sig en liden Eftermiddags-Søv? men i Dag har han ikke sovet.

Hans.

Jeg er ikke søvrig.

Lotte.

J kunde maaffee behøve noget min Fader!

Hans.

Jeg skal sige Dig til . . . Hem, hem, hem.

(under Rittornellen af Arten, seer han hende staa i Ansigtet, med Fingerr'en paa Panden, hvorpaa Lotte gaar sin Vej.)

Femte Scene.

Hans. (aleene)

A r i a.

Foruden Stav og Hunde

Man bedre vogte kunde

En

En Flok af Sneese Faar,
Som ved en Alger gaaer,
End kun een Pige, som Hiertets Sprog
forstaaer.

See! hvor Hun tripper

Saa rass og nipper,

Hvor er Hun en vild,

Har Dyne som Ild!

Det unge letsindige Bryst,

Kun higer til ukiendt Lyst!

Men med Tiden maae alting jævnes;

Fader, Moder da vist skal hævnēs.

Naar Hun selv er Moder, vil Piben faae

En anden Lyd, som heder saa:

Foruden Stav og Hunde

Man bedre vogte kunde

En Flok af Sneese Faar,

Som ved en Alger gaaer,

End kun een Pige, som Hiertets Sprog
forstaaer.

Siette

Siette Scene.

Hans, Lotte.

Lotte. (Som kommer løbende til)
O! min Fader! hvor er jeg ikke vreed paa
mig selv!

Hans.
Hvorover?

Lotte.
Jeg har forglemmt at sige Jer . . . O!
snart, snart . . . I maae skynde Jer hen til Her-
re-Gaarden.

Hans.
Jeg kommer just derfra.

Lotte.
Har I alt været der? . . . og hos Amtse-
skriveren . . .

Hans.
Ham talte jeg med i dette Øjeblik.

Lotte.
Alt talt med ham? . . . Na . . . Her
var den gamle Beste-Moder . . . Men jeg
hues, I sagde for, at I havde et Erinde at
forrette i Byen?

Hans.
Jer har faaet Naboe Peders Søn til at
gaae for mig.

Lotte.

Lotte.

Johan?

Hans.

Ja.

Lotte.

Hen til Byen?

Hans.

Ja.

Lotte.

Er det længe siden at . . . I sagde i
Gaar, at I maatte hen at kobe noget Free . . .

Hans.

Du har ret stor Lyst, til at jeg skulde gaar
min Ven.

Lotte.

Jeg? nej, ikke mindre end det, min Fader!
men det er fordi jeg seer, at naar I er her, fal-
der Liden Jer kiedsommelig.

Hans.

Nej siig reent ud, at jeg falder dig kied-
sommelig.

Lotte.

Om I saa vil, skal jeg gaar Jeres
Erinde.

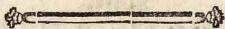
Hans.

Ala nej, Ala nej; jeg har ikke Din Tienst-
sardig-

færdighed fornøden; jeg venter min Naboe Peer herhid; han skaffer mig nok saa meget som jeg behøver. (for sig selv) Nej see mig til den listige Tøs; jeg tør vædde paa, at hun har sat ham Stævne her.

Lotte. (for sig selv)
Nej, Han vil slet ikke gaae.

Syvende Scene.

Hans, Lotte, Peder Rødskeæg.

Lotte.
See! god Dag, Naboe!

Peder.
God Dag, lille Lotte! god Dag.

Hans.
Jeg stod just nu og ventede paa Dig.

Lotte.
Hvordan gaaer det? Naboe!

Peder.
Ret meget vel.

Hans.
Lad os være aleene.

Lotte.

Lotte.

Min Fader sagde, at J var gaaet til
Byen.

Peder.

Ney, det var min Sen, som gif.

Lotte.

Ja, for at købe Frøe? . . .

Peder.

Ney, men for at kræve nogle Penge ind,
som jeg har til gode.

Hans.

Du tilstøder os dog vel at tale sammen, vil
jeg haabe?

Peder.

Man har sagt mig, at Du vilde tale med
mig.

Hans.

St! . . .

(til Lotte)

Hvad har Du endnu her at bestille?

Lotte.

Jeg? min Fader!

Hans.

Ja, ret Du. Gaae hen og tag dig noget
for gaae hen og pluk nogen Salat, reens
den vel og skyl den af, og lad os være aleene.

(Me)

(Medens Lotte leeder efter en Kurv og et Dørslag, gaar Hans utaaltmodig omkring og seer efter om hun gaar.)

Nu vel, Naboe! hvordan gaar det med Kaal-Haugen i Aar?

Peder.

Na! temmelig vel, dersom ikke de forbi-strede Kaal=Drue ødelagde os.

Hans.

Ja, det har nu aldrig været anderledes; hvad er derved at giøre.

Peder.

Elet intet; jeg lader vor Herre og Tiden jævne alt saadant.

Hans.

Man maae tilstaae, at Menneffene i denne Verden tiltage i Ondskab, Dag fra Dag.

Peder.

Men naar den engang er kommen saa vidt som den kan komme, saa er der og Ende derpaa.

Hans.

Ja . . . naar kun . . .

(Lotte gaar)

Otten

Ottende Scene.

Hans, Peder.

Hans.

— Nu, saa gif hun da endelig. Men veed
Du hvad? Naboe! det er nu egentlig ikke det,
som vi har at handle om.

Peder.

Nu da?

Hans. (tagende frem en Bue)
Kiender Du denne?

Peder.

Ja det var en stor Sag; det er jo en Bue?

Hans.

Ja, ja, det er en Bue; men hvad saa
videre?

Peder.

Ja, det er min Bue, som jeg har foræret
min Søn Johan.

Hans.

Det er meere end nok.

Peder.

Det er den Bue, hvormed jeg vandt den
Gevinst, — som Du selv veed —

Hans.

Gandske vel — men —

B

Peder.

Peder.

Ja det er nu rumt tredive Aar siden.

Hans.

Uforlignelig, jeg har —

Peder. (søgende i sine Lommer)

Jeg har endnu den Sølv-Skaal —

Hans.

Ja vist — Jeg har seet den — Men Du
maa vide, at —

Peder.

Nei, jeg har den nu ikke hos mig.

Hans.

O! det kan for mig være det samme; men
jeg vilde —

Peder.

Jeg vilde have viist Dig den.

Hans.

Ja det troer jeg nok.

Peder.

Jeg skal sige Dig, for at —

Hans.

Ja det er for — Du har ret; Skaalen
er smuk, jeg har jo seet den; Den har en Hanke
paa den eene Side; Vi vil see den en anden gang;
men nu har jeg noget andet at fortælle Dig.

Peder.

Ei! nu; lad os faae høre.

Hans.

Hans.

Du er Enkemand, og jeg er ligesaa — Bore
Koner har efterladt os — Dig en Søn, og mig
en Datter.

Peder.

Jaa, og den som kien er.

Hans.

Jaa saa men; og Din Søn lader og til at
være en brav kien Knøs; men jeg maae spørge Dig
til Raads, i en vis Sag.

Peder.

Lad høre da.

Hans.

Om Du, i Steden for Du nu har en Søn,
havde en Datter, og der kom nogen ung Stever
og snusede omkring i Dit Huus, naar Du var ude;
forstaae mig vel; hvad vilde Du da vel giøre?

Peder.

Hvad jeg vilde giøre? — dersom saadan
Snushane ikke var efter mit Hoved, vilde jeg sige
ham kort og syndig: Seer du vel, min gode Knøs!
(og derpaa vilde jeg nævne hans Navn) Jeg er
kommen efter alle dine Optøger, og jeg beder dig
eengang for alle, ikke at bære dig saaledes ad, det
vil ikke gaae vel af; thi det gjør mig Hovedet kru-
set; for det første er min Datter ikke skabt for dig,
thi du er en ryggesløs Kompen, og du er — (her
skulde han faae sin Text læst) Kom han saa igien,

vilde jeg giøre mig rejskaffen bister; Jeg skulde
seie baade min Datter og Knæsen af saa tilstrække-
lig — Jeg skulde —

Hans.

Ja jeg forstaaer, Du vilde seie hele Ver-
den af — men om nu Karlen stod Dig an,
hvad saa?

Peder.

Ja, stod han mig an; (han betænker sig)
Ja — naar saa var — saa vilde jeg see at faae
fat paa hans Fader, eller og, jeg vilde selv gaae
til ham, Naboe! thi, seer Du vel, man bør for
Høfligheds Skyld gaae selv hen til Folk, som man
har at afgiøre noget med. Men lad os nu ikke
tale meere om dette; jeg vilde kort og godt siige
Faderen alt hvad jeg var kommen efter, og bede
ham holde sin Søn inden Grændserne, hvis han ikke
vilde at jeg skulde staae Arm og Been i tu paa
ham — Men min Søn elsker jo Jeres Datter,
Partiet er gandske lige paa begge Sider, og de ere
ingen Marsunger længere; Vil I vel give ham
hende til Kone? — Ja den Sag maae man tale
lidt nærmere om, og derpaa vilde vi tale derom.

Hans.

Nu vel da, Naboe! Jeg er just i de Om-
stændigheder, som den Fader, Du taler om. Vi
kom tilde i Aftes fra hverandre, som Du veed;

jeg

jeg gik ind af Døren her i mit eget Hus, og tænkte paa ingen Verdens Ting; det var ikke ret lyst her i Stuen; men jeg blev noget vaer, som streg sig saa langs hen efter Bæggen, imellem Bordet og Muuren — Det gik paa alle fire, jeg tænkte det var en Hund, og jeg vilde sparke til den med min Skoehæl — men Snup — var det ude paa Gaarden. Min Datter kom og faldt mig om Halsen, og sagde: *Aa!* min Fader! hvor I kommer seent hieni i Aften, *Aa!* min kjære Fader! — hvor jeg har været uroelig — *Aa!* min Fader. — Skaf os strax Lys, var mine Ord.

Peder.

Nu da?

Hans.

Imedens hun var henne for at tænde Lysen, fandt jeg denne Bue liggende for mine Fødder.

Peder.

Her i denne Stue?

Hans.

Just her.

Peder.

A! — ha!

Hans.

Jeg er altsaa vis paa at den, som krob paa alle fire, var intet andet end Din Søn. Det er nok ikke fornøden, troer jeg, at sige Dig, at dette

er mig meget imod; altsaa maae Du eftertrykkelig raade ham, ikke meere at sætte sin Fod her i Huset; eller og, om jeg skulde saa ham fat, skal han vist fortræde Gildet. Han har spillet mig et hæsligt Puds, og kommer han saa igien, kunde det let falde mig ind at spille ham et, som ikke vil smage ham ret vel.

Peder.

Men om vore unge Folk elske hinanden, og vi kunde mage det saa at —

Hans.

Godt; saa lad os da tale derom; jeg ønsker intet heller. —

Peder. (efter at have grublet)

Hvad vilde Du vel give med Din Datter?

Hans.

Altting og slet intet — og Du med Din Søn?

Peder.

Altting og slet intet; jeg har jo kun det eneste Barn.

Hans.

Ja jeg har endelig heller ikke meere end den samme.

Peder.

Jeg vil — jeg vil strax give ham de første Sæletoi og de første Vogne, som jeg lagde mig til da jeg blev Mand.

Det er at sige, de daarligste som Du har.

Peder.

Ja vist; de kan jo sætte dem i Stand.

Hans.

Og jeg, jeg vil give min Datter alt det Linnet, som hun selv har spundet; desuden al den Stads, som hørte hendes Moder til, hendes Klæder, uldent og linnet, Hovedtøi, hendes Guld kors, hendes Ørenringer; men det er sandt, dem har hun alt faaet; hendes Silkevanter, Hals Smykke og Baand; thi jeg vil at hun skal falde i Dinene.

Peder.

Jeg forstaaer; Vi give dem Smaating, men som vi giøre stort Væsen af; ikke saa?

Hans.

Ei! ja, som Brug og Skik er.

Peder.

Kan Du erindre Dig vor gamle Birkedommer? Han kom gierne ansættende med sin liden Stof med Solvknep paa, og saa var hans Ord: mine Børn! mine Børn! intet uden en Slumpe! Ikke er det, som begynder Ægteskæbene, og intet uden Forsængelighed slutter dem.

Hans.

Det maae nu gierne være Forsængelighed,
om Du saa synes; men jeg vil tage dem ind paa
Gaarden til mig paa mit Fæste.

Peder.

Og jeg vil giøre det samme.

Hans.

Og det saa snart som min Fæstetid er ude.

Peder.

Jeg vil giøre det samme. Hvor længe er
der ellers til Din Fæstetid er udlebet?

Hans.

Ja — det er tre Aar — og Din?

Peder.

Min? — Jeg har endnu fem Aar tilbage.

Hans.

Men de unge Folk skal imidlertid leve.

Peder.

Er Du da saa bange for at de ikke skal faae
nok til nedterstig Underholdning? Man maae lade
unge Mennesker i Ferstningen seie hvad det er at
have Huusholdnings Byrder at trækkes med.

Hans.

Jeg forstaaer en halv-qvaden Biise; ja vist,
man bør giøre dem Livet en Smule vanskeligt.

Peder.

Peder.

Jeg for min Part er kun uroelig over at jeg ikke kan see, hvordan de vil slippe vel udaf alt dette; thi de ere begge endnu saa hiertelig unge.

Hans.

Hiertelig unge? Naboe! hvor vil Du hen? Ungdom og Helbred — Kommer Du ikke ihu hvad der staaer i den gamle Viise, som Du vel veed?

Peder.

Ja den blev just gjort over mig selv og min stakkels Kone, som nu er død.

Hans.

Jeg veed det nok.

Peder.

Jeg veed ikke om jeg kan erindre den; der er paa min Troe løbet meget Vand til Stranden siden den Tid.

Hans.

Ja, det maae Du vel sige; da var jeg ikke heiere end saa.

B 5

Peder.

Peder.

B a u d e v i l l e.

Kiendte Du den Toffe Karen?

Kiendte Du den Fjante Peer?

Dumme begge to de vare,

Ket som Faaret, Du græsse seer.

Men en Morgen, sidste Vaar,

Da de vogtet deres Faar,

See saa mødtes de, og saa

Kom de ved hinanden at staae,

Gloedte, griinte, stammede;

Det snurrtigt var at see.

Men tænkt: end i samme Aar

Det klappet var,

Det blev et Par.

Ja det er et Bid og Forstand,

Som nu gjør en Pog til en Mand:

Ungdom og Helbred, saa er han i Stand.

(Der sidste Omkvæd af Visen bliver af den anden
med istemmet.)

Hans.

Hans.

Nu den Viise blev og nok slidt paa over den heele Bye; Men sultede J vel ihjel, fordi J kom saa unge sammen?

Peder.

Min stakkels Køren var ingen Toffe; Du kan see hendes livagtige Billede i min Søn.

Hans.

Min Datter er i alle Maader lige saa god; Veed Du vel, at hun gaaer mig i Veien; hun gaaer mig i Veien, siger jeg Dig, ret op ad Dagen, som min salig Kone. — Kommer jeg for Skade til at drikke en Taar over Tørsten, lader jeg inuelsenstunder en liden Sed slippe af min Mund, eller jeg kommer til at siige en Smule Enstighed; saa er hun mig strax paa Halsen; hun er i et og alt som Moderen, ja vel endnu værre; thi man maage undsee sig for Ungdommen.

Peder.

Det er ikke meere end billigt.

Hans. (tager Peder ved Haanden)

Kort og godt; den Sag er besluttet; og lad os giøre klart jo før jo heller.

Peder.

Jo før jo heller? nei, megen Tal, Naboe! Jeg skal have min Humle affskaret og min Kaal ind i Huus først.

Hans.

Hans.

Har jeg ikke ogsaa min Korn-Høst at drage
Omsorg for?

Peder.

Just for nu at give dem meere Eyst til at
være os behjælpelige i Høstens Tid, saa lad os op-
sætte deres Brøllup til Vinteren, saa omtrent hen
imod Julen.

Hans.

Til Vinteren; det er ingen god Tid af
Aaret.

Peder.

Troe mig, det er den allerbeste Tid af det
heele Aar til at begynde Ægteskab; derom har jeg
ogsaa hørt en Viise af vores gamle Birkedommer.

Hans.

Kommer Du nu igien med Din Birkedom-
mer og hans Viiser, som hverken ere hugne eller
stukne? Det meeste af alt hvad han sang os for
vor Pølsesnak, som han ikke selv kunde gjøre
Reede for.

Peder.

Men hør den dog først.

Hans.

Jeg veed alt hvad Du har at fortælle mig.

Peder.

Peder.

Nei vist ikke.

Hans.

Jo vist veed jeg; her kun:

B a u d e v i l l e.

Skionne Baarens Blomster er,
Som om Høsten Frugter bliver;
Men den Gæst, Dig disse giver,
Forst om Vinteren fordriver
Af Dit Bryst Bekymringer.

Derfor giem til Vinter-Dage
Alt hvad Glæde kalder kan;
Bælg om Baaren Dig Din Mæge,
Men til Vinteren Du smage
Gødmen af Din Ægtestand.

Peder.

Du seer da altsaa at vi maae opsætte det til
ud paa Vinteren.

Hans.

Men en Viise er dog ingen Troes-Artikel.

Peder.

Peder.

Det samme svarer jeg paa Din Bøsse, just det samme — det er — Men Du falder hen i Tanker.

Hans.

Ja vist gjør jeg — Vil Du at jeg oprigtig maae siige Dig den reene Sandhed?

Peder.

Upaatvivlelig.

Hans.

Saa viid da: Jeg er Mand og ikke en Kvinde; jeg kan ikke have min Datter hængende ved Siden af mig som et Knippe Nøgler. Hun er fornuftig, hun er dydig, ja begge Deele saa meget som det er mueligt for en ung Pige; men maaskee hun elsker Din Søn, og naar en Pige først har faaet Kiærlighed i Hovedet, saa er hendes Fornuft og Dyd meere moden end den skulde være.

Peder.

Og jeg, som her staaer og taler med Dig, har jeg ikke at frygte for det samme? Dog nei, for det samme just ikke, men derimod for noget andet; Min Søn er en hurtig Knøs, af et godt Gemt, men hidsig som man tænder Ild i Krud; og jeg er bange for, det kunde stikke ham at han smurte sine Støvler og reiste ud af Landet.

Hans.

Hans.

Nu vel, lad os giere Ende herpaa.

Peder.

Ja det kan vi altid giere.

Hans.

Seer Du da ikke at disse Børn vil overhænge os.

Peder.

Vel, overhænge os; men man kan finde Udveie til alting: Den første gang min Søn sætter sin Fod herind, saa jag ham paa Derren; han vil bedrøve sig; Jeg vil da siige ham: Hvad gaaer af dig, min Søn! Han er aabenhjertet, og vil fortælle mig alt, hvad som ligger ham paa Sindet — Giv dig tilfreds, jeg vil tale med Pigens Fader — Jeg takker mangfoldig — Dermed gaaerotte Dage i Løbet.

Hans.

Meget vel, otte Dage.

Peder.

Derpaa maae det laves saa, at Du aldrig faaer Tid at tale med mig; derved vindes igjen otte Dage.

Hans.

Ja derved vindes igjen otte Dage.

Peder.

Peder.

Derpaa komme vi da til at tales v'd;
men vi blive ikke eenige om Kiøbet. Endnu,otte
Dage.

Hans.

Rigtig, endnu otte Dage.

Peder.

Nu ere vi da blevene eenige.

Hans.

Vel; otte og otte gjør sexten, og otte gjør
fire og thyve, - og otte er —

Peder.

Det er to og tredive.

Hans.

Ja saa ere vi just midt i den beste Høstes
Tid.

Peder.

Ja rigtig; og da maae det være vor Sag at
skaffe dem begge saa meget at bestille, at de, naar
Afsenen kommer, aldrig har Lyst til andet, end til
at sove.

Hans.

Men nu er da Høsten forbie.

Peder.

Na! endda ere de ikke giste sammen. Saa
hender det sig, at Du taler noget om mig i Kroen,
eller

eller og at jeg lader falde et Ord om Dig. Denne Sag maae afgjøres, og vi begynder naturligviis med at stikende hinanden Huden fuld; Derpaa blive vi Uvenner; saadant kommer i Folke-Munde, Qvindfolkene mænge sig deri; saa gaar det løs paa Slidder-Sladder, Ørenuderie, Bagtalelser — Jeg vil ikke høre et Ord meere om denne Mand — Jeg vil ikke høre hans Navn nævne — Lad ham pakke sig, han tillige med hans Sen — Gid han var paa Bloksberg tillige med hans Datter. Børes unge Folk vil flæbe; destomeere vil de holde af hverandre. Derpaa indfinder sig en tienstagnig Vland og lægger sig derimellem; han stifter Forhiq mellem os, og troer i sit Hierte at dertil herte af Verdens Forstand. Derpaa har vi Vinter, saa er Juulen, og saa Bressup.

Hans.

Men dette vil give os en Hob Bryderie.

Peder.

Bryderie, hvad Bryderie; det vil ikke koste mig meere Umage end at — end at spende denne Bue.

Hans.

Det vil ikke være saa let at løbe af med.

E

Peder.

Peder.

Ikke saa let — Jo endnu har jeg Kræfter
i mine Arme, det kan jeg lade Dig vide.

(Under følgende Duet, giver Peder sig i færd med at spende
Buen; derpaa giver han den til Hans, som anvender
alle sine Kræfter forgiæves derpaa.)

Niende Scene.

Lotte, Peder, Hans.

(Lotte kommer ikke ind førend ved Slutningen
af Duetten.)

Peder, Hans.

D u e t.

Hans.

Mon det skal ei gaae an? —
Alderen min Dom har skrevet,
Jeg den ei spende kan.

Peder.

Endnu min Arm ei stiv er blevet.

Hans.

Den Kraft har Alderen forbrevet.

Peder.

Peder.

Vær vis paa, jeg er i Stand.

Hans.

Vær vis paa, Du det ei kan.

Peder.

Saa maae den gaae. —

Hans.

Ret saa, ret saa.

Peder.

Nei, den vil ei.

Hans.

Ei! vil den ei? — nei, nei.

Peder.

Hans.

See der, forsøg nu
sels derpaa,

Om det for Dig vil
bedre gaae.

Giv mig den hid, nu
skal det gaae;

Den bugne eller briste
maa.

Hans.

Jeg mig indbilde tør,
At jeg det bedre gior.

Peder.

Skal det da ei gaae an?
Jeg den ei spænde kan;
Alderen min Dom har skrevet.
For var min Arm i Stand.

Hans.

Saa stiv min Arm dog ei er blevet.

Peder.

Den Kraft har Alderen fordrevet.

Hans.

Troe mig, min Arm er i Stand.

Peder.

Troe mig, det gaaer ikke an.

Hans.

Saa maae den gaae —

Peder.

Det saa, ret saa.

Peder.

Peder.

Hans.

Nei den vil ei;

Nei, nei.

Nei, nei.

Nu vel, hvad har jeg
forud sagt?

Jeg Dine Ord maae
give Magt;

Den Sag stod ikke i
Din Magt.

Jeg ved min Svaghed
staaer forsagt.

Peder.

Du tænkte nok maaskee

At Du var stærkere?

Begge.

Jeg klogest den anseer,

Som ikke prøver meer.

Allderdommen

Nu er kommen;

Ikke for vidt

Et Skridt.

Det vore Børn anstaaer;

For dem det bedre gaaer;

Spørg kun en Dreng paa sytten Aar,

Som Skiæg paa Hagen fik i Gaar.

(Ved Slørnings-Ricornellen kommer Lotte ind.)

E 3

Hans.

Hans.

Kom, lad mig omfavne Dig, Broersille!

Peder.

Dette vil neie forbinde vore Huse.

Hans.

Vi vil hver Dag være i Selskab med hver
andre.

Peder.

Og vore Børn skal —

Hans.

Skal være vore Børn.

Peder.

Men overalt maae vi tage os vare for —

Et!

(Han faaer Die paa Lomme.)

Hans.

Hvorledes?

Peder.

Hun har hørt hvad vi har sagt.

Hans.

Hun? — hvor da?

Peder.

See der!

Hans.

Aa! for en Ufærd! hvilken en uforsigtig
Strøg!

Peder.

Peder.

Lad os nytte Klammerie, gjør Dig vreed,
bed mig reise Fanden i Bولد, skield mig ud.

Hans.

Men hvad skal jeg sige? — Ja — nei —
Ha! — her Peder Rødsfiag!

Peder.

Nu da Stor-Hans!

Hans.

Du er ret en — ret en —

Peder.

Du er ret en — Nu hvad er jeg da?
hvad er det jeg er? hvad vil I sige? hvad vil
I sige?

Hans.

I er en Flegel.

Peder.

De Ord skal komme Dig dyrt at staae.

Terzet Fuga.

Lotte.

Man vist en U.
lykke gjør,
Det til Liv og
Trættelader;
Min Gader!
Soc Naboe!
hør.
Soc Gumlens
Skyld jeg vi:
de maae
Gvad staaer
paa?

Man viſt en U.
lyſte giør;
Spilte vrede Ord
og Lader!
Min Gader!
Gør, Naboe!
hør.
Ach! jeg Grundten
ride maac;
Hvad ſtaeer paa?
Hvor faldt De
paa
At ivres ſaa?

Peder.

Det lidt Mægt
 Kun ligger paa
 Jeg anseer Din
 Skægt, Din
 Datter
 Med Latter;
 Din Datter
 Sin Veifand gaar;
 Af Harm Du
 gierne sprække
 maar.

Det lidt Magt
 Kun ligger paa;
 Saa, saa.
 Vi to Afsteed ta-
 ge maae.
 Jeg anseer Din
 Slægt, Din
 Datter
 Med Løfter;
 Din Datter
 Sin Vej kan gaae
 Jeg ei gal
 Vere skal;

Հանք.

Lod jeg Vredens
 Tøile faae,
 Løb den Sag ei af
 med Latter;
 Min Datter
 Skal ikke paa
 Pinde staae.

Net saa.

Jeg min Datter
 har for Fier,
 Jeg ei saa affin:
 dig er.
 Sun sit Beste selv
 ei fatter,
 Min Datter
 Skal ikke paa
 Pinde staae.

Jeg vide maae, Hvi han skal gaae. Man vift en U- lykke gjør. Nei see! hvilke vrede Lader! Min Sader! Hør, Naboe! hør. Om den Twist til- tage skal, Vil min Tale lidt udrette. Jeg lidt godt spaaer af den Trætte. Hvordan? Johan Man taler om. Nei Johan ei kommer hid; Han ei mærkner disse Dørre. Min Sader! Det lader, Som De sig flig Tanke gjør. Hør, Naboe! hør, De ei min Sader ærgre bør. Han maae ei Gaae sin Vei; Nei, nei, Gaae ei — Nei, De ei maae Adskilles saa.	Nei, det Ord skal staae. Den Sag nu maae En Ende faae; Du vil jeg gaae. Ret saa, ret saa. Prygl, og det i tu- sind Tal Enden blive skal af dette. Ger skal vanke Prygl, dersom Han herind tør Gode sætte; Hans Skuldre skal føle hvor Stof- fen kom. Det gaaer godt imidlertid. Ret saa, ret saa. For ham, i en Jan- dens Tid Skal han sig saa dristig gjøre. Du veed jeg hvor efter hans Næ- se Eløer. Om jeg ei Gaaer min Vei, Jeg for mig selv ei svare tør. Jeg bryde maae; Skraal Kun ei saa Jeg skal nok gaae.	Det Ord skal staae; Du kan Kun gaae. Ret saa, ret saa. Lad ham, God her; ind Kun sætte; Paahans Ryg jeg dygtig skal Arm og knyttet Næve trætte. Ja, Johan Prøve kan; Han veed nu hans Dom. Ret saa, ret saa. Gid jeg saa ham ved min Dør Naar han efter Stokken Eløer, Kan han komme, jeg skal smøre Hans Puffel og Riøver, som det sig bør. For mig Du maae Til Bloksberg gaae.
---	---	---

(Under den sidste Riktørnelse af Terzetten, faaer Lotte Veder til at gaae sin Vej, deels med det gode, deels med det onde; og hindrer hendes Fader fra at gaae med.)

Tiende Scene.

Lotte og Hans (der faaer fat paa en Rive.)

Hans.

(Som maaske trække denne Scene saa langt ud, som mueligt, deels ved at gaae hen og lukke Dørren til Gaarden, deels ved at løbe omkring i Stuen, og stedse være i Nærværelsen af Datteren.)

Og Du; veedste jeg at Du talte det mindste Ord til hans Søn — Hvorfor skal Dørren til Gyden stedse staae viid aaben? — Jeg skal lade sætte en god Hængelaas derfor. Endnu engang, veedste jeg at Du understod Dig at tale med ham. — Seer Du denne Rive — Skafstet er af godt forsvarligt Hesseltræ og har den Tykkelse som udkræves; det er for at tage imod ham med, naar han kommer. Lad ham komme, for tusind Pokker! lad ham komme — Finder jeg ham her — Ja i Dag troer jeg vel, Du ikke taler med ham, fordi Du seer at jeg er bister —

(Dette maaske han sige med en Smil, og see hen til Parterret.)

Jeg

Jeg skal lade sætte en Dirke-frie Laas for Døren,
det skal jeg.

(Han gaaer.)

Ellevte Scene.

Lotte. (allene)

(Hun tager Niven og stuler den.)

A r i a.

Jeg gad nok veedst, hvorom

De tvende

Kunde staaende?

Deres Omgang er ellers saa from,

Begge ere saa lige frem,

Aldrig Ord var før mellem dem.

Jeg vist troer, min Fader ei gjør ret;

Jeg synes det,

Han har Uret.

Ret strax Johan

Bil her indfinde sig;

Ach! hvordan

Bil det da gaae mig?

Han

Han min Sorg og Fortræd vil af mit Afsyn
 Kiende.

Forbyde ham at komme her
 Min Døds-Dom er.

Jeg gad nok veedst, hvorom
 De tvende

Kunde skende?

Deres Omgang er ellers saa from,

Begge ere saa lige frem,

Aldrig Ord var før mellem dem.

Jeg vist troer, min Fader ei gør ret,

Jeg synes det,

Han har uret.

Hvor jeg var nys vel til Mode

Da jeg troede

At see den

Igien,

Som eier mit Hierte —

Han kommer vist; han troer, han tør.

Men — min Faders Bud jeg dog blindt adlyde
 ber.

Dog gad jeg veedst, hvorom

De

De tvende

Kunde skænde ;

Deres Omgang er ellers saa from,

Begge ere saa lige frem ,

Aldrig Ord var før mellem dem.

Jeg vist troer, min Fader ei gjør ret;

Jeg synes det,

Han har Uret.

(Der bankes paa Døren , og raabes : det er mig)

Lotte.

Na! der er Johan , der er han.

Johan. (uden for)

Porte! Porte! det er mig.

Lotte.

Ja det er ham; og Døren er smækket i
Laas.

Johan.

Porte!

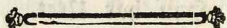
Lotte.

Jeg vil ikke svare, for ikke at bedrøve ham;
Jeg maatte da sige ham reent ud, hvorfor Døren
er lukket i Laas. Nu vel, saa meget desbedre,
at den er i Laas, jeg er ret vel tilfreds dermed;
saa faaer han ei see at jeg er ilde til Mode. —

Hvor

Hvor mit Hierte banker! — men nu hører jeg ham ikke meere — jeg mærker intet meere til ham; han er vel gaaet sin Wei, — ja vist, han er gaaet — Han gif ogsaa noget for hastig! det havde jeg dog ei tænkt om ham — men hvad hører jeg? han er i særde med at løste op Løstslugen — Nu hvilken dristig Krabat! — Jeg maae skiule mig.

Løste Scene.

Lotte (i Skul), Johan.

Johan. (igjennem Løstslugen)

Lotte! Lotte! — Nei hun er ikke tilstede.

Lotte. (under Trappen)

Nei, dette gaaer mig dog meget nær.

Johan.

Lotte! See her er en Blomster-Kost — Men hun er her ikke; jeg maae slænge den hen til Stolen, hvor hun pleier sidde, saa finder hun den, naar hun kommer.

(Han kaster Blomsterkosten hen paa Gulvet.)

Na! der ligger den slængt paa Gulvet, og hun kan komme til at træde paa den. Kunde jeg kun
liste

liste mig derned — Ja jeg maae forsøge, det
gaaer nok an.

(Han hænger sin Hat paa Lugkarmen. Hatten
falder uden for.)

See! der faldt min Hat; ja det siger intet.

(Han klavrer ned, tager Blomsterkosten op, sætter
den undertiden paa Bordet, saa paa Stolen,
saa paa Spinderokken, saa paa sig selv. Un-
der Rittornellen af følgende Aria, viser Lotte
sig, under Trappen, men med en Mine, som
giver Frygt og Forlegenhed tilkiende.)

Johan.

A r i a.

Jeg tidt her har min Lotte fundet,
Og fandt hvad jeg at ønske veed;
Havde jeg Kongeriger vundet,
Gav jeg dem bort for dette Sted.

Beste Pige!

Uden liige,

Hvem er mod mig

Lyffelig?

Du har mig kjær, jeg elsker Dig.

Tidt hendes søde Haand har rørt
Høret, som her paa Rokken findes;

Alh!

Ach! hvor ei sligt
Er nydeligt!

Hørret hun nærmer til sin Mund,
Naar det skal spindes;
Gid jeg den Stund.

Var Rok og Her,
Naar hun det gjør!

(Hun binder Blomsterkosten til Rokken.)

Denne Blomsterkost jeg har
Just for min Lotte plukket,
Og ofte sukket:

Gid den velkommen var!

Om hun sit Bryst med den vil pryde,

Gid den kunde hende da betyde,

Alt hendes Elsker Roe ei kan nyde,

Og ei forklare tør

Det Onske, Hiertet gjør.

Beste Pige!

Uden lige;

Hvem er mod mig

Lykkelig?

Du har mig kjær, jeg elsker Dig.

(Naar

(Naar Arien er ude søger Johan at komme igien op af Loftslugen. Lotte kommer lidet frem, og viiser med Gebærder, at hun er fortrøden over at han vil gaae. Endelig tager hun en Lok Hår, og kaster hen til ham, da han er næsten ude; han faaer hende at see, og stiger ned.)

Johan.

Lotte! min Lotte! er Du der? Hvordan?
Er Du dog her?

Lotte.

Saa gaae, gaae Din Bei.

Johan.

Siig mig dog først —

Lotte.

Nei vist ikke, skynd Dig herfra.

Johan.

Men hvorfor i Skiul?

Lotte.

Kære! gaae dog, jeg beder Dig — min
Fader —

Johan.

Vær ikke bange, lad mig kun —

Lotte.

Na! nei vist ikke, jeg beder Dig saa meget —
Jeg vil ikke høre et Ord.

Johan.

Jeg var gaaet hen i Byen —

D

Lotte.

Lotte.

Å! hvor er jeg ikke uheldig! hvorfor var jeg saa taabelig at lade mig see?

Johan.

Men kun et eeneste Ord —

Lotte.

Du da, lad høre.

Johan.

Men af hvad Marsag, forklar mig —

Lotte.

Din og min Fader ere blevene Uvenner.

Johan.

Men hvorover?

Lotte.

Det skal jeg sige Dig en anden gang. Gaae nu jeg besvæe Dig; see her jeg falder paa Knæe for Dig. Skynd Dig nu bort — i Aften, i denne Aften —

Johan.

Ja jeg maade vel giere hvad Du forlang-
ger — Nu hvilken haard Medhandling!

Lotte.

Lotte.

Ja saa gaae nu.

(Johan stiger op paa Bordet, derfra paa Knagen,
og da han vil gaae op igiennem Loftslugen,
og Rittornellen af følgende Duér er begyndt,
seer han fialen til Lotte, og stiger ned igien.)

D u e t.

af

Lotte og Johan.

Johan.

Du er min?

Lotte.

Jeg det kun begiærte.

Johan.

Jeg er Din?

Lotte.

Saa svarer mit Hierte.

Lotte.

Johan.

Aldrig i mit Bryst		Al slags anden Lyst
Andet Onske næres;		For mig kan undværes;
Al slags anden Lyst		Aldrig i mit Bryst
For mig kan undværes.		Andet Onske næres.

D 2

Begge.

Begge.

Dit Billede

Jeg om mig kan stedse see.

Johan.

Du høs mig er ,

Just her.

(pegende paa Brystet)

Lotte.

Dg Du mig nær ,

Just der.

(pegende paa Brystet)

Lotte.

Johan.

Ach! hvor Du dog er	Ach! hvor Du elst,
mig kjær !	værdig er !

Lotte.

Gaaer det Dig som mig ?

Johan.

Gaaer det Dig som mig ?

Lotte.

Lotte.

Naar jeg er fra Dig,

Johan.

Naar jeg er fra Dig;

Begge.

Mig alting misshager,

Jeg glemmer vor Ager;

Jeg øksesløs gaaer;

Mig Længsel betager,

Og fortabt jeg staaer.

Lotte.

Du er min?

Johan.

Jeg det kun begiærte.

Lotte.

Jeg er Din.

Johan.

Hvad Trøst for mit Hierte!

D 3

Lotte.

Lotte.

Johan.

Al slags anden Lyst | Aldrig i mit Bryst
 For mig kan undværes; | Andet Onske næres;
 Aldrig i mit Bryst | Al slags anden Lyst
 Andet Onske næres. | For mig kan undværes.

Begge.

Dit Billede.

Jeg om mig kan stedsse see.

Lotte.

Du hos mig er,

Just her.

(pegende paa Brystet.)

Johan.

Og Du mig nær,

Just der.

(pegende paa Brystet.)

Begge.

Ah! hvor Du dog er mig kjær!

Ah! hvor Du elskværdig er!

Lotte.

Lotte.

Men Hillemand! der hører jeg min Fader
komme.

Johan.

Meener Du at —

Lotte.

Na! Skynd Dig, det er min Fader —

Johan.

O! nei, det er vel aldrig ham.

Lotte.

Skynd Dig hersra.

Johan.

Men i Aften kunde jeg dog vel —

Lotte.

Nu, saa afsted.

Johan.

Men om paa det samme — Na! min
kære Lotte! —

Lotte.

Jo det er ham rigtig — Ja vist, — Na!
Du er nu altid saa langsom.

D 4

Johan.

Johan.

Giv Dig tilfreds, nu strax.

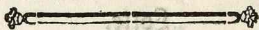
(Han stiger op paa Bordet for at flyde op paa Knagen.)

Nu kun et Kys til Afskæed. —

Lotte.

Ekynd Dig, der er han; O! Himmel!

(Uagtet al den Umage Johan gjør sig for at komme op af Loftslugen, bliver han dog just sidende paa Knagen i det Hans kommer ind af Døren, og kan ikke komme videre for medelst den aabne Luge. Under Rittornellen af følgende Aria, gaar Lotte hen og lister sig til at tage Blomsterkosten af Rokken, og skjuler den under Trappen; og imidlertid aldrig slipper Johan og sin Fader af Vinene.)

Trettende Scene.

Lotte, Hans, Johan (paa Knagen.)

Hans.

A r i a.

Ach! ingen Fortræd,
Kan, som jeg veed,

Lignes

Lignes med
 Pigens Smerte,
 Hvis Hierte;
 Med Længsel opbier
 Den Frier,
 Hun har Stævne sat.

Ach! det er med hende ilde fat!

O! hvor mat

Glaaer det Hierte!

O! Jammer! O! Smerte!

Ach! det vist er hendes sidste Mat.

Ach! det er med hende ilde fat!

Hvor gammel er hun, der hun staaer? —

Femten Aar,

Besmaalt. —

Ta saa er ei godt, man længe bier;

Glaae til med den første beste Frier.

„ Papa! her en sig mælder,

„ Mit Liv det ellers giælder.

Den Stakkelt Dvang har længe taalt;

Hun ei med Livet gaaer derfra —

A — A — A.

(Han gisper.)

D 5

Ach!

Ach! ingen Fortræd
 Kan, som jeg veed,
 Lignes med
 Pigens Smerte,
 Hvis Hierte!

Med Længsel opbier
 Den Frier

Hun har Stævne sat.

Ach! det er med hende ilde fat!

O! hvor mat

Glaæer det Hierte!

O! Jammer! O! Smerte!

Ach! det vist er hendes sidste Nat;

Ach! det er med hende ilde fat.

(Under det sidste Rittornel, tager han op den Lof
 Hør, som Lotte havde slægt til Johan.)

Lotte. (for sig selv.)

Hvor jeg er i en Forlegenhed! — Hvor
 dan skal den skæls Johan redde sig!

Hans.

Hun har det skrækkelig travlt, og er dog
 saa skædesløs; hvordan vilde det løbe af, om hun
 kom til at forestaae en Huusholdning? Hun har
 ikke

ikke engang Omsorg for at lægge en Smule Hør
paa sit Sted. Jeg skal —

(Hun tager Hørret med en suur Miine)

Jeg troer saa men at Du gier Dig vreed; Du
har Din onde Time, som jeg mærker. — Du vil
ikke svare. — Du er nysgjerrig, og laurer efter
hvad som tales — Hvad har Du hørt? Intet,
saa meget som slet intet. — Jeg vil gifte min
Datter, jeg vil gifte min Søn. — Ja vi mær-
kede Dig nok, men veed Du vel at vi spillede Giel
med Dig — og veed Du vel hvad Du dermed
har voldt? — han har nu for nyelig befalet —

(Han gaber og bliver søvnig Tid efter anden.)

Ja — han har udtrykkelig befalt sin Søn at for-
seie sig ud i Landet paa tre Aar — og dette er
ikke Gladder; thi jeg har selv seet ham stige til
Hest — Han sidder endda vel nok til Hest. Ja —
Du vil vilde nyt — Du staaer og gier mig der
et suurt Ansigt og lukker ikke Munden op — er
det ikke haardt? — Hvilken Jammer! — A —
A — A — Jeg er kied af denne Snurmus-
len. Jeg falder i Søvn derover; Jo men man
skulde ret gaae hen og give hende en Mand, slig
en Sleie, som ikke duer til nogen Ting.

Lotte.

Min kjære Fader!

Hans.

Hans.

En forføngelig Tøite, som ikke tænker paa
gudet, end at staae for et Speil heele Dagen.

Lotte.

Men min Fader! —

Hans.

Hverken kunstig, eller omhyggelig, eller
paapassende.

Lotte.

Men kan J da beskylde mig for —

Hans.

Som lader alting gaae i Skudder-Mudder,
lige indtil det fattige Her, som hun skal spinde.

(Hun smiler med en bitter Miine.)

Wede, og drikke og sove, og giøre sine fire gode
Maaltider om Dagen, ja det kan hun giøre som
den beste.

Lotte.

Men har min Fader da noget at forekaste
mig?

Hans.

Som har kun hendes Læstrie i Hovedet, som
kun elsker sin kiære Johan — og bare det Navn
Johan kunde giøre mig leed af ham — Johan,
Johan — en ryggesløs Kompen, en Gadestry-
ger,

ger, sou er forelsket i hvert Forklæde som han seer,
og som snakker vel for alle Piger i Fleng. — Men
det er vel at han er borte — at løbe gal efter en
Ungkarl — og som desuden — ja lad mig kun
træffe ham — men han er til hans gode Enke
borte herfra. Ha, ha, ha — Gid jeg fik Dine
paa ham — Saa sng mig noget for — Vil
Du synge siger jeg.

Lotte.

(som binder Hørtotten paa sin Rok.)

Nu skal jeg strax synge.

Hans.

Ja her nu — om at — om — jeg
skulde falde i Søvn, saa maae Du vække mig,
forstaaer Du? Om en Times-Tid kan Du vække
mig — Her — der har Du den forbandede
Bue, om han kommer og vil hente den, saa kan
Du give ham den tilbage.

Lotte.

Hvorfor vil min Fader ikke heller kaste sig
paa Sengen?

Hans.

O! nei, jeg har ikke saa synderlig Enst til
at sove. Saa kan Du synge? — sng da.

Lotte.

Lotte. (for sig selv)

Maatte han dog falde i Søvn!

Lotte.

B a n d e v i l l e.

1ste Vers.

Blandt smaa Fugle var en Skalk,
Graag som en Faff;
Man ham et Næde bygge saae
For sine Smaa.

Han udflækkede dem med Iliid
Til rette Tid.

De fra kælent qvidrende Bryst
Sang Elskovs-Lyst.

(Hun gjør Tegn til Johan, at han maae trække
sine Deen til sig.)

Mit Hierte for Livstid Du har,
Trofast Elskov gjorde os til et Par.

2det Vers.

I Foraaret qvidrede
Smaa-Fuglene.

Da

Da har hver Blomster beste Lugt,
 Hvert Træ spaaer Frugt.
 Sommer-Fuglene giore Sving
 Luften omkring.

Da hver Piges saarede Bryst
 Synger med Lyst:

Mit Hierte for Livstid en har —

(til Johan.)

Men vogt Dine Been, man dem bliver vaer.

3die Vers.

Mens hver Fugl nu sang saa tiæk
 Sommeren væk,

See! saa blev Næb og Strube mat;
 Qvidren god Nat!

Men vi kan deres Qvidren forstaae:
 Karlene gaae

Nat og Dag, og øve sit Bryst

Til Elskovs Lyst:

Mit Hierte for Livstid en har —

(til Johan.)

Men vogt Dine Been, man dem bliver vaer.

(Johan,

(Johan, som sidder paa Knagen, vil trække Beenene til sig, men kommer af Egeværget, saa han falder ned paa Bordet, og fra Bordet paa Gulvet; og i det samme trækker han med sig Sadelen og Bidslet som hang paa Knagen. Dette kan skee ved en Snøer, som Tilskuerne et kan mærke.)

Lotte.

Hielp Himmel! Na! Johan!

Hans. (gnikkende sine Dine.)

Hvad er der paa Jærde? Hvad staaer paa? Hvad vil alle disse Krumspring betyde? Hvilken Støien! Hvilke Ophævelser!

Lotte.

Min Fader! — Johan —

Johan.

Det er mig.

Hans.

Vel nok; men hvad har Du her at bestille? Hvad vil Du? Hvad har alt dette paa sig? Er det saa man kommer ind i Folkets Huus? — Jeg troede at Loft og Tag — at heele Helvede — at Fanden selv — hvad er Dit Verinde? — sig frem.

Johan.

Min Hr. Hans!

Hans.

Hans. (efterabende ham)

Nu min Hr. Hans — hvad saa videre?

Potte. (for sig selv)

O! han er vist nok kommen til Skade;
O! jeg doer af Skræk — Jeg formaaer ikke
meere. —

Johan.

Potte! Potte! Hun befinder sig ikke vel?

(Hun bliver afmægtig.)

Hans.

Potte! Potte! — saa slip hende kun og
skiet Dig selv — Den Knos kommer og herind
ansættende som en Bombe af en Mærser. Hun
er bleven forskrækket; ja jeg blev selv bange. —
Frygt ikke, min Datter! det er mig, det er Din
Fader — det er Johan —

Johan.

Jeg kom af Banvare til at snuble og faldt
saa lang som jeg var.

Potte. (som efterhaanden kommer sig)

Men er han ikke kommen til Skade?

Johan.

Nei, langt fra.

❧

Hans.

Hans.

Gid jeg maae dee paa Stedet, om jeg kunde begribe hvad det var — Men hvad Grinde har Du her?

Johan.

Jeg kommer —

Hans.

Ja Du kommer, det seer jeg — for en Ufsærd! Du lod Dig nok here da Du kom; men hvad kommer Du for?

Johan.

For at bringe tilbage —

Hans.

Hvad?

Johan.

Dette —

Hans.

Nu hvad for dette?

Johan.

Den Sadel og det Bidsel, som min Fader har havt til Eaans.

Hans.

Det svær jeg paa, at jeg veed ikke en Smule af — men naar? —

Johan.

Johan.

Min Herre befinder sig ellers saa vel? —
og Jomfrue Lotte?

Hans.

Jo men, vi befinde os temmelig vel alle
Begge. — Men nu kan Du kun gaae hvor Du
kom fra, og understaae Dig aldrig meere at sætte
Din Fod inden denne Tærtærskel.

Johan.

Men jeg har dog vel ikke forseet mig saa
grovt ved at jeg —

Hans.

O! nei vist ikke — men nu farvel.

Johan.

Har jeg paa nogen Maade forført Jer?

Hans.

Ikke saa just; men jeg er Herre i min egen
Stue, og jeg vil aldrig see Dig her oftere.

Johan.

Og Marsagen? om jeg tør spørge.

Hans.

Marsagen, Marsagen — Spørg Din Far-
der derom; der kommer han ret som han var
kaldet.

Fiortende Scene.

Lotte, Johan, Hans, Peder.

Johan.

O! Himmel!

Lotte.

Du vil her ligge et Huus!

Peder.

Jeg havde nær glemt — men hvad gier
Du her?

Johan.

Min Fader! jeg kommer nu fra Byen, hvor
jeg har hentet Jeres Penge.

Peder.

Men dette er vel ikke Veien hjem til mit.

Johan.

Saa snart som Manden saae Brev og
Segl —

Peder.

Ja det er ikke her Sagen —

Johan.

Saa betalte han mig Pengene ud paa et
Brev.

Peder.

Peder.

Det er ikke det jeg spørger om.

Johan.

See her er den heele Klat uden en Skillings
Afskortning: See her, tyve Rirdaler i Sedler,
sem i Rir-Orter, og de øvrige i Smaa-Penge og
Kobber-Mynt — See her, min Fader!

Peder.

Men sig mig i det ringeste —

Johan.

Min Fader! han ønsker meget at blive
kiendt af Jer.

Lotte. (til hendes Fader.)

J befalte mig at plukke en Ræt Salat.

Hans.

Kan Du holde Din Mund.

(Smidlertid gjøre de Gamle Tegn til hverandre,
som viser at de ere i god Forstaaelse.)

Peder. (til hans Søn)

Hold dog op engang med alt dette, som ikke
kommer Sagen ved. Jeg spørger endnu engang:
Hvorfor er Du her? har jeg givet Dig noget Ve-
rinde hid?

Hans.

Har Du ikke giort det, saa har han haft meere Estertanke end Du; thi han har bragt mig tilbage den Sadel og det Bidsel, som Du har laant af mig.

Peder.

Hvad vil Du sige med Din Sadel og Dit Bidsel? Hvad har det paa sig?

Hans.

Der kan Du see begge Deelene.

Peder.

En Sadel?

Hans.

Ja vist.

Peder.

En Sadel, som jeg skulde have laant af Dig; ligesom jeg ikke havde selv heele fire hjemme.

Hans.

Imidlertid har han dog bragt den.

Peder.

Vil Du sige mig hvad alt dette har at betyde?

Johan.

Mutter.

Hvad jeg har at fortælle Jer?

Johan.

Ja vist, Bestemoder! Lad mig tage Jer under Armen.

Mutter.

Rør mig ikke, siger jeg; Nu hvor det gamle Sprikvort dog ikke lyver: Det er Forældrenes Skyld at Børn komme paa Vild-Stræaae. En skodesløs Fader har gierne en ryggesløs Søn.

Hun seer hen til Lotte.)

Og mister et Pigebarn sin Moder for tidlig, saa farvel hendes Dyd — i gamle Tider var det Fædrene som ledede deres Børn; nu er det Børnene som leede deres Forældre; derfor er Himmelen ogsaa forternt over al den Ufsik, som gaaer i Svang.

Hans. (abende efter hende..)

Men hvorover? hvorover da?

Mutter.

Over alting.

Peder.

Maaskee over alt det Bæv, som I sladdrer os for.

Mutter.

Mutter.

Jeg taler ikke til Dig, Peder Redskæg!
Du har nu opslugt al Verdens Viisdom.

Hans.

Nu hvad vil J da sige? Bestemoder!

Mutter.

Hvordan? To aldrende Mænd, som har le-
vet saa længe i Verden! — thi Du, min gode
Hans Pedersen! Du er fød just den første April i
Maret —

Hans.

Nu hvad saa videre? Vores Alder veed vi.

Peder.

Paa vore Fingre.

Mutter.

Du maae ikke tage det ilde op, jeg har baa-
ret Dig mangen gang i mit Forklæde.

Hans.

Lad os komme til Sagen, eller vi gaae
hvor Vi.

Peder.

Og saa lader vi Jer staae her og præke
aleene.

Lotte. (for sig selv.)

Jeg er bange for Uraad.

Mutter.

Hvorledes kan I taale at denne Skiesnrs-Mester og denne løse Zeite maae staae den heele udslangende Nat og tale med hverandre ud af Vinduet?

Lotte.

Nu hvor dette ikke er en grov Usandhed!

Johan.

Hvor kan man vel digte saadant sammen!

Lotte og Johan.

Det er slet intet om, slet intet om,

Lotte.

Nei vist er der intet om; det veed min Fader vel, at jeg gaaer til Sengs paa samme Tid som han.

Johan.

Og jeg, jeg ligger i samme Stue som min Fader.

Mutter.

Jaa vist gjør Du, men Du staaer op igien og kryber ud igiennem Vinduet paa Kornloftet, og
hidser

hidser Dig ned med Tovet som gaaer i Vinden;
Man har vel seet Dine Stræger, heele Vyen er
Bidne dertil.

Lotte.

Hvor tør man dog forebringe saa ugrundet
Gladder!

Johan.

Veedste jeg kun hvem som har sundet saa-
dant op; jeg skulde have med ham at bestille.

Mutter.

Det er mig, det er mig selv, som baade
siger det og skal staa ved det; her staaer jeg, hvad
vil Du vel giøre mig?

Johan.

J staaer og væver hen i Taaget, Mutter!

Peder.

Hold Din Mund — Kommer Du nu
igien næsviis!

Mutter.

Ja man siger vel at jeg staaer og væver;
men veed Du hvad god Karl! at jeg ikke endnu
har sagt alt hvad jeg veed, men nu vil jeg tale for
Alvor.

Johan.

Johan.

Trods I kan sige noget.

Lotte.

Na! hvorfor vil han og trodse hende?

Mutter.

O! nei, staae ham dog ikke. Hvordan? har Du ikke for nyelig staaet og banket paa Døren her?

Johan.

Man maae vel banke naar man vil ind.

Mutter.

Ga naar man vil ind; hvorfor gif Du da ikke ind? hvorfor gif Du da ikke ind? har Du ikke støvet rundt om Huset? har Du ikke hoppet ind i den lille Gade? har Du ikke klavret op i mit Æble-Træ, og kommet ind igiennem Loftslugen? See der staaer hun nu selv; lad hende sige om jeg farer med Usandhed.

Johan.

Nei vist ikke, det er lutter Løgn.

Mutter.

Du Dgle-Unge! tør Du løfte mig midt i mine Dine.

Johan.

Johan.

Ja det tør jeg, og det kan jeg vedstaae.

Mutter. (kommer frem med Hatten.)

Nu vel da; gaae da ogsaa fra at dette er
Din Hat, som faldt fra Dig ind i Haugen.

Peder.

Hvad er dette for Historier?

Johan.

Nu er hundrede og eet ude.

Lotte.

Hielp Himmel!

Hans.

For Pokker! nu forundrer jeg mig ikke læn-
gere — Saa i Fandens Skind og Been! Jeg
tænkte det var en Udsending fra Lucifer — Her
seer Du min kiære Naboe! her seer Du.

Lotte.

Nu hvilken Vedder-blandet Kvinde! men
kan I vel —

Johan.

Jeg gad nok viide, hvad jeg har giort Jer
imod? Velan da, jeg vil gaae min Vej, mit For-
sæt er fattet, jeg vil forseie mig ud af Landet; nu
er jeg gandske forrøivet.

Mutter.

Mutter.

Nei see mig kun her, han gjør sig fortvilet;
Den lille Knægt kunde giere at jeg døde af
Urgrelse.

(Hun tager sit Tørklæde op og begynder at græde.)

A v i n t e t.

Hans.

Det gaaer for vidt, saa synes mig.

Peder.

Jeg ikke vil modsiges Dig.

Johan.

Farvel da Lotte! jeg vil gaae.

Lotte.

Nei Du os ei forlade maae.

Mutter.

Det gaaer ei til her som det bør;

Man Hovedet mig kruset gjør.

Lotte.

Johan.

Saa haard Du ikke | Græd dog ei saa, tænk
være kan. | paa Johan.

Peder.

Peder.

Hans.

Vi overlægge maae | Vi giøre maae deri
den Sag. | et Slag.

Lotte.

Johan.

Du gaaer ei, nei, Du | Ach! græd ei saa, tænk
det ei kan. | paa Johan.

Peder.

Hans.

Vi dog et Udslag giøre | Den Sag maae dog en
maaе. | Slutning faae.

Hans.

Hvem troede vel, hvem skulde sagt,
At De saa vidt det havde bragt?

Peder.

Hvor vel den Sag er overlagt!

Mutter. (Gadrende midt imellem de andre.)

Naar jeg skal tale gandske reent,
Saa er mit Raad, som vel er meent
At denne Sag afgjøres maae,
Den ikke bor i Langdrag gaae.

Seg

Jeg længe siden mærket har
 Alt Ulve der i Mosen var.

Hans.

Jeg knap derom Mistanke bar.

Mutter og Hans. Peder.

Man troede Dem | See kun paa Dem.
 Saa lige frem.

Hans.

Nei den Stræg var slem;
 Alting er aftalt mellem Dem.

Peder.

Hvem har tiltroet Dem
 En Stræg saa slem?

Lotte.

Johan.

Nei Du ei maae | Tænk paa Johan, som
 reise maae;
 Bort fra os gaae. | Græd dog ei saa.

Mutter.

Hør min Son! Du maae
 Ei saa hastig gaae.

Lotte.

Lotte.

Johan.

Gaaer Du bort, Du | Jeg gaaer bort, og
aldrig meer | aldrig meer
Din Lotte seer. | Min Lotte seer.

Peder.

Hans.

Med hans Hoved det | Nei see her! han fra
ei rigtig staaer. | Forstanden gaaer.

Lotte.

Johan.

Det er mig alt for gru- | Jeg stoler paa min
som Smerte. | Faders Hierte.

(indtræder) Mutter. (til Lotte og Johan.)

Det hjælpest kan.

(til de Gamle.)

See dem dog an.

Peder.

Hans.

Men hvordan slippe vi | Hvad vil vort Anslag
fra dette? | nu udrette?

Lotte.

Jeg skilt fra Dig fortvile maae;
Min Død vil følge paa.

S

Mutter.

Mutter.

Ved Begges Tab jeg føle maae;
Min Dod vil følge paa.

Johan.

Jeg dette Tab kan ei udstaae;
Jeg maae i Graven gaae.

Peder.

Nær kan den Knægt Bugt med mig faae,
Hvis han vedbliver saa.

Hans. (affides til Peder.)

Ja vi maae vel eftergive;
Der ei andet Raad vil blive;
Men lad ham lidt ud først gaae.

Johan.

Alf min Fader fik jeg Livet;
Han mig ei gav andet godt.

Peder.

Slig en Stræg gjør mig Spot. —

Hans.

Hans.

Han meener det
Dog ei saa slet.

Mutter.

Ach! slaae ham ei for det.

Johan.

Bliver Lotte mig ei givet,
Skiotter jeg om ingen Ting.

Peder.

Om ingen Ting?

Hans.

Det kalder jeg et sønligt Sprog;
Jeg troer ei, han er ret klog.

Mutter.

Ach! slaae ham ikke dog.

(for sig selv.)

For vidt jeg Sagen drevet har;
Jeg uden Tvivl for hastig var.

Peder.

Hans Forstand, jeg spaaer,
Vist nok Fare staaer.

Mutter.

Min Son Johan!
Hør mig dog an.

Johan.

Saa farvel! — Lad see —
Her er Pengene —

Peder.

Hans.

Hvad Slutning skal Hoor skal det nu ma-
tages? ges?

Johan. (tællende Pengene.)

En — og dertil Ni —

To gange ti —

Gior tredive —

Om saa behager,

De nu modtager

Pengene.

Mutter.

Mutter.

J Penge-Sager
 Han ei bedrager ;
 Ham Uret ei maae fsee.

Peder og Hans.

Men vi os maae om Midler see,
 Hvad her bør fsee.

Johan.

Alf min Fader fik jeg Livet ;
 Han mig ei gav andet godt.

Peder.

Slig en Stræg gjør mig Spot.

Mutter.

Hans.

Ach! flaae ham ei | Han meener det dog
 for det. | ei saa flet.

Johan.

Bliver Lotte mig ei givet,
 Skiotter jeg om ingen Ting.

Peder.

Om ingen Ting?

Mutter.

Hans.

Ach! slaae ham ei		Han meener det dog
for det		ei saa slet.

Lotte.

Johan.

Gaae ei herfra, hor		Jo, slip mig kun, jeg
mig dog an;		vil, jeg kan;
Du dog ei mig for-		Græd dog ei saa, tænk
lade kan.		paa Johan.

Mutter. (gaaende imellem.)

Skal jeg da aldrig blive hørt
Og aldrig faae et Ord indfort?

Peder.

Hans.

Jeg er næsten rørt;		Naar har man vel Ma-
		gen hørt?
Har man Magen		Snart jeg kunde blive
hørt?		rørt.

Lotte.

Lotte.

Johan.

Gaae ei herfra, her | Græd ikke saa, tænk
mig dog an. | paa Johan.

Peder.

Hans.

Den Sag maae dog | Vi dog et Udslag giøre
en Slutning faae. | maae.

Mutter. (Stadrende ind imellem.)

Vil I for dem beholde Koe,
Gior Mand og Kone af de to ;

De elske jo

Hinanden troe.

Jeg luurte mig paa dem i Gaar,
Jeg saae og horte Ting, som spaaer,
At hvis den Knos ei Pigen faaer,
Den Sag paa gale Fodder staaer.

Peder. (for sig selv)

Hans. (for sig selv)

Han snart mit Vie- | Vor Sag paa flette
fald faaer. | Fodder staaer,
| For vidt det gaaer.

Lotte. (til Johan.)

Johan. (til Lotte.)

Nei Du ei maae	Tænk paa Johan, som
	reise maae ;
Bort fra os gaae.	Græd dog ei saa.

Mutter.

Hør min Son ! Du maae
Ei saa hastig gaae.

Peder.

Hans.

Hvem har tiltænkt	Jaa den Stræg var
dem	flém ;
En Stræg saa flém ?	Altíng er aftalt mel-
	lem dem.

Lotte.

Johan.

Gaaer Du bort, Du	Jeg gaaer bort, og al-
aldrig meer	drig meer
Din Lotte seer.	Min Lotte seer.
For mig er det for	Jeg stoler paa min Fa-
grusom Smerte.	ders Hierte.

Peder.

Peder.

Hans.

Med hans Hoved det | Ja jeg troer, han fra
ei rigtig staaer. | Forstanden gaaer.

Mutter. (til de Unge.)

Det hjælper kan.

(til de Gamle.)

See dem dog an.

Peder.

Hans.

Hvad vil vort Anslag | Ja hvordan slippe vi
nu udrette ? | fra dette ?

Lotte.

Johan.

Jeg skilt fra Dig for- | Jeg saadant Tab kan
tvivle maae ; | ei udstaae ,

Min Død vil følge
paa.

Jeg maae i Graven
gaae.

Mutter.

Peder. (for sig selv.)

Bed Begges Tab jeg | Let fanden. Nægt Bugt
sole maae , | med mig faae

Min Død vil følge
paa.

Hvis han vedbliver
saa.

Hans.

Ja vi maae vel eftergive,
Der ei andet Raad vil blive;
Men lad ham lidt ud først gaae.

(Under det sidste Nirtornel tale de Gamle indbyrdes, Mutter trøster Johan, som staaer mod-
læs og hælde sig op til Trappen; Lotte staaer
og græder.)

Peder. (til Johan.)

Saa gaae strax herud, og vent paa mig
uden for Døren,

Hans. (til Lotte.)

Og Du, forsei Dig i Dit Kammer strax
paa Timen.

Peder.

Nei see mig, hvilken usorffammet Kues!

Hans.

See til den lille Tasse!

Peder.

Staaer den lange Dreng ikke her og græder
som et Barn, der saaer Hug?

Hans.

Hans.

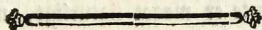
Et smukt Billede at sætte i et Duffe-Skab!

(Lotte gaaer.)

Mutter.

Saa gaae min Sen! gaae.

(Johan gaaer.)

Sextende Scene.

Peder, Hans, Mutter.

Peder.

Dette her gjør alle vore Anslag til intet.

Hans.

Ja det er den høie Tid; Her er ingen
Spersmaal meere om Vinter.

Mutter.

Det er meget naturligt, meget naturligt.
Erindrer Du vel min gode Hans! at jeg har op-
ammet Dig? Giv Du ham kun Din Datter, paa
mine

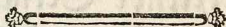
mine Ord; de holde af hverandre; alt dette er meget naturligt, meget naturligt.

Peder.

Jeg tænkte dog ikke at den Kns skulde saa let have bevæget mig.

Mutter.

Alt dette er meget naturligt, meget naturligt. Saa kommer frem mine Bern!

Syttende og sidste Scene.

Hans, Peder, Lotte, Johan, Mutter.

(Lotte kommer ud af hendes Kammer gandske sagte, og Johan nærmer sig meget frygtsom.)

B a u d e v i l l e.

Mutter.

1ste Vers.

Lad den Strøm et Udløb faae,
Som vil over Brædden flyde.

Hielp

Hielp den spæde Qvist at staae ;
 Den i sin Tid vil Haven pryde.
 Mit Raad er klogt, fæst Liid dertil ;
 Vil man som best afgjøre dette ,
 Hielp da Naturen lidt til rette ;
 Den dog Mester være vil.

Johan. (til hans Fader.)

2det Vers.

De knap fyldte tyve Aar,
 Da De stod for Brude-Stammel;
 Nu for eet, to Børn De faaer.
 Man har snart Tid at blive gammel.
 Fæster min Fader Liid dertil,
 Aldrig han skal fortryde dette.
 Hielp kun Naturen lidt til rette;
 Den her Mester være vil.

Lotte. (til hendes Fader.)

3die Vers.

Tænk, hvor var min Skiebne tung;
 Da I Jer saa haard udviiſte !

Troe,

Troe, en Pige, endskiont ung,
 Har desværre! lidt Tid at miste.
 Men faaer jeg Børn, fæst Liid dertil,
 Aldrig jeg skal forglemme dette:
 Hielp kun Naturen lidt til rette
 Naar den Mester være vil.

Peder.

4de Vers.

Ta min Ven! Vi talte om
 Deres Brollup at opsætte;
 Elskovs Magt i Veien kom,
 Jeg nu maae efter dem mig rette.
 Men for en Søn man søler til
 Noget, som skal bekræfte dette:
 Hielp kun Naturen lidt til rette;
 Den dog Mester være vil.

Hans. (til de Unge.)

5te Vers.

Lad det for sit Værd nu staae;
 Alt ved Bordet sig skal jævnne;

Der,

Der, med Glas i Haand, vi maae

Dag til Brollup for Jer udnævne.

Kom Beste-Moder og dertil ;

Vi har nu alle prøvet dette :

Hielp kun Naturen lidt til rette ,

Naar den Mester være vil.

Almindeligt Chor.

Hielp Naturen kun lidt til rette ;

Den dog Mester være vil.

Ende.

Stimmbeleg (Eber.)

Ein dog Richter kann nicht
 die Augen der Welt nicht sehen;

Ende-

A r s e n e,

Comedie

i fire Acter

af Favart;

oversat

og

i Musique forfærdiget

af

T. C. W.

Personerne:

Arsene.

Alcindor, en Ridder, Arsenes Elsker.

Aline, en Pæ.

Artur, Alcindors Baaben-Drager.

Eugenie.

Myris.

En Kulsvoier.

Riddere og Damer.

Nympher af Eugenie's Følge.

Kulsvoier Dreng.

Stuepladsen er i Paris i de to første Acter, og
Handlingen Pæer i Henrich den Andens og Catharine
de Medicis Tid.

A r s e n e.

Første Act.

(Theatret forestiller en prægtig Sahl.)

Første Scene.

A r i a.

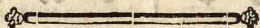
Alcindor.

Svor grusomt plages ei et Hierte,
Hvis Elskov ingen Haab kan naae!
Det svinder bort i Qual og Smerte,
Og af sin Ild fortæres maae.
Omsonst vi Kiærlighed bestrider
Trods vor Fornuft den Herre er,
Thi Skonhed vinder alle Tider,
Forstanden selv dens Lænker bær.

Jeg som saa ofte har gaaet Døden i Møde,
jeg kunde med et uforskrækket Mod trodse alle

Farer; men jeg elsker, og skielver for to smukke
Dine; deres Magt bestemmer min Skiebne.

Anden Scene.

Alcindor, Artur.

Artur.

Ah! det er Dem min kiære Herre! Jeg
troede aldrig at see Dem meere. Endelig er dog
vores Duffer opsholdt og vi har Dem igien til-
bage. Deres Bortreise var en stor Hemmelig-
hed endog saa for mig, og jeg har græmmet mig
meget derover.

Alcindor.

Du burde og være den sidste, man skulde
aaabenbare en Ting for, som man vilde holde hem-
melig.

Artur.

Men De vidste jo, at her skulde holdes en
Tournering, hvor De kunde have Leilighed til at
vise Deres Tapperhed; har De nu maaskee tabt
alt det Mod, der saa ofte forskaffede Dem den
Ære, at nævnes blant de Franske Helte.

Alcindor, (Smilende.

Da troer da at jeg har begaaet en For-
seelse?

Artur.

Artur.

Ja tilforladelig. De har ladet en anden komme Dem i Forkiøbet. En fremmed ubekendt Ridder med nedslagen Hielm fremstillede sig paa Banen og ved sin Udfordring, frembragt med den ædelste Riækhed, tilkiendegav, at ingen Skionhed var at sætte i Ligning med den smukke Arsene.

Alcindor.

Han har gjort vel, og det er mig meget fiært.

Artur.

Han førte Arsenes Navn paa sit Skjold og sin Baner; med Sikkerhed fremkom han paa Balpladsen, gav sin Hest Sporerne, og foer afsted som en Lynild, intet kunde imodstaae og hver gang han gjorde Banen, maatte en Ridder bide i Græsset. Tusende Røster ophøiede hans Tap- perhed og Arsenes Skionhed.

A r i a.

Med Løvens Magt

Og Ornens Binger

Han uforsagt

Al Modstand twinger

Og Seier førte selv hans Haand.

A 3

Hans

Hans kække Mod
 Var uden lige,
 Hvad ham modstod
 Strax maatte vige;
 Ved Mars han ikkun lignes kan.

Man ferte ham med eenstemmig Biesald i
 Triumph til Dronningen, for at erholde Prisen
 af hendes Haand.

Alcindor.

Troer Du da, at Arsene har fundet nogen
 Fornoielse heri?

Artur.
 Det troer jeg ikke. Hun antager alting
 som en Skyldighed, og hun er saa opblæst af
 Stoltshed, at alt, hvad man gier for at behage
 hende, er forgiæves.

Alcindor.

Er der da ingen, som kan giætte hvem denne
 Ubekiendte kan være?

Artur.

Nei, hidindtil veed ingen Menneſker det.
 Det er uden Tvivl en stakkels forliebt Kar; der
 sukker for hende, men jeg tvivler om at han bli-
 ver velkommen.

Alcin-

Alcindor.

Jeg kender ham. Han er min Ven.
Han elsker Arsene med den hæftigste

Artur.

Daareliste-Kiærlighed ; thi det er umueligt, at den kan have sine fem Sandser, som forelsker sig i en stolt Skienhed, der uden Aarsag foragter alle, og hvis opblæste og urimelige Gemyt

Alcindor.

Hold op! Hvad drifter Du Dig at sige?

Artur.

Jeg siger Sandheden. Jeg tilstaaer, at Arsene er den smukkeste

Alcindor.

Ah! naar man er saa fuldkommen som hun, da er det tilladt at have denne ædle Stoltshed, som er et Kiendetegn paa store Siæle, og som tvinger vore Hierter til den Erbødighed, man er Skienhed skyldig.

Artur.

Ei! just denne Erbødighed underholder hendes Forsængelighed, og er Deres Kiærlighed til Skade. De maae være frie og munter, som De var tilforn. — Paatag Dem igien denne glimrende Skikkelse, denne Versindighed, som altid behager, og hvormed De tilforn undertvang alle Hierter.

Alcindor, (med Myndighed.)

Hie —

Artur.

Herre —

Alcindor, (giver ham en Braselett af
Diamanter.)

Dette er den Priis, der er vunden, tag den
og overlever den til Arsene i alle Ridderses Nær-
værelse. Det er vores Pligt at ofre vore Seiers-
Tegn til Dem, som ved at indskyde os Tapper-
hed.

Artur.

Ah! jeg tænkte det nok! Det er Dem, det
er Dem selv, min kære Herre, som har vundet
Prisen ved Tourneringen.

Alcindor.

Tag Dig vel i Agt for at røbe mig.

Artur.

Ah dersom jeg kun kunde tvinge min Glæ-
de.

Alcindor.

Vær agtsom, frygt, dersom Du forraader
mig.

Artur.

Ah dersom jeg kun torde —

Alcindor.

Du forstaaer mig, gaar og adlyd.

(han gaaer.)

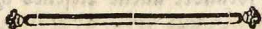
Tre

Tredie Scene.

Alcindor.

Isald. Arsene vidste denne Hemmelighed, vilde hun troe, at jeg forlangte en Belønning derfor; men dersom hendes Hierte ikke biesfalder min Kiærlighed, saa vil jeg beklage mig, uden at lade af at elske hende.

Fjerde Scene.

Aline. Alcindor.

Aline.

Forlad Dig paa mig. Kiender Du mig igien? Jeg er Aline.

Alcindor.

Mægtige Jee! en utyffelig Kiærlighed —

Aline.

Fat Mod, brave Alcindor. Jeg beskytter Din Elskov.

Alcindor.

Tor jeg vel haabe en ædelmodig Hielp?

Aline.

Ved Skiebneens Lov er der een eeneste Dag i Aaret, paa hvilken vores Magt er uden Bie-

ning. Uden Dig havde mit Liv haft en Ende.
Jeg erindrer det endnu.

Alcindor.

Jeg har gjort hvad jeg burde.

Uline.

Og jeg vil formilde Din Elskne. Vind
at en Velgierning er aldrig tabt.

Alcindor.

Ah! forandre allene Ursenes Hjerte til min
Fordeel.

Uline.

Al min Magt formaaer intet over Hjertene.
Jeg maae efterhaanden bringe hende til at
kiende sin Bildfarelse. Jeg vil ikke tvinge hende.
Jeg elsker hende for meget dertil.

Alcindor. (heftig.)

Søg allene at giøre hende lykkelig; jeg op-
ofrer alt hvad jeg eier derfor. Ja endog mit Liv.

Uline.

Min Ursene er stolt, denne Feil kommer af
Forsængelighed, og Kiærlighed allene kan forandre
hende. En ligegyldig Skienhed er aldrig fuld-
kommen, og troer dog at være det. Hun fordrer
at elskes og holder for at fortjene det. Men naar
Kiærlighed først indfinder sig, naar en Elsker be-
siddet den Kunst at bevæge hende, da begynder
hun at aabne Dinene over sine Feil. Besseden-
hed er Kiendetegn paa et ømt Hjerte; det seger
med

med Heftrighed at erholde alt hvad det troer at
mangle, for at behage. Kiærlighed allene har Magt
til at forandre Tænkemaaden.

Alcindor.

Men Arsene er just det Modsatte af denne
Beskrivelse.

A r t a.

Alline.

Lad ei Frygt Dit Hierte nage,

Tiden overvinder alt.

Den som alle vil behage,

Alltid let i Snaren faldt.

Lær at List os kun kan binde;

Alt vor Egenkiærlighed

Maae omsider dog forsoinde,

Ved en Elfers Snedighed.

Alcindor.

Nei, min Verbødighed, mine Sukke og
min Bestandighed bør allene overvinde hende.

Alline.

Ja Verbødighed er en god Ting, naar den
ikke drives for vidt. Min Konst viiser mig forud
en lykkelig Tids-Alder, da en oplyst Forstand vil
opbygge Vre-Støtter for vort Kiens Feielighed,
og da en Skienhed ikke mere vil vente paa Udfal-
det

det af en Tournering, for at vælge den, hun elsker.

Alcindor.

Man bør dog i det mindste giere sig sin Elskede værdig.

Alfine.

Troer De, at denne Lov er saa aldeles rigtig.

Alcindor.

Ja uden Tvivl.

Alfine.

Det kommer alt an paa Omstændighederne.

Alcindor.

Hvorledes da?

Alfine.

Det kunde hændes sig, at en Skienhed maatte vente alt for længe, og spille sine unge Aar. Min fiere Ven, imellem os sagt, Laalmodighed er et Bedragerie.

Alcindor.

Den Ridder, som har det største Mod i Feldten, skielver og bærer hos Fruentimmerne.

Alfine.

Det er en Misbrug, som ikke længe kan holde Stil. Men Arsene kommer snart herhid. Erindrer, at alt for megen Erbødighed er ofte en Feil; lød mig, at De ganske vil overgive Dem til min

Bei-

Beilelsse, eller vent, at jeg vil blive den første til at skade Dem. Ja bekræft ved Deres Eed, at De fuldkommen vil følge mine Raad.

Alcindor.

Ja, jeg lover det.

Uline.

Nu vel da. For at overvinde hendes haars
de Hierte, maae De forlade dette kiedsommelige
Sukkende, som efter min Meening ikke nyttir til
noget. Betien Dem just af det modsatte Mid-
del; thi derpaa beroer al Deres Enskalighed.

Alexander.

Skal jeg udsætte mig for al hendes Brede.

Uline.

Vær ligegyldig, naar hun beegner Dem med en opblest Heihed, og nedtryk hendes Stolt-
hed ved en frie og munter Omgang. Vær af mia,
min ædle Ridder, at en Elsker bør være dristig paa
en heftig Maade, og endog lidt forroven. Krigs-
Konsten og Kiærlighed har meget tilfælles.

(Sun gauer.)

Femite Scene.

Alcindor, (allene.)

Jeg forstille mig! Jeg skulde bruge Kæmper, da mit Hjerte er oprigtigt mod alle! Hvert ledes!

ledes! fornærme den, som jeg elsker! Men jeg
seer hende — ah, min Forvirring er ubeskrivelig.

Siette Scene.

Alcindor (affides), Arsene (med Følge af
Pager og Fruentimmer.)

Arsene, (til sine Pager i en fornem Tone.)

Befrie mig fra alle disse Smaaherrer, og
Folde Hoffolk, med deres utaalelige Complimen-
ter. Siig dem, at jeg ingen seer hos mig i Dag.
(Arsenes Følge gaaer.) (sagte.) Man kan faae Qual-
mer for fiorten Dage over dem. Men Alcindor
kommer ikke Han sætter mig i
Forundring

Syvende Scene.

Arsene, Alcindor.

Arsene, (i det hun bliver Alcindor vaer.)

Ah! Ah min Herre, er De alt kommet
tilbage igjen.

Alcin-

Alcindor.

Mit Hierte elsker og De alle-
ne er Maalet for mine Tanker.

Arsene.

Hvilken Jammer ! Nu igien at tale om
Kiærlighed ! Jeg er forfulgt og plaget af lutter
Elskere ; Een kommer skielvende til mig , uden
at vide hvad han skal sige , hans arme Forstand
staaer stille paa Halvveien og medens han endnu
taler , forsvinder den aldeeles , efterat han først har
beskuet mig , som et Vidunder. En anden ,
endnu meere dum , bilder sig ind , at det er en
Lykke at være elsket af ham , og troer sig sikker
paa at forskaffe mig den samme , ved at tilfidesætte
al Belansthændighed. Den tredie taler som en
Pedant , han snakker meget , og troer , at han er
veltalende , og at han kan indtage mig ved at sige
ligefrem , at hans Kiærlighed er grundet paa Hoi-
agtelse ; hvorfor grunder han den ikke paa min
Tidsfordriv. Kort ! Jeg er et Offer for alle ,
og deres Kiædsommelighed overvalder mig hvert
Dieblit ; Til min Uhaeld seer jeg i Dem en nye
Tilbeder.

Alcindor.

Deres Beskrivelse er fortræffelig ; Det er
det samme som at befale mig , ikke at lade mig see
meere for Dem.

Arsene

Arsene.

Oprigtigt talt, De behager mig bedre
end de andre; Dem har jeg den Lykke at see
sielden.

Alcindor.

Jeg er Dem meget forbunden for Deres
artige Compliment. (saate.) Dette er Belønnin-
gen for den oprigtigste Kierlighed. (til Arsene.) Ef-
ter Deres Meening er da den Dødelige alt for
forsængelig, som tør giøre sig Haab om at erholde
Deres Haand.

Arsene.

He! og med hvad Ret tør man vel for-
lange det.

A r i a.

En ædel Siæl sin Frihed skatter,
Utvungen alle Love gir;
Thi Kierlighed den ei erstatter
Dens Tab, naar den en Slave blir.
I Ægteskab vi bundne ere,
Ugift vi andre binde kan;
Vi selv maae Herskerinder være,
Og ei beherskes af en Mand.

Alcin-

Jeg mærker at jeg da maae staae af fra mit Forsæt at behage Dem.

Arsene.

Hvad har De vel gjort, for at blive lykkelig? De reiste jo bort den gang Tourneringen blev holdet.

Alcindor.

Deres Forsæt har viist mig, at min Nærværelse var Dem affhyelig.

Arsene.

Affhyelig, nei! men lad det nu ogsaa være, hvorfor kommer De da igien?

Alcindor.

Jeg kommer for at ønske Dem til Lykke.

Arsene.

Hvorned, min Herre?

Alcindor.

Man har sagt mig, at en Ubekendt har erholdt Prisen i Tourneringen, den skylder han Dem; thi De uden Tvivl indskied ham Mod. Jeg forundrer mig derfor ikke over hans Seier. Har han maaskee fundet den Kunst at behage Dem?

Arsene, (assides.)

Han er jaloux, jeg vil ærgre ham. (hoit.) Nu vel, min Herre, siden De forlanger at vide det, han behager mig ret meget.

B

Alcin-

Alcindor, (sagte med Glæde.)

Himmel! var det mueligt! (man hører Lyden af Trompetter.)

Arsene.

Hvad hører jeg der for en Tummel.

Alcindor.

Kan det vel forundre Dem. Det er uden Tvivl den Ubekiendte fra Tourneringen, som kommer her, for at tilbede Deres Yndigheder.

Ottende Scene.

De forrige, Artur, Riddere og Damer.

(Der bringes Knipper af sønderbrudte Klinger, Landser, Skjolde og Hjelme ind i Triumph.)

Artur og Chor.

Den Helt som os sender,

Dig Prisen tilkiender

Hans Tapperhed vandt.

Dit Navn var hans Ere.

Dit Biesfald kan lære,

Hvad Lykke han fandt.

Artur

Artur, (overleverer Arsene en Braselet.)

Jeg taler i en troe Ridders Navn. Denne smigrende Priis, som han erholder for Deres Skjld, er en Skat, som han betaler til den Skionnefte. De optændte en ædel Ild i hans Bryst, og denne Gave hører Dem meere til end ham.

Arsene.

Jeg takker ham, men Fortienesten tilhører ham alene, og denne ædle Priis er en Belønning for hans Tapperhed. Dersom jeg modtog en saa prægtig Gave, vilde man troe, at han havde nogen Ret til mit Hierte. Bring derfor denne Gave tilbage til dens Herre, og beed ham være forvissat paa, at jeg aldeles ikke forlanger at kende ham. Biler han sig maaskee ind, at jeg skulde have deelt hans Vanære om han var bleven overvundet? Han er nu Seirvinder, men om han har ventet nogen anden Belønning, saa siig ham, at han har gjort sig en falsk Regning.

Artur.

Jo men! der staaer jeg i en Maade. (til Alcindor.) Du vel, Herre, overleveer det, da selv.

Alcindor, (stødende ham bort.)

Du har fortaadet mig.

B 2

Arsene.

Ursene.

Min Forundring er ubeskrivelig. Hvorledes! Det er Dem Herre?

Alcindor.

(sagte.) Jeg er forloren. (høit.) Jeg havde villet holdt det hemmeligt for Dem, men De veed det imod min Villie Hvad jeg har gjort, vilde enhver gøre, og jeg er langt fra at blive stolt derover.

C h o r.

Skionhed eene Seier giver
Dens Triumph til Himlen gaaer.
Æren ringe skattet bliver,
Som ei Skionheds Biesald naaer.

Alcindor.

Yndige ved Eders Magt
Har vi Mod, Forstand og Dyder.
Al den Glæde Hiertet nyder
Har to smukke Dine bragt.

C h o r.

Skionhed eene Seier giver, &c.

Ursene.

Arsene, (sagte.)

Jeg seer at han vil tvinge mig til at elske sig. (hoit) Jeg skylder Dem al den Erkiendtlighed, som staaer i min Magt og jeg agter Dem høiere end nogensinde; Men spar for Fremtiden disse høitidelige Artigheder, man vilde ellers sætte mig blandt Tallet af Deres Erobringer; De selv kunde maaskee falde paa at troe Erindre Dem vel hvad jeg vil sige: Kiærlighed faaer aldrig nogen Magt over mig, og for ikke at kiende den bør jeg ikke mere vove at see Dem.

Kiende Scene.

Alcindor.

Hvilken uløffelig Skiæbne, hvilken uovervindelig Fortrøllelse bringer mig til at elske dette ubøielige Gemyt. Dersom jeg fulgte min Nei, jeg maae tvinge mig, jeg vil følge hende og see Udfaldet paa min Skiæbne.

(Alcindor gaar ud efter Arsene, Ridderne og Damerne gaar ud paa den anden Side.)

Anden Akt.

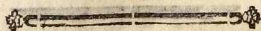
(Theatret forestiller samme Sahl, som i den første Akt.)

Første Scene.

Alcindor.

A r i a.

Fortvivlelsen nager
Mit saarede Hierte,
De gruesomste Mager
Førøge min Smerte.
Omsonst at bevæge
Den, som jeg har kjær.
Snart Haabet forsvinder,
Jeg Trøst meer ei finder,
Kun Døden kan læge
Den Sorg, som jeg bær.

Anden

Anden Scene.

Arsene, Alcindor.

Arsene.

Hvorledes, min Herre, er De endnu ikke reist?

Alcindor, (affides.)

Ja! jeg vil efterfølge Arsenes Villie. Grusomme Lov Men jeg maae bekvemme mig dertil.

Arsene.

Hvad siger De?

Alcindor, (med forstilt Koldsindighed.)

Alt jeg har taget min Beslutning. Jeg har overveiet Deres Tænkemaade, og jeg maae tilstaae, at De besidder den Kunst at behage.

Arsene.

Ah! begynder De nu igien at plage mig.

Alcindor.

Det er just mit Forsæt.

Arsene.

Hvorledes?

Alcindor.

Ja, uden Tvivl! (i denne hele Scene viser Alcindor Harm og Kiærlighed) Jeg fornærmer Dem. (iagte) Ah hvad koster det mig ikke. (høit) Alt

hvad jeg for nærværende tør bede Dem om, alt
 hvad jeg venter af Deres Edelmødighed.....
 Det er at forege mine Lidelser, om det er Dem
 mueligt at fordoble Deres Koldsin-
 dighed og Deres Foragt; Ja Deres Haardhed er
 mig høistnødvendig, om jeg nogensinde skal hel-
 bredes for min Daarlighed.

Arsene.

Deres Tale er mig noget gandske nyt! I
 Sandhed, min Herre! jeg troer, De raser.

Alcindor.

Ja, jeg elsker Dem endnu.

Arsene.

Da lader det just ikke dertil.

Alcindor.

Jeg havde vist elsket Dem indtil mit sidste
 Øieblik, om De i det mindste havde givet mig et
 Øjeblik af Haab; til min Lykke har jeg faaet en
 endelig Afskæed, og om kort Tid løst af Deres
 Bænker

Arsene.

Dette vil ikke koste Dem megen Umrage,
 saavidt jeg troer.

Alcindor, (hæstigt)

Nei! jeg har Deres stolte Siæl at takke
 for, om jeg snart bliver befriet fra en daarligh
 Kierlighed.

Arsene.

Arsene.

Veed De, at De glemmer den Verbødighed, De er mig skyldig?

Alcindor.

Nei! aldrig skal mit Hierte forglemme al den Verbødighed og Opmærksomhed, De fortjener. Jeg skal bære den største Heiagtelse for Dem, men ingen Kiærlighed mere, det tillader De mig.

Arsene, (stolt.)

Det tillader jeg; end mere, jeg befaler det. Jeg har alt sagt Dem mit Hiertes Meening derom. (ligegyldig.) Uagtet Deres opbragte Udseende, og denne uartige Hidseghed, hvormed De udbryder imod mig, skulde jeg dog faae Dem til at falde for mine Fødder, om jeg kun vilde selv, og det med et eeneste Ord, kun med et Diekast; men det er en Kunst, som jeg overlader til Coquetterne.

Alcindor.

Men man kunde mistænke Dem for at være een.

Arsene, (forundret.)

Hvem! jeg?

Alcindor.

De selv. Deres Hierte er i Grunden ikke saa koldfindigt, nei! Naturen er alt for eenformig og bestandig til at frembringe ligegyldige Fruentimre; den begaaer ikke flige Wildfarelser. De har utallige Tilbedere, de stiller dem felesløs an,

for at nyde den Lykke at være tilbedet, og Elsker-
res Sukke er Dem en Glæde. De søger kun at
giøre Slaveriet haardt, og De gjør Ulykkelige af
bare Forsængelighed.

Arsene, (bevæget.)

Har De vel nogenstinde seet, at jeg har op-
muntret Dem til at elske mig, eller bæret Dem
med en gunstig Modtagelse?

Alcindor, (med en foragtelig Smil.)

Dersom De finder Behag i at plage Dem,
saa skeer det allene fordi Kierlighed maae vige for
Deres Stoltshed. Torde jeg uden Fortrydelse spaae
Dem?

Arsene, (med dæmpet Hefstighed.)

Nu vel! Jeg vil dog see hvor vidt hans Ka-
serie gaaer.

Alcindor.

De elsker ikke; men De kommer vist en-
gang til at elske. Det er en Lov: Kierlighed over-
vinder alting. Et ungt Hierte, som ikke finder
Kierlighed, er et Blomster, som man sfiuler for
Solen. Eiegyldighed er Sielens Søn, og Kier-
lighed allene kan opvække den.

Arsene, (der neppe kan dæmpe sin
Vrede.)

De tænker ret, og jeg tilstaaer til min Skam,
at dette stolte Hierte er i Stand til at elske; jeg
har altid frygtet for Kierligheds Tvang; jeg fryg-
tede

tede at agte Dem for høit; maaffee havde jeg sluttet med at elske Dem, men De bevæbner mig imod mig selv; til min Lykke vinder jeg ved at kiende Dem, og om jeg nogensinde skal give min Haand bort, da venter jeg et Hjerte, som er den værdig.

Alcindor.

Meget vel. Jeg føler, at jeg bliver roligere. (sagte.) Ah! jeg føler meget mere de gruesomste Plager — — — Uline — — — Uline har fordret min Eed — — — (til Arsene med Roelighed.) Skionhed allene er en ringe Fordeel, dens Glæds forsvinder hastig. (med Eftertryk.) Behagelighed, Tæffelighed og Munterhed besidder den Magt, bestandig at gjøre sig elsket, og Vennskab, denne sømme Følelse, denne Fordeel, som man meddeler Vennen i det man nyder den selv, kan endog gjøre Hæslighed fortrællende. (heftig.) Ah den sande Skionhed boer i Hjertet, og dersom nogensinde en anden Person indtager mig, saa maae den være min Kiærlighed værdig.

(disse sidste Ord siges med sagte Stemme og Varsomhed.)

Arsene, (hidfig.)

Nei! dette er for meget. Gaae fra mine Dine — og for altid — efter denne Fornærmelse —

Ar.

Alindor. (med Hestighed.)
Ja! jeg forlader dette Sted, uden at for-
tryde det, og Dem — — Grusomme! — —
har jeg at takke for min Noelighed.

Arsene.

Gaae — gaae —

Alcindor.

Ja jeg gaaer. (sagte.) Ah Himmel!
(Han møder Uline, der trøster ham med Gebærder inie-
dens følgende Monologue varer.)

Tredie Scene.

Arsene, (bevæget.)

Han gif — her jeg vel være bedrøvet der-
over? kunde jeg vel? — hvor hans Hierte er
forandret! Jeg saae alle disse forvirrede Bevægel-
ser, Forbittrelse, Tvang og Bankelmodighed. Der-
som han endnu elsker mig, saa er jeg nok hævnnet.
Han har fornærmet mig — — og for at straffe
ham, skal han ikke mere see mig.

Sier:

Fjerde Scene.

Arsene. Aline.

I denne Scene har Arsene stedse Hjertet beskemt, og u-
mager sig forgieves for at skule sin Bevægelse.)

Aline.

Det er for Din Skyld jeg kommer her, mit
kiære Barn! Du veed, at jeg elsker Dig.

Arsene.

Ah! min Dyrebare! Jeg seer Dem igien.

Aline.

Man roser Din Skønhed, men man be-
klager sig over Din Strenghed. Alle Folk siger,
hvor er hun ikke smuk! men de siger tillige, hvor
er hun ikke grusom! dersom Klogskab er en af
vores første Pligter, min Datter! saa har vi alle
Uret i at forjage Mandfolkene fra os. Hvad Magt
havde vi vel uden dem? Mandfolkene allene op-
retter os Tæmpler, hvorfor skal vi da bringe dem
til Fortvivlelse. Saadanne Exempler har jeg ikke
givet Dig.

Arsene.

Om jeg skal sige sandt, saa er denne Mæng-
de Elskere en Hinder i mit Livs Lykkesalighed.

Aline.

Du sætter mig i Forundring. De holder
Dig jo med Selskab, og fordriver Dig Tiden paa
en angenehm Maade.

Ars.

Arsene.

Ikke for mig.

Aline.

Men i Sandhed, Du synes at være bedrøvet.

Arsene.

Det er sandt. Tiden falder mig lang.

Aline.

Kierlighed er Tidsfordriv, som overgaaer alting, hvad nytter det Dig, at være ung og smuk? træet af at behage, og uden at kunde elske, fortærrer Du Dit kolde Hjerte af bare Ergrelse over at Du ikke kan finde noget elskværdigt.

Arsene. (forbitteret)

Mandsfolkene ere Uhyre i mine Dine, en Alcindor — ah hvor affkyelig er han mig.

Aline.

Hvad har han da gjort for at være saa stræfværdig.

Arsene.

Ønsker De i Sandhed at gjøre mig lykkelig.

Aline.

Jeg ønsker og lover det.

Arsene.

Du vel —

Aline.

Uline.

Abne Dit Hjerte, og haab frit alting af
Uline.

Arsene.

Udfrie mig da fra dette bedrøvede Opholds-
sted, og bring mig i den overnaturlige Lufsfreds.
Vis mig Deres prægtige Hof, denne lykkelige Til-
flugt for alle Yndigheder, der, hvor alle Duffer
strax opfyldes, hvor Skionheden er endnu mere
glimrende, og hersker altid uden at forsvinde; ja,
hvor Silpher og Aander stedsse tilbede Dem.

Uline, (sagte.)

Endelig kom det dertil.

Arsene.

Dette er mit eeneste Forlangende.

Uline, (sagte.)

Hun vil endog deele min Magt; hendes
Hovmod vil beherske alting.

Arsene.

Jeg kan ikke overtale mig til at regieres af
en Elsker. Jeg elsker Frihed, og at være den
Ypperste, er al min Lyst. Tillad mig —

Uline, (saate.)

Hun bringer mig til det yderste. (høit.)
Jeg tillader det; men om Du bliver uslykkelig, da
er det Din egen Billie, betænk det vel.

Arsene,

Arsene.

Min Beslutning er usforanderlig.

Aline.

Bliv da Herskerinde i mine Stater; men betenk noie, at naar Du gier dette Valg, da tier-
ner jeg Dig for sidste Gang. Du veed ikke selv
hvortil dette Duffe bringer Dig; men gier Dig
færdig og tag Afsked herfra, om kort Tid skal jeg
igien være hos Dig.

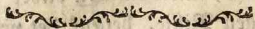

Femte Scene.

Arsene.

A r i a.

Hvem kan vel nyde mere Ere,
Jeg Jorden for min Gud skal see,
Jeg over Jordenen skal være,
Jeg skal beherske Himlene.
Min Balde bliver uden Lige;
Men hvad som meest mig smigre kan,
Er Kiærligheden at befrige
Og daare Elskeres Forstand.

Ere

Tredie Act.

(Theatret forestiller en prægtig illumineret Have. Man seer paa den venstre Side af Acteurerne en Hule lufte med et Gitterværk.)

Første Scene.

Arsene.

Obligat Recitativ.

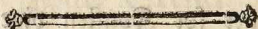
Naturen her for Konsten vige maage,
 En Bolig Guder værdig!
 Du Sted, hvor Flora al sin Pragt forøder!
 Du stille Bæk, som med en sagte Susen løber
 Blandt tusend Blomsters Pragt i Græsset om!
 Du kun mit Syn fortroller;
 Mit Hierte ligegyldigt er.
 Jeg en uroelig Længsel finder,
 Blandt tauske Skygger jeg forgiæves Til-
 flugt søger,
 Mit Hierte følesløst kun der sin Sorg forøger.

C

Aria.

A r i a.

Min Sæl uroelig nyder
 Den Lykke, som jeg bær.
 Mig alle her adlyder,
 Men jeg dog Slave'er.
 Mit Hierte meer attraaer,
 Det bange Slag kun slaer,
 Beklemmt det siger mig:
 Du er ei lykkelig.

Anden Scene.

Arsene, Eugenie (der ved Slutningen af forrige
 Acte kommer ind og giver Aigt paa Arsene.)

Arsene.

Hvor maae ikke min Afreise smerte Alcin-
 dor. Ah han er nok straffet.

Eugenie.

Madame

Arsene.

Jeg overlader ham til hans Nag og Be-
 døvelse.

Eugenie.

Eugenie.

De sukker?

Arsene.

Nei, nu hader jeg ham først retskaffen.

Eugenie.

De søger Eenlighed og unddrager sig for vores Bestræbelser efter at fornøie Dem?

Arsene.

Ja! lad mig dog et Dieblisk faae Lov at drage frisk Lust.

Eugenie.

Deres Bekymring foruroeliger mig. De anseer alting med ligegyldige Øine.

Arsene.

Ah nei! Jeg har seet disse store Buegange, alle disse Vandfald, Dyrehaver, og prægtige Luststeder; Jeg har jo seet alle Kariteterne paa dette prægtige Slot, og fundet dem alle temmelig smukke, men altid at see det samme, bestandig og bestandig . . .

Eugenie.

Befael da Madame, at vi kan afvefle Deres Fornøielse.

Arsene, (ligegyldig.)

Ja! forandre dem.

Eugenie.

Hvad befaler De da for nogen?

E 2

Arsene.

Arsene.

Det veed jeg ikke.

Eugenie.

Hvornæd kan man opvarte Dem?

Arsene, (sagte.)

Har man vel nogentid seet saadan en Dristighed.

Eugenie.

Vores Nidkærhed for Deres Befaling og vores Hengivenhed

Arsene, (med Brede.)

Den kan De spare.

Eugenie.

Vores Erbødighed.

Arsene, (utaalmodig.)

Deres Erbødighed er mig kiædsommelig.

Eugenie.

Hvad befaler De da?

Arsene, (stolt.)

Alt man adlyder mig.

Eugenie.

Befael da! Alting er færdig til at opvarte Dem.

Arsene, (sagte.)

Jeg vil ikke tænke meer paa ham; jeg vil udslætte ham af min Hukommelse, det er ham Straf

Straf nok. (hæit.) Jeg vil see en Dans . . . nei,
lad dem heller synge.

Tredie Scene.

Arsene, Eugenie, Nymppher (som synge et Chor.)

Bores smukke Herkerinde

Med fortrollet Magt kan vinde

Alles Agt og Kiærlighed.

Vi ansee det for vor Lykke

Om vi med vor Sang udtrykke

Bore Hjerterz Nidkiærlighed.

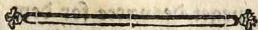
Bores smukke Herkerinde

Med fortrollet Magt kan vinde

Alles Agt og Kiærlighed.

Arsene, (afbryder Musiquen.)

Det er nok; De kan gaar bort.

Fjerde Scene.

Arsene, Eugenie.

Arsene.

Hvad! har man her ingen andre til at synge end Gruentimmer? Er her ingen Mandfolk? Hvilken gruelig Kiødsommelighed! Jeg fornoier mig at ansees som Dronning: Men hvortil nytter denne Bærdighed, uden Undersaatter? Derksom Skionhed giver et uindfranket Herredemme, da er det Mandfolkene allene, som soler dens Magt. De ere alle sedte til at bære Lanker; Det er deres Skiebne og deres Pligt. Vi ønsker at see dem, for at foragte dem.

Eugenie.

Dette Kiøn er forjaget her fra Hoffet.

Arsene.

Men er der da ingen Silpher, ingen Alander? Befael paa mine Begne . . .

Eugenie.

Deres Befalning kan intet udrette. Disse overnaturlige Befener ere alt for vel tilfreds i deres Lustfreds, og foragter jordiske Skionheder.

Arsene.

Saa meget desvære for dem. Jeg troer vi ere alle Dage ligesaa gode, som de. Her kan man ligesaa gierne regiere over Støtter. Jeg
seer

seer een derhenne midt i Haven; hun synes med
Foragt at træde Hierter, en Bue og sønderbrudte
Pile under Fodderne. Hendes Mine er stolt.

Eugenie.

Hun kan strax tale: med et Diekast kan
De giøre hende levende.

Arsene, (til Støtten.)

Rev op! om det er mueligt.

Eugenie.

De befaler og Marmor selv oplives.

(Støtten forvandles til et ungt Fruensfigurer, som efter-
haanden bliver levende.)

Femte Scene.

Arsene, Myris, Eugenie.

Myris.

Obligat Recitativ.

Hvad Lys mit Die blander;

Er det mig selv? Jeg taler... tænker!

Jeg Dagens Straaler atter seer!

Hvad Guds Magt har mig min første Skab-
ning givet!

C 4

Jeg

Jeg føler Hiertet i min Barm at slaae;
 Jeg Siælens Virkning kiender,
 Ved denne smme Fryd, den i mit Bryst
 optænder.

A r i a.

Jeg alt foragtede,
 Jeg ingen Elsker hørte,
 Mig fordum intet rørte,
 Min Lyft var Flygtighed.
 En ukjendt Følelse
 Min kolde Barm opløser,
 Min Siæl forvandlet bliver,
 Den føler Kiærlighed.

Arsene.

Den føler Kiærlighed!

Eugenie.

Hvad for et Død lod hun falde!

Arsene.

Hun er neppe endnu 15 Aar.

Myris.

Jeg seer ung ud, men jeg er over hundrede
 Aar.

Arsene.

Hundrede Aar!

Myris.

Myris.

Ja! tilforn var mit Hierte utæmt, og jeg har spildt kostbare Dieblig. Jeg erindrer mig i min Ungdom, at en Fæe, som elskede mig overmaade, meddeelte mig den Gave at behage alle. Jeg besad Yndighed, Forstand, Skionhed og den Kunst at indtage. Men jeg skulde elske.

Arsene.

Og Deres Hierte sølte?

Myris.

Nei tværtimod; Jeg elskte ingen uden mig selv, jeg havde mine Tilbedere, og gjorde mig en Fornøielse af at forvolde dem Smerte, til Straf blev jeg forvandlet til Steen.

Arsene.

De sætter mig i en Forundring

Myris.

Man satte en Tid for min Forvandling. Man sagde mig, at en Skionhed, som endnu var mere stolt end jeg, skulde igien giøre mig levende; og jeg skylder Dem dette lykkelige Dieblig. De seer mig under min første Skikkelse, jeg besinder mig nu igien i mit femtende Aar. Jeg begynder i Dag mit Liv, og jeg lover at anvende min Tid vel. Lev vel, Madame, lev vel, jeg takker Dem; jeg finder et sødt Haab opstiger i mit Hierte, og jeg løber derhen, hvor Lyksalighed

venter mig; De kan imidlertid stille Dem op til
Stads her i Haven i mit Sted.

(vissende paa Picdestallet og gaar.)

Eugenie, (til Arsene.)

De synes at være uroelig.

Arsene, (sagte.)

Jeg føler en Skræk

Eugenie.

Behag Madame

Arsene, (utaalmodig.)

Endnu? Ah lad mig være allene.

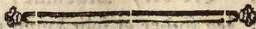
(Eugenie gaar.)

Siette Scene.

Arsene, (allene.)

Hvorledes? er da Kierlighed saa stort et
Gode, at man maae elske, for at være lykkelig.
Grusomme Kierlighed, skal jeg underkaste mig
din Magt? Men hvem kan vel fortjene
mit Valg?

Sh.

Syvende Scene.

Aline, Arsene.

Aline.

Endelig Arsene haaber jeg Du er forniaet.

Arsene, (bedrøvet.)

Oh ja, ret overmaade.

Aline.

Altting paa dette Sted arer Dig, og følger
Din uindskrænkede Villie, (spodst) Du regierer.

Arsene.

Ja. (sagte) Jeg maae skjule min Bedrøvelse.

Aline.

Men hvad fattes Dig, Du sukker jo endnu?

Arsene.

Det er af Medlidenhed over den stakkels
Alcindor. Jeg maae beklage ham, han har
mistet det, han elskede, han har tabt i mig alt
hvad der var ham kjær, og endskjønt han havde
fornærmot mig ved sin Tale, saa svæver han dog
for mine Tanker. Forbittrelse er et Kiendetegn
paa Kiærlighed. Det kostede ham den grueligste
Smerte at elske mig uden Haab; thi han kan
ikke smigre sig med at jeg elsker ham. Jeg kan
ikke andet end beklage hans Skiebne; thi jeg vil
sikkert forpaaide hans Død.

Aline.

Uline.

Giv Dig tilfreds, jeg skal bringe ham til-
rette igien, ved en overnaturlig Magt skal han
forglemme de Smerter, Du forvolder ham, og
maaskee komme saa vidt, at han kan hade Dig.

Arsene, (med Bevægelse.)

Han hade mig? Alcindor!

Uline.

Hvad kan det skade.

Arsene.

Han skulde kunne forglemme alle sine Ge-
der nei aldrig.

Uline.

Hans eget Vel vil lære ham det.

Arsene.

Jeg kender ham... Der er ingen Magt....

Nei, det er forgiæves at haabe.

Uline.

Seer Du denne sorte Hule? Det er der
at den bedrøvelige Eiegenldighed sukker misfornøiet
med sig selv. Dette Uhyre havde edelagt al
Enighed i Verden, havde udslukket denne reene
Lue, som er Sjælen i Naturen. En mægtig
Gud straffede hende, og frelst Menneskene. Han
fordømte hende til en evig Riadsommelighed, og
indstuttede hende i denne mørke Hule. Naar et
ulykkelig Elsker kan komme ind i denne hæslige
Boelig, saa finder han et Middel for alle sine
Smerte

Smerte. Een Jis leber med et igiennem alle
hans Arer, hans Hæstighed forsvinder, og al
Følelse af Kiærlighed udslættes af hans kolde Hier-
te. Alcindor, hvis Smertes jeg beklager, vil
snart giere en Prøve herpaa. Jeg bringer ham
ved min Magt herhid.

Arsene, (forvirret.)

Himmel! De vil da at jeg skal blive seet
af ham?

Alline.

Nei! Jeg gjør Dig usynlig for hans Øine.

(Hun røder Arsens med sin Gørf.)

Der kommer han.

Arsene.

Han kommer! hvor er mit Hierte beklemt.

Niende Scene.

Arsene, Alline, Alcindor.

Terzet.

Alcindor.

Friehed kom og skänk mit Hierte

Roe og Eieghydighed.

Friehed lindre kan min Smerte,

Og forjage Kiærlighed.

Arsene

Arsene.

Friede onsker han sit Hierte,
 Roe og Eigegyldighed;
 Han alt kiædes ved sin Smerte
 Og forjager Kiærlighed.

Uline.

Friede skænkes skal Dit Hierte,
 Roe og Eigegyldighed.
 Friede lindre skal Din Smerte,
 Og forjage Kiærlighed.

Alcindor.

Jeg forstilt Foldsindig var;
 Sukkende jeg Glæde vüistes
 Skulte Lænker Hiertet bar
 Og Arsenes Skionhed priste;
 Denne List jeg nu fortryder!

Arsene.

Jeg endnu hans Elskov nyder!...

Alcindor.

Hvis den Grunne saae min Qual,
 Men hun den ei kiende skal.....

Arsene.

Arsene.

Mine Taarer vidne skal
Jeg bevæges ved hans Qval.

Alcindor.

Mig skal Sorg og Nag fortære,
Jeg vil ei beklage mig;
Mine Ønsker kun skal være!
Bliv Arsene lykkelig.

Arsene.

Al! Arsene lykkelig,
Dg hvordan kan hun det være.

Alcindor, Aline, Arsene, à 3.
Friede, &c. D. C.

Aline.

Obligat Recitativ.

O Eiegnldigheds Gudinde,
Du, hvis Koldfindighed udstuffer alle Følelser,
Lad en bedrøvet Elsker finde
Din Magt mod sine Lidelser.

Alcindor paakalder din Magt ved min Kæst.
(Dørrene til Hulen aabne sig) Hun hører mig; Hu-
len er aabnet, kom.

Alcin-

Alcindor.

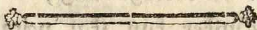
Jeg iiler at befrie mig fra mine Væner.

Arsene.

Hold inde.

Alcindor.

Hvad hører jeg.

Tiende Scene.

Aline, Arsene, Alcindor, Draclet,
(som ikke sees.)

Draclet.

Hold inde Forvorne, Du vilde vanhellige min Boelig. Skiebnen forbyder mig at udslukke Din Kiærlighed, men vil at jeg skal forkynde Dig det Tilkommende. En ung Skionhed, som er mindre stolt og meere elskværdig, bereder Dig en roelig Lyksalighed; og et Hierte, som Kiærlighed alene har dannet for Dig, skal antage Dine Ønsker og belønne dem.

(Dørene lukkes, Arsene er forvirret, Alcindor ubevægelig betragter Arsene og sukker.)

Arsene, (sagte.)

Min Skiebne er utagelig.

Aline.

Uline, (giver Agt paa Arsene.)

Hun er nedslaaet, en anden og meere
grusom Prøve vil snart giøre Alcindor elsket.
(Gaar i det hun fører Alcindor ud) Gaa og følg Din
Skæbne.

Ellevte Scene.

Arsene (alene.)

Hvad har jeg gjort? Er jeg vel bleven
meere lykkelig. Grusomme Uline! Ah tag Dine
Belgierninger tilbage. . . . Saa var
dette da Virkningen af Din Gunst! Nei, nei
hun har aldrig elsket mig. Hun siger mig imod
i alt hvad jeg falder paa, og hendes Haardhed
forfølger mig endog saa vidt, at hun vil berøve
mig Alcindors Hierte. Kan det ikke være hende
ligemeget, enten han elsker mig eller ikke? Gjør
hun sig maaskee en Lyst af at plage mig? Han
forlade mig? Han skal elske en anden. Hvilke
Jølelser bemestre sig min Siæl! O Gud, saa
feler da mit Hierte for første Gang den grusomme
Misundelse, og det uden at elske? . . .
Men hvad ønsker jeg? . . . Jeg er alene,
langt fra alle Dine, jeg vil stne; Jeg vil forlade
denne forhadte Boelig.

D

Fierde

Fjerde Act.

(Theatret forestiller en aruelig Udsøgen fuld med Skipper, hvorfra styrer Bandsald. Midt for er en tyk Skov, med en Kuldspier-Hytte.)

Første Scene.

Obligat Recitativ.

Arsene.

Hvor er jeg hvilket grusomt Mørke
 Jeg Ulyksalige, hvor skal jeg Tilflugt finde
 Jeg Stormen suse hør og Torden knager
 Min Skræk betager mig.
 Kun Lynild denne fæle Nat oplyser,
 Jeg overalt Afgrunden for mig seer,
 Naturen selv forgaaer.
 Alene Ah tilgiv
 Hvert Skridt med Døden truer
 Forgiaves jeg mig Haab om Redning gjør.

(Torden slaar ned i et Træe.)

Ah Himmel hielp.

(Hun falder paa Knæ, bedækker sit Ansigt med en Haand og strækker den anden mod Himmelen. Uveiret stiller sig efterhaanden.)

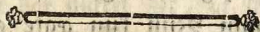
(Efter en lang Tausched.)

Jeg doer af Frygt og Smerte !

Alline ! Du forlader mig.

Fortviølet jeg mit Liv her ende maae,

Ah! er der ingen Hielp at faae?

Anden Scene.

Claus, (syngende uden at sees.)

Arsene, (efter Ritornellen.)

Jeg hører . . . jeg seer nogen komme.

Claus, (syngende med en Lygte i den ene Haand og en Klæp i den anden.)

Duet

Jorden er det beste Veir;

Thi det skaffer gode Druer.

Jeg for ingen Ting mig gruer,
Naar min Viin kun ægte er.

Arsene.

Jeg forgaaer af Engstelse,
Hielp mig Ulyksalige.

Claus.

Viinen giver nye Kræfter,
Den mig lætter alt Besvær,
Rigdom jeg ei tragter efter,
Naar min Viin kun ægte er.

Hei! Hvem er der? Hvad seer jeg? Det
er et Fruentimmer.

(Siger til hende) Arsene.

Ah! Hvem Du endog er, saa hav Med-
lidenhed med min Smerte. Ulykken forfølger
mig overalt. Jeg er saa udmattet
forvildet Jeg veed ikke hvor jeg skal
tilbringe Natten.

Claus, (betræffende hende).

Natten! Ei for Pokker i min Hytte. Det
er en lystig lille Ting, hun seer brav nok ud.
Giv Jer tilfreds. (Sagte) Det var ævig Skade,

at

at hun skulde gaae her i Nat og ædes op af Ulve
og Bjerne. (høit) Jeg har kun en Hytte, men
J skal faae en god Seng hos mig.

Arsene.

Denne Belgierning skal vist ikke blive ube-
lønnet. J kan forlade Jer paa min Erkiend-
lighed.

Claus.

Den slaaer jeg og min Liid til, men sig
mig dog eengang, hvad har J her i denne Uder-
ken at bestille, og det saa udmajet som J er.
Hvad Pokker har stukket Jer, at løbe omkring
paa denne Tid om Natten, ganske alene til
Fods; Der seer J mit Huus henne i Skoven.
Giv mig Jer Haand min Hene. Jeg skal be-
varte Jer saa godt som jeg kan. Jeg har Flesk
og Æg i Huset, jeg bilder mig ind at alle Kvind-
folk kan lave en Mund fuld Mad; saa behøver
vi ikke at sulte. Men jeg har kun een Seng,
det er Ulykken Hvad siger J der-
til? Hvad fattes Jer dog. Jeg byder
Jer alt hvad jeg har, og det af et godt Hierte
uden Omstændigheder.

Arsene.

J kunde troe det et affhyeligt.

Claus.

Vi skal ret spise tilgavns. Jeg er en lystig Broder, og skændt jeg er kun Aulsvier, saa er jeg dog altid glad, ogsaa fornøiet, som om jeg eiede hele Verden. Den eneste Hierte-Sorg jeg har, er, at jeg har mistet min Kone. Min stakkels Maren Det var en brav Kone. Jeg holdt og retskaffen af hende. Men seer I vel, hun vidste det ogsaa, og derfor var hun ofte forrykt i Hovedet, og vendte op og ned paa Huset, naar hun blev arrig; Jeg taaler ikke gierne Modsigelse; Man maae omgaaes mig med Bemseldighed, thi jeg er korr for Hovedet, og blir sommetider vreed; Miden at jeg selv vreed hvorover. Men altid at være Herre er min Lyst. Jeg kan ogsaa overalt ikke lide, at nogen og i sær min Kone, skal glemme den Verbødighed, man er mig skyldig.

Arsene, (sagte.)

Hvor er han utaalelig!

Claus.

Stakkels Kone! Hun døde af Uregrelse, og det bare for at giere mig Fortrød. (lystig) Men naar jeg seer Ier, kan jeg let glemme mit Tab. I staer mig ret godt an.

Ar:

Arsene.

O Himmel! Hvilken Fare! . . .

Claus.

Gier kun ingen Krumspring, vi kan jo
giøre det af med det Gode. I er forvildet, jeg
har hiemme her, og sølgelig bør I overgive Jer
til mig.

Arsene.

Hvem jeg! overgive mig?

Claus.

Er I gift?

Arsene.

Og hvad da?

Claus.

Naa, naa, tael lidt meere høflig, om I
vil have at jeg skal være Jer Mand.

Arsene.

Saa dybt maae jeg see mig fornedret!

Claus.

I seer mig saa Spanst ud. Jeg kan soe
min Død ikke lide storagtige Folk. Staaer det
Jer maaskee ikke an at gifte Jer med mig.

Arsene.

Nei aldeles ikke.

Claus.

Nu vel da, saa kan I blive min Koffepige.

Arsene.

Jeres Pige!

Claus.

Ei men! en af Delene! I kan selv vælge, hvad der staaer Jer best an. Jeg twinger Jer ikke, men I maae giøre Gavn for Jer Føde.

Arsene.

I Sandhed I er ret uhøflig.

Claus.

Jeg er saa høflig som nogen anden ærlig Kulsvier.

A r k a.

Jeg er from, naar man mig fører,
Det i Sielen mig fornoier.

Jeg af heele Verden leer,
Naar man mod mig høflig er.

Man i min Person maae see
Herren og Kulsviere.

Men,

Men, naar man mig vil modfise,
Torden, Lynild, Storm, maae vige,
For min Brede og min Harm,
Alt maae falde for min Arm.

Arsene.

Kan vel nogen være meer dyndristig.

Claus.

Hæ! hvad befaler! suurmuler I? Jeg
troer I har Indbildninger om Jer selv. Ei
dersom jeg ikke staaer Jer an, saa kan I frit
gaae, jeg skal ikke falde Jer besværlig; Farvel,
god roelig Nat, god Nat.

Arsene.

Ach! her dog!

Claus.

Ei nei! Hvorfor? Jeg er Jer til Be-
svær.

Arsene.

Bliv dog. (sagte) Hvad siger jeg.

Claus.

Nu vel, gjør Ende paa Sagen. Jeg
er dog ikke saa grov, som Ulvene og Biernene.

Arsene.

Jeg vil følge Jer.

D 5

Claus.

Claus.

Uh nu blir I ydmyg. Al Hovmod gir
Kieb, naar man er bange. (han kalder) Hei Jo-
chum! Peer! Lars! Jesper! (til Arsene) Det er
mine Tieneste-Folk, jeg vil have at de skal see
Jer, og bevise Jer den Ære, I tilkommer. Hei
da! Jochum! Peer! der kommer in-
gen De Bengler bliver længe borte, jeg
skal ogsaa smøre dem.

Tredie Scene.

Arsene, Claus, Jochum, Peer,
Lars, Jesper.

Jochum.

Her er jeg.

Peer.

Nu kommer jeg.

Lars.

Hvad vil I?

Jesper.

Hvad befaler Husbond.

Claus.

Claus.

Hvorfor kommer I Slynkler ikke strax.
Jeg maae dog eengang først eller sidst brække
Halsen paa et par af Jer, ellers gior I ikke
godt.

Arsene.

Ah! hvilket Menneſke!

Claus.

Lav Aftens-Maden til.

Jochum.

Den ſkal ſtrax være færdig.

Claus.

Hvad, er den ikke færdig endnu? I vidſte
jo jeg ſkulde have Mad, naar jeg kom; Skynd
Jer og dæk op for denne Madame, vær høſtig
mod hende. Hun ſkal være min anden Kone.

(De gaar.)

Fjerde Scene.

Claus, Arsene.

Claus.

Indtil Maden blir færdig kan Du hvile
Dig lidt her! Her er frie Luſt! Det er godt
Vair.

Arsene.

Arsene.

Derksom J vilde have den Høflighed at høre mig

Claus.

Hvad er der? Hurtig! gjør Ende derpaa.

Arsene.

J veed ikke min Stand, min Herkomst, jeg er

Claus.

J er smuk og det er nok for mig.

Arsene.

Jeg er opdraget ved Alines Hof.

Claus.

Aline her og Aline der, det er lige godt.

(sang. 16)

Arsene.

Men

Claus.

Nu da?

Arsene.

Vil J da uden at kiende mig

Claus.

Ah det gjør intet til Sagen, naar vi har holdt Bryllup, saa skal vi gjøre Bekjendskab sammen.

Duet.

D u e t.

Arsene.

Alt lad min Sorg Dit Hierte røre,
 Hav Medynk med min grumme Plage!
 En ædelmodig Siæl
 Opofrer sig for andres Vel,
 Og kan en dydig Glæde smage.
 Alt om Du elsker mig.

Claus.

Ja vist, jeg elsker Dig,
 Naar Du min Elskov kun vil høre,
 Da volder jeg Dig ingen Plage.
 En ædelmodig Siæl
 Forglemmer ei sit eget Vel
 Og kan dog dydig Glæde smage.

Arsene.

(med megen Tilbageholdenhed.)

Det er alene Kiærlighed og ikke Magt, der
 kan overvinde mit Kiens Stolthed. En Elsker
 maae bede og ikke befale. Han maae vide med
 Tiden ved Erbødighed og Feielighed at over-
 vinde

vinde Hjertet. I kan love Jer alting af Jeres
Høflighed for mig, og maaskee

Claus.

Jeg! jeg skulde give mig til at elske og
sulle som en Nar! Her engang, troer Du vel,
at alle disse Yndigheder, som gjør Dig saa smuk,
saa indbildsk Stig mig, troer Du, at
de ere skabte for Dig. Du tar feil mit Barn,
det er for Mandfolkene. Jeg troer, at jeg er en
Mandsperson, folgelig har jeg Rettigheder. Du
maae ikke giøre saa mange Historier. Kom Du,
min Dronning, frist Mod, ingen Sorg meer;
kom og omfavn mig engang; Men hvad fattes
Dig? Stakkels Barn hun faaer ondt.

Arsene, (forbætt.)
Træthed, Angest

Claus.

Arme Pige, hun er næsten besvimeret, sæt
Dig ned. (han fører hende til en Græsbank) Søg at
komme til Dig selv.

Arsene.

Ah! jeg kan ikke meere

Claus, (sagte.)

Hendes Tilstand skier mig i Stælen. (højt)
Du vel Du skal regiere alting i mit
Huus

Skal jeg følge min bedrøvelige Skiebne? Ah,
Døden allene er det Haab, jeg har tilovers.

(Hun holder sig op til en Klippe og falder i Asmags.)

Siette og sidste Scene.

(I det samme forvandles Theatret til en stor og prægtig
Sal, udsmykket med Fæstons og Blomster-Krands,
og bereed til en Fæst. Arsene befinder sig paa en
rødg Canopee.)

Arsene, Alfine, Alcindor, Artur,
Riddere og Damer,

Alcindor, (løber for at kaste sig for
Arsenes Fodder.)

Antag en Elskers Hierte, som tilbøder
Dem.

Alfine.
Styr Dem. Det er endnu ikke Tid.

(Hun holder ham tilbage og befaler ham at forblive ved
det nederste af Theatret. Arsene kommer lidt efter
lidt til sig selv igien, imedens man sagte synger
Choret.)

Chor af Riddere og Damer.

Hymen, Glæde, Kiærlighed,
Sig paa denne Dag foreene.

Alcin.

Alcindors Lykfsalighed,
Skal stadfæstes af Arsene.
Glæden skal hans Siæl oplive,

(Arsene begynder at komme sig.)

Hymen Lykken fæste skal,
Kiærlighed en Fryd skal give,
Som kan veie mod hans Qual.

Arsene.

Er det en Drem. Hvor er jeg! Hvad
seer jeg, for hvem er denne Pragt, denne Sang,
og denne Glæde.

Aline.

For Alcindor. Han gifter sig.

Arsene.

O Himmell! Alcindor! Han! . . . (sagte)
Jeg fortvivler!

Aline.

Undskyld, om jeg for et Dieblif har bragt
Dem hid fra et behageligere Sted, hvor alle
Ønsker strax opfyldes, men De bør bæere Alcin-
E dors

dors Bryllup med Deres Nærværelse. En Kulsvier sukker over Deres Bortgang, men De skal snart igien kunde stille hans Længsel. I Morgen eller endnu i Aften kan De atter være frie.

(Hj. smukt en vildt og en)

Arsene.

De nedtrykker mig aldeles. Ah er det mueligt, at Deres Hjerte kan fornøie sig over min Ulykke, hav dog Medlidenhed Dersom jeg tilforn var stolt og befalende, saa fortryder jeg det nu, uden at troe mig derved fornedret. Sjælen opløster sig, naar den tilstaaer sine Feil.

Aline.

Dette er en ædel Stoltshed, al anden leder paa Afveie og gier os foragtelige. Men tag dog Deel i Alcindors, denne foragtede Elfers Ulykke.

(Hj.)

Arsene.

Spar mig, jeg beder. Jeg har forrient hans Had. Jeg vil quæle min Smerte uden at beklage mig. (til Alcindor.) Ah dersom den, De elsker, har et Hjerte, som ligner mit, saa vil

2706

De

De ikke savne Arsene. Lev lykkelig og beklag
min Vanhæld.

Uline, (til Arsene.)

Jeg har skaffet ham en deilig Brud, som
er yndig og uskyldig; Hun er behagelig, om,
angenem og forekommende. Erbarhed pryder
i sær denne Skønhed.

Arsene.

Jeg maae see hende. Jeg troer jeg har
Mod nok dertil. (til Uline) Jeg vil formane hende
til at lære at kende den Lykke at besidde et
Hjerte som Alcindors. Jeg har med Stolt-
hed foragtet hans Kiærlighed. Jeg vil under-
vise hende ved min Bildfarelse. Kan vel nogen
fortiene at elskes høiere end han? Ah elsk ham
stedse ligesaa høit som jeg gior.

(Dette sidste siger hun med en svagere Stemme, og
skuler sin Forvirring og sine Taarer i Ulines
Barm. Siden til Alcindor.

Elsk hende, min Herre! Jeg har alt
forvel fortient det. Har jeg vel ret til at mis-
unde hende denne Lykke. Ah Alcindor, min
Forsængelighed

Alcindor.

Hvilken Forandring !

Uline, (med Hastighed.)

Det er Dig selv, som han ægter.

(til Alcindor.)

Ja ! der er hun, denne unge Skønhed, dette
æmme og ædle Hierte. Hendes Forandring var
Dractlets Meening. Vær lykkelige ved Eders
Følelser, I har intet meer at befrygte. (til Arsene)
Du beskylde mig for en uretfærdig Strænghed;
Jeg prøvede Dig, for at gjøre Din Lykkelighed.

Arsene, (med Forundring og Glæde.)

Hvad hører jeg ?

Alcindor.

Ah ! Elskværdige Arsene kan De vel til-
give at jeg har fornærmet Dem. Mit Hierte
modsagde mig selv, da jeg gjorde det. Ah af-
flaae ikke mine Ønsker, og her endelig engang
mine Sukke Det er for
Deres Fødder

Arsene.

Arfene, (løfter ham op.)

Var stedse min Herre. Jeg hører Dem til, og jeg føler et nyt Liv. Jeg troede at være meer end et Menneske; hvilken Forblindelse! Kierlighed manglede mig, og De allene har lært mig at kiende den.

Aline.

Dit Hjerter manglede intet, uden at vilde, og at Alcindor skulde behage Dig. Lad os altid overveie Følgerne af en Sag, for at udvælge det tienligste, uden at overgive os til en uforsigtig Tænkemaade. Lad os stedse erindre, at en Viis har sagt: Intet er farligere end at forlade godt for at faae bedre.

Chor.

(Ryd for stedse Eders Lykke

Udi Fred og Roelighed.

Amors største Messerstykke

Er en om Bestandighed.

E 3

Arfene.

Arsene.

Rigdom, Bælde, Magt og Ære,
Ikke vækker mit Begiar.
Naar Dit Herte mit maae være
Kierlighed en Vellyst er.

Chor.

And for stedse, &c.

Alcindor.

Lykkelig ved min Arsene
Hør mit Herte hende til,
Hendes Benskab at fortjene
Al min Omhye blive vil.

Arsene og Alcindor. (Begge.)

Ei nogen Lykke veier
Mod den Fornoielse
To omme Hierter eier,
Som Elskov samlede.

Chor.

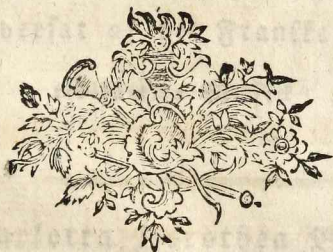

C h o r.

Nyd for stedse denne Lykke,
Udi Fred og Koelighed.
Amors største Mesterstykke
Er en om Bestandighed.

(Dands af Riddere og Damer.)

E n d e.

C. 1. 1.

Er in ein Händel
Bücher hat
Hoch
Hoch

(Hoch zu Händel)

C. 1. 1.

Hoch zu Händel
Hoch zu Händel

Hoch zu Händel
Hoch zu Händel

Kongen

og

Forpagteren,

et Syngestykke

i tre Acter.

Oversat af det Franske og

tilligeme Musik

af

Charlotta Dorothea Biehl.

Personerne:

Personerne:

Kongen.

Lurevel.

En Hofmand.

Richard, Forpagteren. Opsynsmand over Skovfogderne
og Jennys Elsker.

Richards Moder.

Mally, Richards Søster.

Jenny, Richards Kiæreste.

Rustaut,

Charlot,

Mirant,

} Skovfogder.

Skuepladsen er i England.

Kongen

og

Forpagteren.

Første Act.

Første Scene.

Skuepladsen forestiller en Skov; Træerne staae ikke ordentlige, men ere adspredte hid og did.

Richard (allene.)

Aria.

Jeg ei eenig med mig bliver;
Jeg ved tvende Bete staaer;
Et Saar mig dette Vanhæld giver,
Som end Døden overgaaer.

Hvorhen endog jeg Diet vender,
Et Rov for Sorrigs hvasse Tand,
Af Sielens Følelser jeg kiender
Den vælge vil, men ikke kan.

Jeg ei eenig med mig bliver;
Jeg ved tvende Beie staaer;
Et Saar mig dette Banhæld giver,
Som end Døden overgaaer.
End om jeg gif — Nei — Tvivl mig frænker!
Hvad tvivle? nei; den spinder hen;
Thi alt for tunge er dens Lænker,
Jeg iler strax herfra — hvorhen?

Jeg ei eenig er ic.

(Mod Enden af Acten kommer de tre Skovfogder ind; de har Flinter i Armen, og ere alle eens klædte, undtagen at Richards Klæder viser, at han er lidet for-
neimmere.)

Anden Scene.

Richard, de tre Skovfogder.

Richard, (fortræden.)

Hvad er Klokken?

Rustant.

Rustaut.

Klokken er Sex.

Richard.

Er Kongen endnu paa Jagt?

Mirant.

Det veed jeg ikke.

Richard.

Det var ham jeg talte til og ikke Dig,
hvorfor skal Du da søre Ordet for ham?

Mirant.

Men jeg har ei —

Richard.

Lie stille! og giv mig ikke Hovedet kruset,
det raader jeg Eder; thi det staaer just i et
Hjørne til at kunde faae det let.

Rustaut.

Hillestam! hvad Du er kort anbudnen i
Dag!

Richard.

Det har jeg gode Grunde til; Lad mig
derfor være med Fred. Men har Du seet
Kongen?

Rustaut.

Nei.

Richard.

End Du?

Charlot.

Ligesaa lidet.

Richard.

Og Du Miraut?

Miraut.

Ja; han er ved Biergkanten paa den store
Bei til London.

Richard.

Hvordan er han klædt?

Miraut.

Det gav jeg ikke Agt paa.

Richard.

Jagede han her ofte i min Faders levende
Live?

Rustaut.

Jo undertiden.

Richard.

Jeg gad nok seet ham.

Rustaut.

Det er sandt; Du har ikke seet ham
endnu.

Richard.

Han jager noget silde; Vinden dreier sig
ad Mansfield til; Uveiret kunde let oversalde
ham.

Rustaut.

Og Natten med.

Tredie

7

Tredie Scene.

De Forrige, Mally.

Richard.

Her nu, Bern —

Mally.

Min Broder, min Broder!

Richard.

Hvad har Du her at giøre? Gaae Din
Bei!

Mally.

Aldrig har han begegnet mig saaledes
forhen.

Richard.

Lille Gaas. Her nu, Bern! Brænde
Lyvene vil vist bennge sig af Jagten til at roede
omkring i Skoven i Nat. Lad os være aar-
vaagne som en Lænkeshund og haarde som Egen.
Du Rustant, skal passe paa ved Kors-Alleerne;
Du Mirant ved Darbis Kanten, og Du Charlot
ved Klipperne. Dersom I behøver Hielp, saa
sted i Eders Pibe; — saaer I fat paa nogen saa
bring dem hjem til mig, og giør de Modstand
saa bind dem.

Fjerde Scene.

Richard , Rustaut.

Rustaut.

Hvordan Pokker er det sat med Dig, som pleier at være Mundtætheden selv; Du som stedsse havde Glasset i Haanden, Viser paa Tungen og Glæden i Diet? Du lukker ikke Munden op i Dag uden for at brunne.

Richard.

Det har jeg gyldige Årsager til.

Rustaut.

Hvordan , for en Ufærd , gyldige Årsager? Ved Din salig Faders Død, der lod Dig studere, reise, og Himlen skee Tak, fødte Dig op som en Mylord, har Du faaet den herligste Forpagtning; Du er bleven Inspecteur over Cherouds Skove. Du er elsket af den smukke Jenny og paa Nippet til at holde Bryllup med hende; hvad i al Verden vil Du have meere? Vil Du være Konge? Vil Du — —

Richard. (trykker hans Haand)

Å Rustaut! jeg vilde have den allerstærkagtigste af alle vore Mylords hængt; og det er Lurevel.

Rustaut.

Rustaut.
Hvem? Den Mylord, som boer — —

Richard.
Den forgyldte Kramdukke, der ikke har
bragt andet hiem til Engeland fra sine Reiser,
end Laster og Daarligheder. — Al Jenny!

Rustaut.
Hvordan? Jenny!

Richard.
Ja men, Jenny! Han har bortført, for-
ført, bedraget og forblindet hende; Jeg veed ikke
selv hvordan. Hvad jeg dog er ulykkelig! men
jeg skal have Hævn.

Rustaut.

A r i a.

Min Ven! Lad ei Elskov raade,
Stedse den angst vor Sind;
! mod Bidd! en god Kande Viin
Meer end Pigerne kan baade.
For stedse gaar vanskægtende;
! glans i Dybt sukkende.
! glans i Skælvende;
! glans i Bævende;

Sligt Frierte;

Er Tossérie.

Fy, fy, fy, fy.

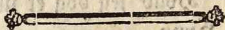
Min Ven! Lad ei Elskov ic.

Richard.

Kan det faae Ende igien? Lad mig være med Fred, trænger jeg til Dine Raad? Men, for en Ulykke, gaae hen, hvor jeg har sagt Dig.

Rustaut.

Hille Skam! det er ramme Alvor.

Femte Scene.

Richard. (allene)

A r i a.

Å! hun selv godvilligen

Jo til Mylords Huus gaaer hen!

Gud! kan jeg end elske hende,

Endnu have hende kjær?

Hvad min Jenny! saa ærbar, frøgtssom, sindig;

Hvad min Jenny! skulde være letsindig?

Nei sligt at troe umueligt er.

Men

Men — Men!

Men hun selv godvilligen

So til Mylords Huus gaaer hen;

Gud kan jeg end elske hende

Endnu have hende kjær?

Min Haand hun trykte i Gaar

Hun sagde mig: Richard! min Ven!

Vi findes naar Solen opstaaer,

O gid jeg alt saae den igien!

Men — Men —

Men hun selv ic.

(Medens denne Aria synges kommer Mally med Jenny
frem paa det inderste af Skuepladsen.)

Siette Scene.

Mally, Richard.

Mally, (frygtssom)

Min Broder! min Broder!

Richard.

Nu vel! Kan Du da ikke lade mig vare i

Koe? Hvad vil Du mig?

Mally.

Mally. (grædende)

Jeg kom hid at sige Dig, at Jenny —

Richard.

Du vel Jenny? Hvad Jenny?

Duo.

Mally.

Nei, nei Du har ei nogen

Tid

Sorhen; forhen tiltalt mig
saa

Si! hi! hi!

Sor Din Skyld kom jeg
eene hid,

Sløi til Dig hen; Lod al-
ting staae.

Si! hi! hi!

Maas det ikke Gierter røre,

Endog Solkene skal høre;

At Du mig tiltalte saa,

Du vel!

Jenny!

Veed Du vel at Jenny!

Nei; nei, Du har ei no-
gen Tid

Sorhen, forhen, tiltalt
mig saa;

Sor Din Skyld kom jeg
eene hid;

Sløi til Dig hen, lod al-
ting staae.

Si! hi! hi!

Nei; aldrig har Du no-
gen Tid

Sorhen tiltalt mig saa.

Richard.

Mally! Mally!

Vær dog nu blid!

Mally! Mally!

Du hvad siger Du om
Jenny?

Tie Mally tie og vær nu
blid?

Mally! Mally!

Kan det Dit Gierter røre?

De kunde det ei høre!

Thi vær nu blid!

Siig frem,

Jenny?

Om jeg veed, at Jenny?

Nei; nei; jeg vil ei no-
gen Tid

Dig meer tiltale saa

Men lad det Ende staae!

Å! hvor hun mit Gierter
plager!

Å! hvad Angest Sielen
nager!

Nei Mally! jeg skal in-
gen Tid

Dig meer tiltale saa.

(Med Slutningen af Duetten nærmer Jenny sig
meget tvivlsraadig.)

Mally.

Mally.

Du vel! Jenny er kommen hjem.

Richard.

Kommen hjem?

Mally.

Ja; der er hun.

(Han gjør et Trin til at gaa bort, men Mally holder ham tilbage.)

Vie min Broder, min Broder! Hun udbeder sig den Gudhed af Dig, at Du ingen Bebreidelser maae giøre hende, førend Du har hørt hende.

Richard.

Ja; ja; det lover jeg. Ak! der er hun!

Hvordan Jenny! troeløse Jenny! — —

Syvende Scene.

Richard, Mally, Jenny.

Jenny.

Er det at holde Dit Løfte Richard! Hør mig — O hvilken Glæde det er mig, at see Dig igien!

Richard. (brummende)

Glæde! Glæde! (rørt) Kan jeg deele den med Dig?

Jenny.

Jenny.

Ja ; Din Moder er forvissat om min U-
skyldighed.

Mally.

Ja ; min Broder ! Min Moder favnede
hende.

Richard.

Ville Mally ! Lad os være allene !

Ottende Scene.

Richard, Jenny.

Jenny.

Jeg førte min Hiord langs med Mylords
Slots Muur — —

Richard.

Imellem Sex og Syv i Morges ?

Jenny.

Ja.

Richard.

Langs med Torne-Buskene ?

Jenny.

Ja.

Richard.

Iværs over det store Vænge ?

Jenny.

Jenny.

Ja.

Richard.

Har Du — Al Jenny! hvorfor siger Du mig ikke alt hvad Du har gjort.

Jenny.

Men Richard! Du giver mig jo ikke Stunder dertil. Jeg førte min Hiord langs med Mylords Slots-Muur. —

Richard.

Ja; og Du er gaaet over —

Jenny.

Nu begynder Du jo paa det samme igien.

Richard.

Jeg hører til.

Jenny.

Mylords Folk giennede Hiorden og fik den ind i Slots-Gaardens; derpaa kom een af Tjenere ne og hvidskede mig i Øret: at jeg skulde gaae hen og begiere Hiorden tilbage af Mylord, saa gav han mig den vist igien.

Richard.

Nu da?

Jenny.

Der gif jeg hen.

Richard.

For at søge ham?

Jenny.

Jenny.

Ja.

Richard.

Ham selv?

Jenny.

Ham selv. Man lod mig gaae ind i en meget stor Stue, af den i den anden; saa i den tredie og dernæst i et lille Cabinet hvor han var; men saa blev jeg bange.

Richard.

Videre — Du er tvivlsraadig Jenny? Jenny jeg beder Dig; gaae ikke den mindste Omstændighed forbi.

Jenny.

A r i a.

Velstand Mylord mig tilbyder,

Forpligtelser og Cofter yder,

End meer jeg Skatten skulde faae

3 Guld, der laae.

Saa sagde han: Jenny! min deiligste Jenny,

Jeg vil kun sige Dig.

Nei Mylord, nei;

Jeg gaaer min Bei.

Du gaaer Din Bei? Jeg græd ret bitterlig.

Han

Han Spot med mine Taare driver:

Skionnere ved dem du bliver.

Med et paa Knæ han for mig laae;

O! reis dem, om jeg bede maae!

Velstand mig paa nye tilbydes;

Forpligtelser og Løfter ydes;

Endnu Skatten var at faae

I Guld, jeg faae.

Han igientog Jenny! deiligste Jenny!

Maae man ei tale med dig —

Riæd han nu af at bede er — —

Nu skriger jeg; kom mig ei nær;

Nei Mylord! jeg hører dem ei;

Jeg gaaer min Vej! Jeg gaaer min Vej.

Richard.

Hvordan! hans Venner, Frødsler, og
Smiger, hvad! hans Forsikringer og Rigdom —

Jenny.

Ne Richard! Richard! kan Du tænke det?

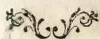
A r i a.

Jeg Sandhed her usminket foredrager;

Hvad Verden Rigdom kalde vil,

B

Faaer

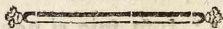
Saaer al sin Værd fra den vor Barm indtager,
Kun fra den Haand, som os den byder til.

Blomsterne, Mark og Eng os giver,
Alf dig mig bragt langt meere rør min Siel,
For mig en bedre Gave bliver,
I den mig skienkes større Hæld.

Jeg Sandhed her ic.

Richard.

Alf Jenny! jeg har ikke megen Noie at troe
Dig!

Niende Scene.

Jenny, Richard, Mally.

Mally.

Alf min Broder, dersom Du ikke kommer
snart, saa saaer vi en øsende Regn.

Richard.

Gaae foran; saa komme vi efter. Nu,
Jenny?

(Mally gaaer inderst paa Skuepladsen og binder
Blomster sammen, og kommer ei frem førend
til Slutningen af Scenen.)

Jenny.

Jenny.

Langt om længe kom der en Tiener ind og sagde til Mylord, at Kongen jagede her i Nær-
værelsen; hvorpaa han strax steg til Hest, og
truede mig med sin Hiemkomst. Han overgav
mig til et Fruentimmer: et Fruentimmer! —
retfærdige Himmel! hvor rige maae dog ikke for-
nemme Folk være for at kunde betale slige Tienes-
ter! Og hvad førte hun ikke for en Tase til mig!

Richard.

Hun?

Jenny.

Saa.

Richard.

O Himmel!

Jenny.

Hun lukkede mig inde i et Cabinet; men
ved Hielp af et Gardin, som jeg rev fra, hidse-
de jeg mig ned i Graven; klavrede op af den og
søgte Tilflugt i Dit Huus, hvor Din Moder
venter paa os.

Richard.

Der seer man hvorledes det gaaer, Jenny,
hvorfor sættes vort Bryllup op? Naar Du nu
havde været min Kone, saa var alt det ikke
færdt.

B 2

Jenny.

Jenny.

Men Richard ; min Hiord er i Myn-
fords Gaard.

Richard.

Hvad ligger der Lav paa?

Jenny.

Hvordan! hvad Lav der ligger paa! Det
er jo al min Medgift.

Richard.

Du Medgift! trænger Du til den?

Jenny.

Å! Richard ! Saaer jeg ikke min Hiord,
saa faaer vi aldrig Din Moders Samtykke til
vores Giftermaal.

Richard.

Jeg skal tigge hende saa længe —

Jenny.

Det hjælper ikke ; jeg maae see til at faae
min Hiord igien. Kongen vil jage her i Mor-
gen igien , jeg vil passe ham op , faste mig for
hans Fødder ; og han aabne Dret for mine Klas-
gemaal. Han var ikke Konge , naar han ikke
var retsfærdig.

Richard.

Saa seer jeg Dig da igjen.

Duo.

D u o.

Jenny.

Al! Richard! Du min elskte Ven!

Richard.

Al! Jenny! allerbeste Ven!

Jenny.

Hvad jeg i Dag ei doiet har!

Richard.

Hvor har ei mine Taare rundet!

Jenny.

Hvor smerteligt Dit Savn mig var!

Richard.

Hvad Skæk har jeg for Dig ei fundet!

Begge.

Hvad Fryd! at see Dig her igjen!

Jenny.

Men seer Du Skyen hisset truer;

Siig, hvor Du hvor Uveiret brager?

B 3

Richard.

Richard.

Vi to ei for Uveiret gruer ;
Det er en Skye som overdrager.

Jenny.

Jeg græd ! Hoor var min Rædsel stor !

Richard.

Hiertet leed , fandt ei Rist ei Roe.

Jenny.

Han troer vist Tænker hos mig boe.

Richard.

Tilgids en Lovol , Du ei fortiente.

Jenny.

Han tænker jeg er ham ei troe.

Richard.

Al Hævn mit Hierte eene brændte.

Begge.

Jenny. Hvad Fryd at vi nu samlet er !

Richard. Hvad var Ulykken os ei nær !

Jenny.

Jenny.

Ved Binden synes Træerne
Ved hvert et Stod kuldkaftede.

Richard.

Din Richard bævede i Dag
Langt meer end de, af bittre Nag.

Jenny.

End jeg da? Hænderne jeg vred,

Richard.

Hvor grumt et Raar var os bereed.

Jenny.

Jeg saae alt hvad dit Hierte leed!

Richard.

Min Qual ei Overlæg tilstæder.

Jenny.

Jeg saae alt hvad dit Hierte leed!

Richard.

Jeg var vist gaaet til den Forræder.

Begge.

Jenny. [Jeg seer dig, hvilken Fryd for mig.
Richard. Alt hævnæs, døe og skue dig.

Jenny.

Hunde, Jægere jeg hør:
Disse raabe; hine gtoer.

Richard.

Jeg horer raske Hestes Gang
Og Echos Lyd ved Hornets Klang.

Jenny.

Var du ei her; jeg bange var,
Den Tummel noget rædsomt har.

Richard.

Den Lyd fra Klippe-Top udgaaer,
Et Svar fra dybe Dale faaer.

Jenny.

Nu tøber Jagten her ei længer;
Al! hvad dog Hornet giennemtrænger.

Richard.

Nu tover Jagten her ei længer.

Hør dog hvor Hornet giennemtrænger.

Jenny.

Uveiret, Richard, sig os nærmere.

Richard.

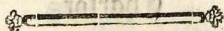
Mod det os Klippen hist beskiermer.

Jenny. { Al Richard! du min elskte Ven!
 { Hvad Fryd at see dig her igjen!

Richard. { Al Jenny, allerbeste Ven!
 { Hvad Fryd at see dig her igjen!

Mally. Al hurtig! hvor skal vi nu hen!

(Mally er kommen til dem; Richard vil tage sin Hat, men Mally flyr ham den og han omfavner hende. Han vil ogsaa omfavne Jenny, men hun stoder ham fra sig; Mally bær sin Broders Klindt, og forlader alle tre Skuepladsen. Musikken udtrykker imellem Alken Uveiret, der tales om.)

Anden Act.

Første Scene.

(Man forestiller sig, at der er gjort et Skud i Skoven; i samme Dieblig kommer Rustaut og Charlot ind, de gaae med Hlinterne i Forsvars-Stand og seie sig for i Mørket; de treffe paa hinanden, gribe sig fat og ved at holde hinanden i Kragen siqe de:)

D u e t

Rustaut.

! Du dig vægrer, Modstand gjør!

Charlot.

Hvis du endnu dig røre tør!

Rustaut.

Et Skud blev gjort, det kom fra dig.

Charlot.

Et Skud blev gjort, men det var dig.

Begge.

Rustaut. {Hvad var det mig, mig, mig?

Charlot. {Ja det var dig, dig, dig.

Ru-

Rustaut.

Men hvad, det Charlot er?

Charlot.

Ja Rustaut, jeg er her.

Rustaut.

Det er saa mærkt vi gaae i Blinde.

Charlot.

See til den rette Bei at finde.

Rustaut.

Der gif et Skud.

Charlot.

Var det ei Dig.

Rustaut.

Mig var det ei.

Charlot.

Ei heller mig.

Begge.

Den Kompen er os sikkert nær.

Rustaut.

Men veed Du vel, man sige vil

At Kongen gaaer i Skoven vild.

Charlot.

Charlot.

Det slemt! ved Du der siges, Ven!
Richard har faaet sin Jenny igien.

Rustaut.

Det vel, men tov nu længer ei.

Charlot.

Kom Rustaut, kom tag denne Bei.

Anden Scene.

(Kongen med Kaarden i Skæden under Armen, og med
halv Støvler paa uden Spoerer.)

Kongen.

Recitativ.

Jeg vist har feil af Beiens taget,
Hvilken mørk og rædsom Nat!

I denne tykke, øde Skov,

Er ingen mig kan Beiens vise,

Hvilken mørk og rædsom Nat!

Men af! i Angesten mig nager,

Hvad gavner nu vel Riget mig,

Med

Med Kronen og mit Herredom?

Mit Herredom!

Jeg døer af Modighed i denne Nød,

Jeg segner ned af Kræfters Mangel, —

Hvil her et Dieblis! —

Og styrk de matte Sandser. —

Hvor er jeg? paa hvad Sted? Jeg intet

Middel seer,

Hvorved jeg kunde drages

Uf min Uroelighed.

Ved høert et Trin i disse tykke Buske

Forvildes jeg alt meer og meer.

Ja, kunde jeg endda et Glimt af Lys kun skue,

Der viiste mig et straaebedækket Tag,

Hvor jeg i Nat mig kunde skiule.

Jeg, Storbritanniens Behersker!

Jeg, som med mine Slotte har betyngt Jor-
den!

Alf, havde jeg vel troet at blive bragt derhen,

Alt onske mig en usel Hytte;

Alt langes efter straaebedækket Tag.

Aria.

U r i a.

Baabnene i Striden brage;
 Canonens Tordenknald; Stridsmandens
 — Skrig og Harm;

Langt fra mig Rædsel at indjage,
 Øpliver Modet i min Barm.

Men her den tause Eensomhed,
 De tykke Skoves Rædsomhed,
 Mig for Fremfusenhed anklage,
 Og som forstyrre Hjertets Fred.

Baabnene i Striden ic.

Fredie Scene.

Kongen, Richard.

Richard.

Mig syntes, jeg herte nogen her.

Kongen.

Jeg hører nogen snakke.

Richard.

Hvem er der?

Kon-

Kongen.

Det er mig.

Richard.

Hvad for en mig?

Kongen. (Stolt.)

Mig, siger jeg.

Richard.

Det er en evig mig; mig; I hedder dog vel ikke mig, veed jeg? Hvor kommer I fra? Hvor agter I eder hen? Hvem er I?

Kongen.

I kan forlade Eder paa, at dette er Spørgsmaale, som jeg ikke er bændt til at svare paa. Men siig mig, hvem I selv er.

Richard.

Hvordan, hvem jeg er? Jeg er den, som spørger Eder.

Kongen.

Svar mig. Hvem er I?

Richard.

Saa maae I da vide, at jeg er Inspecteur over Skovfogderne og haandthæver Kongens Ret ved hans Myndighed.

Kongen.

Den ber jeg have Verbedighed for. Alse saa siger jeg Eder, min Ven —

Richard.

Richard.

Ei ja! Ven! hvorfor ikke? Men jeg vil ingen Ven have, som jeg ikke kender; det er ret ligesom Mylord Euxvel taler.

Kongen.

Men svar mig dog; I er jo Inspecteur over Skovfogderne?

Richard.

Ja.

Kongen.

Og jeg er — — een af Kongens Følge.

Richard.

Det gav Ordet Ven mig strax Mistanke om — Disse Hofmænd — Bred blev jeg just ikke derfor — Men naar De hører til Kongens Følge, hvor er da Deres Hest?

Kongen.

Den styrtede ned under mig ikke længe herfra.

Richard.

Det kunde vel være saa; thi jeg har fundet een her paa Støget. Støvler har De paa; men hvad har De der?

Kongen.

Det er min Kaarde jeg faldt over, og som jeg troer har krummet sig.

Richard.

Richard.

Nu hvor langt tænker De da vel at komme i denne Forsatning?

Kongen.

Jeg tænker at bede Eder om at føre mig til Cherond.

Richard.

Jeg? i Nat; i saadan et Guds Veir som det er, at træffe tre stive sandige Miile; og i Fare for at brække Halsen langs med Virahs Klipper. Nei; nei; men kom an, uagtet at det Ord Ben ligger dem saa færdig paa Tungen, saa holder jeg Dem dog for en ærefier Mand.

Kongen.

Jer meget gunstig imod mig.

Richard.

Der findes saa men mange Menneſker man beviiste Gunst derved — Dog er det just ikke Dem meent. Hvad jeg altsaa ſkulde ſige, ſaa har jeg en Volsgaard en ſierding Bei herfra; jeg har ikke ſpiift den heele Dag; thi jeg havde Fortrød og da De maafkee ogsaa har Sult, ſaa kom med og tag til Takke med et ſlet Aftens Maaltid, der gives med et got Hierte.

(Smedens dette ſiges, gaar der en Lord og Lurevel over det inderſte af Skuepladsen. De holde Hænderne for ſig til at ſøle dem for; Lorden raaber: Lurevel!)

E

Jeg

Jeg herte — Nei — Imidlertid vi spise, vil vi see til at faae en Hest til Dem, og vil De saa ikke tøve til det bliver Dag, saa skal Rustant, een af mine Skovfogder, føre Dem paa Beien.

Kongen.

J vil altsaa ikke selv følge mig?

Richard.

O! det kunde jeg ikke, om det ogsaa var Kongen selv.

Kongen.

Naar saa er, har jeg ikke et Ord at indvende.

Richard.

Uarsagen er meget ligesfrem. Her gaaer en heel Sværm Kieseltringer og snuser efter Wildtet; jeg kan derfor ikke gaae fra min Post, og Jenny venter mig.

Kongen.

Hvad hedder J?

Richard.

Richard; til Deres gode Tjeneste.

Kongen.

Nu vel, min Herr Richard. —

Richard.

Ei! Lad Herren være ude.

Kongen.

Kongen.

Nu da Richard! jeg tager med Fornøielse
mod Deres Aftens Maaltid.

Richard.

Det er mig kiært. Lad os gaae ad denne
Kant. See, der har De min Stof, stot Dem
ved den til at komme igiennem Sandet; og giv
mig Raaden at De ikke falder over den igien.

Kongen. (sagte)

Lad os altsaa betroe os til min Feltmarchals
Anførsel.

Richard.

Beed De ikke vin Kongen jager her endnu i
Morgen?

Kongen.

Nei; han gjør tilforladelig ikke.

Richard.

Desto værre.

Kongen.

Hvorfor?

Fjerde Scene.

Lurevel, En Hofmand.

Hofmanden.

Lurevel! Lurevel! Hvor er Du?

Lurevel.

Her er jeg.

Hofmanden.

Giv mig Haanden; og slip mig saa ikke
meere.

Lurevel.

I Sandhed, min kiære Ven! saa er Du
den Hofmand, som jeg blandt alle helst vilde gaae
vild med, siden det skulde være.

Hofmanden.

Virkelig!

Lurevel.

O paa min Vre — gid Diævelen havde
den Stup jeg er reent lemlæstet. Paa min Vre;
saa maae vi puste et Dieblif.

Hofmanden.

Jeg orker ikke meere.

Lurevel.

Det er ret en dum Sag.

Hof-

Hofmanden.

Ja; Kongen vilde jo endelig have den.

Eurevel.

Kongen er sikkert ligesaa ilde faren som vi.

Hofmanden.

Jeg havde giort Regning paa at tilbringe
Aftenen med Spil.

Eurevel.

Og jeg med den nydeligste Pige i heele Ver-
den; den lille yndige Jenny! — Jeg veed ikke
om Du kiender hende?

Hofmanden.

Hvor skulde det Kiendskab komme fra?

Eurevel.

Jeg har ladet hende føre bort.

Hofmanden.

Før bort!

Eurevel.

Ja, det er den korteste Vej. Hun stiller
sig meget toffet an, men jeg har overgivet hende i
meget gode Hænder.

Hofmanden. (hoster)

Hem.

Eurevel.

Hem; hørte Du det;

Hofmanden.

Hvilket?

Lurevel.

Her er nogen.

Hofmanden.

Er det ikke, som det var Kongens Røst?

Lurevel.

Jeg troer det vist.

Hofmanden.

Det er saa.

Duet.

Hofmanden, Lurevel.

Å! Himmel! om det Kongen var,
Om Kongen sig forvildet har!

Jeg skielvende den Tanke faaer;

At Kongen her i Mørket gaaer.

For Kongen jeg kun bærer

For han i Fare svæver,

Å! Rædsel Hiertet slaar.

Tys! — Nei alting stille er.

Tys! — Sig nogen rører her;

Nei jeg mig bedrog; her ingen er.

Lurevel.

Lurevel.

Den lille Tøs gjør ordentlig Ophævelser.

Hofmanden.

Mod Dig?

Lurevel.

Ei, hun har ikke været længere hos mig end siden i Morges og jeg veed at hun holder af en vis Richard — —

Hofmanden.

Men naar Hiertet er indtaget —

Lurevel.

Indtaget! Ha, ha, indtaget det er saa fortræffligt som mueligt! Er jeg ikke Herre over det jeg har under Laas og Lukke? og desuden — naar — visse — Omstændigheder — og jeg troer at —

Hofmanden.

Du'er det lykkeligste Menneske jeg kiender; og har de behageligste Kiærligheds Forstaaelser, som nogen kan have.

Lurevel.

Merk vel, min kiære Ven.

A r t a.

Selv Jægeren! med Rævens Sneyghed
 Forfølger Hønen frygtsom viger;
 Selv Jægeren i det at Piss! han siger;
 Saa vis paa Byttet sig ei veed;
 Som naar jeg for en yndig Duffe
 Vil sukke.

Hvis min Hæftighed
 Hendes Tugtighed

Binger giver.

Bel! Bel! Diet følge maae.

Thi alle Smukke

Kun første Flugt mod mig kan' naae,

Hvor jeg dem finder

Hiertet dem minder

Alf mig de Love tage maae.

Selv Jægeren ic.

Hofmanden.

Nu veed jeg dog vist at jeg hører nogen.

Lurevel.

Dg jeg med.

Hofmanden.

Der fattedes os nu heller intet andet end
Køvere, sidder Hiertet Dig ret.

Lurevel.

Er det at tvivle om. Men stille! Lad os
kunne efter.

Femte
Rustaut, Charlot,
Dvator.

Rustaut.

Charlot.

Kom Charlot! følg mig
gandske nær;
Strax til Modstand fær:
dig vær;
Er nu Flinten saa i Stand
Den tiene Kan

Jaa, jeg er her,
Jeg færdig er.

Saa følg i Hælene paa
mig,
Men giv nøie Agt paa
Dig;

Gaae! jeg er her
Jeg følger Dig.

Jaa; giv Agt paa Dig.
Hvis de skyde denne Vei
Tov for alleting da ei.
Men vær først i denne
Rei!

Jeg tøver ei
I denne Rei;

De os da ei undløbe Kan.
Naar vi mod dem staae
som en Mand,
Saa er de plat
I Hælden sat.

Men skynder mig
At faae dem fat.

Bliver der! Kom ei her;
hvem er der?

Bliver der; Kom ei se.

Her Modstand ikke Kan
forflaae,

Overmagten vige maae,
Frygt Sølgen, eller med
os gaae.

Frygt Sølgen, eller med
os gaae.

Scene.

Hofmanden, Lurevel.

Qvator.

Hofmanden.

Lurevel.

Ja; jeg troer sig noget rør

Sig noget rør

Sanden saae sig Nat ei før!

Jeg nogen højr.

Sig noget rør.

Staae her et Øieblik med mig!

De rører sig,

Siist seer jeg noget røre sig.
Utvivlelig.

Utvivlelig.

Seer Du dem? Nu kan jeg dem see,

Jeg kan dem see,

Jeg kan dem see, lad Modstand stee.

Lad Modstand stee.

Det synes De mod mig vil gaae,

Saa frist, gaae paa,

De vist nok siglet Moed skal faae.

De nok skal faae.

Saa frist, gaae paa.
Bliver der! Kom ei her;

Bliver der; Kom ic.

hvem er der?

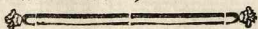
Siig frem, lad os at vide faae,

Hvad vi for Eder gisre maae,

Srygt Sølgen, eller lad os gaae.

Srygt Sølgen; eller lad os gaae.

(Naar Presto begynder, kommer Miraut med fire andre til; de staae deres Kamerader bje og angaribe Mylordene, som forsvere sig med deres Hershængere; Skovfogderne drive dem tilbage og falde dem an; hvormed Acten endes.)

Tredie

Tredie Act.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller Richards Huus; allerbagerst sees en liden Trappe og en halv aaben Dør oven til; neden til ved Siden er iligemaade en halv aaben Dør, saa at man kan see ind i Kammeret.)

Richards Moder, Mally, Jenny.

Moderen. (i Couliffen.)

Mally!

Mally.

(Oppe paa Trappen der er bag i Theatret, ved at lukke Døren til Kammeret hun kom ud af.)

Hvad befaler min Moder?

Moderen.

Det banker.

Mally.

Jeg skal strax see hvem der er.

(Mally gaaer; og Moderen kommer ind af den nederste Dør og har Jenny med sig.)

Moderen.

Nu vel! hvem var der?

Mally.

Mally.

Slet ingen.

Moderen.

Du seer nu selv Jenny — Mally bliv her!
 hvad har Du der oppe at gjøre? Tag mig min
 Rok — Du seer nu selv Jenny, at man ikke bør
 sætte Liid til noget Menneske.

Jenny.

Ja, kiære Fæster.

Moderen.

Skal jeg hente Binden til Dig Mally?
 Jeg har klækket Dig op som mit eget Barn, Jen-
 ny; og det bliver Du ogsaa, siden Du ægter
 Richard.

(Imidlertid bringer Mally Rokken, sætter Stolen frem;
 henter Garnvinden; og begynder at vinde.)

Jenny.

Han kommer meget sildig i Aften.

Moderen.

Det er saa, og gjør mig ret uroelig —
 Men hvorledes skal man vel faae Din Hiord fra
 denne Myslord.

Jenny.

Uveiret maae have gjort Beiene meget
 flemme.

Moderen.

Moderen.

Det kan giøre Forhaling i Eders Bryllup.

Jenny.

Veed De ikke om han har taget sin Løgte
med sig?

Moderen.

Mally! veed Du om Din Broder tog Løgte
ten med sig?

Mally.

Nei; min Moder.

Jenny.

Saa gier han nu alletider.

Moderen.

Hiorden er alt hvad Du eier og har.

Jenny.

Det er sandt.

(Mally sidder ved sit Arbeide; Moderen sætter sig ved
Koffen; Jenny syer eller knipler, hun sidder med
Ansigtet mod Døren, Richard skal komme ind af,
hun seer hen til den imellem og sukker. Mally
har allehaande Spøg for, men naar Moderen seer
til hende tager hun fat paa sit Arbeide; og Mo-
deren er i Urigtighed med sin Hof.)

Terfet.

Terset (*)

Massy.

Har jeg min nye Trøye paa,
Med smukke grønne Skoe kan gaae,
Guld af Blomster Brystet sætte;
Hei! Tourslourette!

Følger lille Colas mig,
Hvorpaa vi gaaer saa listelig!
Blindebuk heel stille,
I Krattet at spille?

Jenny.

Hjerdinden naar hun vente maae
Den, som er hendes Siæls Attraae,
Fordirret, tankesuld, misnoiet,
Hun søger ham med Diet.

Men hører hun sin Elskers Gang,
Paalægges hendes Glæde Tvang,
Og det, hvorfor i Løndom sukkes,
I Hiertet indelukkes.

Moderen.

(*) Disse tre Vers synges først hver for sig og bliver
en Terset naar de komme sammen.

Moderen.

O Bee! o Bee! hvor seer jeg mig bedraget,
 Han den Glemme sin Kaarde havde draget
 Og ham to store Saar i Siden gav,
 Med mine arme Børn dog Medhynk hav!

Jenny.

Ha! der er han.

(Hun kaster Arbeidet fra sig og vil løbe ham
 i Møde, men vender gandske skamsfuld
 om paa Veien og siger:)

Han har en Herre med sig.

Mally.

(som har reist sig næsten ligesaa hurtig som Jenny.)

O min Moder, der er en Herre!

(Moderen reiser sig med, Jenny tager sit Arbeide
 op, sætter sin Stool til en Side og Mally
 gjør det samme.)

Anden

Anden Scene.

Kongen, Moderen, Jenny, Mally,
Richard.

Richard.

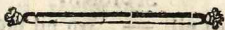
God Aften Moder! God Aften Jenny.

Jenny.

Du kommer meget silde i Aften, Richard.

Richard.

Jeg har frendset om i Skoven; der fandt jeg Herren. Kom kiære Moder, lad os faae bredt Dug i en Hast. Giv Du en Stool hid. Lidt Slinke, en Salat, eller hvad Huset formaaer; De bliver kun maadelig beværtet; men vi vil giøre Begyndelsen med at drikke engang. Der Mally! leg dem bort (han slyr hende sine Pistoler) og bring os saa strax nogle Glasser op af Kiælderens, men bræk ikke Halsen som i Gaar. Skal jeg hielpe Dem af Støvlerne?

Tredie Scene.

Kongen, Richard, Jenny.

Kongen.

Nei; jeg vil til Hest igien.

D

Richard.

Richard.

Al! det er sandt. Men siden vi tale derom; er Rustant da ikke kommen tilbage?

Jenny.

Nei.

Richard.

Ha! er Du her! Min Herre! der har jeg den Ære at vise Dem min Brud.

Kongen.

Hun er ret nydelig.

Richard.

Al! min Herre! for al den Græmmelse vi har havt; denne forrørpne Mylord — De siger jo, at De kender ham?

Kongen.

Jo; han var i mit Følge — — Vi fulgtes ad.

Richard.

Og De giver os Haab om, at denne Hiord —

Kongen.

Ja; jeg vil — Jeg vil mæge det saa, at Dem skal vederfares Ret.

Richard.

Skönt; der har vi Øllet; kom nu gesvindt med Glassene. Jeg har vel en Flaske gammel Bliin dernede endnu, men den skal vi have oven paa.

Fierde

Fjerde Scene.

Kongen, Richard, Jenny, Moderen.

Moderen.

A r i a.

Lad Herre see,
De ei forsmaaer!

Den Gunst os tee,
Alt færdigt staaer;
Kun slet og ret
Vi have det.

Dersom man var —

Man er ei det —
Vi ikke har

En sølffer Ret.

Lad Herre see
De ei forsmaaer,
Den Gunst os tee,
Alt færdigt staaer.

Kun slet og ret

Vi have det.

D 2

Richard.

Richard.

Ei min Moder! hvad skal alle de Complimenter —

Moderen.

Ei min Søn! hvem maatte denne Herre vel see os an for?

Richard.

Vær saa god, min Herre! og træd derind! Hold Dem ved min Arm, at De ikke skal falde. Kommer Moder ikke med.

Moderen.

Vi har allerede spist.

Richard.

Og Du, Jenny?

Jenny.

Jeg spiser siden efter.

Femte Scene.

Mally, Jenny, Moderen.

Mally.

Åh min Moder! hvilke deilige Manchetter han ikke har paa! Jeg holder ret meget af denne Herre.

Terzet.

Ter set.

Jenny.

Ha! min Kiære!

Ha! min Kiære!

At hvor glad jeg
 skulde være,
 Om ved hans
 Magt

Min Giord jeg
 faae

Igien at faae
 Som han har
 sagt.

Tænk om det
 keer

Hvor trædsfelig
 Man Giorden
 mig

I Slottet gien-
 nede,

Kan Richard
 selv indsee.

Jeg min Liid til
 ham vil sætte,
 Han vort Vel ei
 vil forgiette

De Venner være
 Kan maaskee,
 Hvi skulde ellers
 Løfte kee.

Moderen.

Glad skulde væ-
 re,

Ei, ei! min Kiæ-
 re,

Ja ved hans
 Magt,
 Saa har han
 sagt.

En Mylord er en
 mægtig Gast,
 De Herrer sidde
 bandsat fast.

Dem intet keer,
 Hvad Herlighed
 Du vel og faae
 At Du ved Slots-
 tet skulde gaae.

Man stedse fandt
 Ved Byens
 Randt

Et Skjont og her-
 ligt Græs at
 staae.

Liid Du sætter,
 Jeg bedre giæt-
 ter :

Man giver Løfter
 i hver Kant,
 Men Hoffets
 Sprog er idel
 Tant.

Og Lovere
 Er Løgnere.

Mally.

Tænk Herren
 leer,
 Min Broder
 synger.

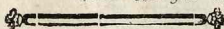
Tænk Herren
 leer.

Du drikke de,

Min Broder
 synger.

Tænk Herren
 leer,
 Min Broder
 synger,
 Det kan jeg see.

(Mally løber idelig til og fra og kikker ind det Kammer
 hvor Kongen er.)

Siette Scene.

Jenny, Mally, Moderen, Richard.

Richard.

Kære Moder! Løb gesotndt ind og hold Herren med Selskab, medens jeg springer ned i Kælderen.

Syvende Scene.

Richard, Jenny.

Richard.

Paa min Troe, det er ret en redelig Mand, han havde sikkert staaet sig ihjel i Gruberne, dersom jeg ikke havde faaet fat i Kiolen paa ham; det varer endnu i min Arm.

Jenny.

Troer Du, at han formaaer saa meget. —

Richard.

Ja paa min Tre! saa — —

Jenny.

Men dersom Wylford — (Richard gjør en Bevægelse som om han vil gaae) Man kan heller aldrig faae Tid at tale to Ord med hinanden.

Richard.

Richard.

Det er en Sandhed.

Jenny.

Wil Du have, at jeg skal gaae i Kiel.
deren?

Richard.

Med mig?

Jenny.

O nei!

Ottende Scene.

Jenny, Mally.

Mally.

Ha Jenny! See engang hvad Herren har
givet mig!

Jenny.

Hvad! Det er jo lutter Guldstykker! Hvor-
ledes kom han til at give Dig dem?

Mally.

A r i a.

Min Urtefost han besaae ;

Og vift med stor Ultraae.

D 4

Jeg

Jeg med Lyst
 Den paa hans Bryst
 Gav selv sin Boe,
 Han loe! han loe!
 Han bød mig dette, see hid!
 Saa gunstig og saa blid,
 Jeg det tog,
 Strax Armen om ham slog.
 Sa!

Mama
 Mig gav en vældig Dask,
 Klask, Klask.
 Jeg een paa Nebbet fik,
 Der havde Skik.
 Hvorfor straffes Barnet saa?
 Sagde Herren, suurt han saae;
 Sligt Favnetag,
 Mig skulde være til Mishag?
 Jeg endnu i Taare flød
 Han kom frem med Guldet rød:
 Smukke Barn! det var ei ret;
 See her, tag det!

Jeg

Jeg gjorde, som blev sagt,
 For ret at faae Mama opbragt.

Jenny.

For at faae Din Mama opbragt? Ey,
 Mally! Det er meget ilde gjort.

Mally.

Men hvorfor slog hun mig paa Dret? og
 lod Herren see paa det oven i Kiebet.

Jenny.

Men hvorfor tager Du Mandfolk i Favn?
 En stor Pige paa Din Alder; en Pige, der er i
 fiortende Aar! det er en stor Skam: ja Du bør ikke
 engang savne Din Broder saaledes som Du gjør?

Mally.

Siig mig engang, Jenny! om man kan faae
 Lam og Faar for dette?

Jenny.

Ja vist.

Mally.

Nu vel, Jenny! saa kieb Dig en Hiord,
 der har Du det.

(Hun kaster Guldstykkerne hen til hende, saa hun faaer
 nogle i Henderne og nogle kommer paa Gulvet.)

Jenny. (samler dem op)

Mally! Mally! Den lille Galning! hun
 kan let tabe dem.

Niende Scene.

Richard (med en Flaske), Jenny.

D u e t.

Jenny.

Lov dog her.

Richard.

Jeg ventes der.

Jenny.

Kom igien beste Ven!

Richard.

Jeg er her strax igien.

Begge.

Alt see Dig, hvissen Lyst!

Jeg meener

Sig alting her foreener

Alt harme vores omme Bryst:

Et Dieblis

Fra Soel opgis

Er ingen Muelighed,

Alt tales ved.

Jenny.

Jenny.

Alt kun et Dieblif!

Richard.

Hvad Du det gierne fik!

Jenny.

Kom igien, beste Ven!

Alt see Dig! hvilken Lyft!

Richard.

Jeg er her strax igien,

Alt see Dig, hvilken Lyft.

(Richard gaaer, men vender om igien)

Kun et Kys.

Jenny.

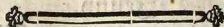
Tov ei her.

Richard.

Kun et Kys!

Jenny.

Du ventes der.

Tiende

Siende Scene.

Jenny, Richard, Kongen.

Kongen.

Hvordan Richard! I lader mig sidde alene? Ha! nu forundrer det mig ikke.

Richard.

Jeg beder Dem om Forladelse; men naar jeg er hos hende saa glemmer jeg heele Verden. Men vær saa god og gaae ind.

Kongen.

Nei! jeg vil blive her.

(Han sætter sig)

Richard.

Glas, Glas! Denne Flaske skal være bedre end den forrige; Det er den sidste af det Alar, men jeg vidste ikke bedre Selskab til at brække Halsen paa den i end dette.

(Mally bringer Glas, Richard trækker Proppen op og skænker i et Glas, som Mally holder paa en Tallerken; hun skæer og seer sig runten om og er paa Veie at spille Vinen.)

Kom min Jenny! man maade drikke Herrens Sundhed. Du spilder det jo? Slip og sæt det der.

Jenny.

Du veed jo, at jeg ingen Viin drikker.

Mally

Richard.

Richard.

Der er saa mange Ting endnu, som man
maaе vænne sig til. Er De nu stedse forbunden
at være til Hove?

Kongen.

Jaa.

Richard.

Beständig?

Kongen.

Jaa, bestandig.

Richard.

Hum! men saa maaе De liædes forskræ-
kelig!

Kongen.

Hvorfor?

Richard.

Paa min Væ! jeg veed det ikke saa ret.
Men fordi man liædes lettelig ved alt det man er
forbunden til at giøre. Det er sandt, at der siges
at Kongen er god, og at det er en Forndielse at
tiene ham.

Kongen.

Det er tilforladeligt, at han er god.

Richard.

Kom da; lad os drikke hans Skaal.

(Han klinker med Kongen og vinker med Hænde
til Jenny)

Kongen.

Kongen.

Det gjør jeg gierne. Kongens Skaal!

Jenny.

Wie lidt. Deres Sundhed, min Herre!

Kongen.

Jeg er Dem forbunden.

Richard. (i det han sætter Glasset bort)

Jeg for min Part begriber ikke hoorledes en Konge kan være god.

Kongen.

Hvorfor ikke?

Richard.

Jordi der ere saa mange Folk, som finde deres Regning ved at han ikke er det.

Kongen.

Deres Anmærkning — sætter mig i For-
undring; men der ere redelige Folk til Hove, som —

Richard.

Ja De, for Exempel, men der er ogsaa
Lureveler. Veed De vel, min Herre, at man
for at kiende Sandheden maae gaae den i Mede,
og en Konge kan ikke vel gjøre det første Skridt.

Kongen.

Forlad Dem til, Richard, at den Konge,
som kan elske, har oprigtige Venner og tilforladelige
Ministre.

Richard.

Richard.

Det burde være; men —

Kongen.

Men Richard, De sætter mig alt meere og meere i Forundring, hvem kan have lært Dem alt det?

Richard.

Det er visselig een af Hof-Grillerne at troe, at ingen tænker uden de der er ved Hove; og jeg tør slaae Bæds om at det er Deres Meening med.

Kongen.

J har ikke foresat Eder at smigre for mig.

Richard.

Jeg, Herre! Jeg smigrer aldrig for nogen uden dem jeg foragter.

Kongen.

Det var meget græsseligt — Det skulde giøre mig ondt, Richard, om heele Verden var af Meening med Eder.

Richard.

Af hvad Aarsag, Herre?

Kongen.

Besvar mig først mit Spøksmaal; hvem der kan have lært Eder alt det J veed?

Richard.

Richard.

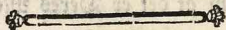
Paa min Troe, jeg har været lidet om i Verden, og seet endeel. Kom, kom, siden vi tale om en Konge, saa har jeg seet det, som han har ondt ved at see.

Kongen.

Hvilket?

Richard.

Mennesker.

Ellevte Scene.

Kongen, Jenny, Richard, Moderen,
Mally.

Moderen.

Drifker I endnu?

Richard.

Ei kiære Moder! tael ikke derom.

Moderen.

Tael til ham om Hiorden endnu engang.

Kongen. (til Jenny)

Hvad hedder De, min Smukke?

Jenny.

Jenny. Min Herre!

Kongen.

Kongen.

Nu min gode Jenny; har De lyst at giste sig?

Jenny.

Ja Herre, jeg er vel fornoiet dermed, men De kunde forøge vores Fornoielse om De vilde.

Kongen.

Sig frem. Kan jeg saa skal det skee.

Jenny.

Bed at komme til vort Bryllup.

Richard.

Hun har, Skam saae mig, Ket. Ja, gier os den Fornoielse, det kan troste os over Hior dens Forliis; thi Mylord er alt for magtig.

Kongen.

Men smukke Jenny! kan De vente at leve fornoiet paa et saa øde Sted, som dette forekommer mig?

Jenny.

Hvor Richard er, Herre?

Kongen.

Wilde De ikke heller boe i London i en stor Øye; men med ham vel at forstaae.

Moderen.

Al! min Herre! den Tid min stakkels salig Mand levede — — —

E

Richard.

Richard.

Kiere Moder! fald ham ikke ind i Ordene.

Moderen. (til Wally)

Hvor har Du gjort af Pengene, Herren gav Dig?

Jenny.

Jeg troer Herre, at Dyens Lummel er mindre beqvem til at giere Livet lykkeligt end Landets Roelighed.

Richard.

Jenny syng den Vise for Herren — Al hvad hun synger — det skal De nu faae at høre.

Jenny.

Hvilken Vise?

Richard.

Den om Eysaligheden.

Kongen.

Men Eders Skovfoged — —

Richard.

Han maae strax være her.

Moderen.

Det skal Du betale mig. Saa, ind med Dig; jeg skal fortælle Din Broder det.

Tolvte

Solgte Scene.

Kongen, Jenny, Richard.

Richard.

Naar kom Jenny og syng; vær ikke blye.

(Jenny nyner paa Arien, hun vil syng.)

Det er ikke den, jeg meener.

Jenny.

Hvilken da?

Richard.

Lad det blive ved den; Du holder dog meget af den.

Jenny.

Romance.

Naar at Solens Straalers Heede

Brænder Hiord og Hyrderne;

Naar at Stormens grumme Brede

Brækker af Biinrankerne;

Da hos den Ven, som os indtager,

Hvis Attraae lydes i vort Bryst,

Intet er Plager,

Allting er Lyst.

Naar de Dage, som fremglider,
 Bores Røe os røve vil;
 Naar ved onde Aarets Lider
 Bores Moie tager til,
 Da hos den Ven ic.

Naar vor Ungdoms muntre Sommer,
 Lænder Fryd i Sind og Mod;
 Naar den tunge Alder kommer,
 Der gjør vaklende vor Fod;
 Da hos den Ven ic.

Kongen.

Meget godt, Jenny.

Richard.

Det var dog ikke den, jeg taledes om; det
 var den om Lyksaligheden.

Jenny.

Den kan Du jo selv, kom frem med den.

Richard.

Nu lad gaae.

Aria.

A r i a.

Det er kun her,

Kun under straaetaft Hytte
Alt sand Lyksalighed har taget Sted.

Kun langt fra Hoiheds Glands og Værdighed,

I kelig Skygge,

Glade og trygge

Foreenet findes Fred og Kiærlighed.

Naar Himlen slaaer Lynilden ned

Og synes intet spare;

Dens Straale knuser Slottene

Og Hytten staaer foruden Fare.

Det er ic.

Kongen.

Deres Ruse, Richard, er ret kion, men den
taaler en Hoben Modsigelser.

Richard.

Hvori det?

Kongen.

Lynilden træffer kun Slottene, fordi de staae
høiere end Hytterne.

E 3

Richard.

Richard.

Det er saa; men det er ikke mig der har giort den, altsaa er det et og det samme, Lyksaligheden er ligesuldt her for det. Men giv De os nu den Fornoielse, Herre, at synge os noget for om Hoffets Lyksalighed.

Kongen.

Jeg hører meget ofte synge; men jeg synger aldrig.

Jenny.

O, min Herre! nogle af Hoffets Sange.

Kongen.

Jeg forsikrer Eder paa, at jeg aldrig er bleven ombedet at synge.

Richard.

Lad saa være; men nu bede da vi Dem.

Jenny.

O kiære Herre!

Kongen.

Jeg vil sige Dem for Karitædens Skyld.

Jenny.

O giv nu Agt, Richard.

Kongen.

Jeg vil tage et Stykke af en Opera, som jeg har seet forestille. I veed jo dog hvad en Opera er?

Richard.

Richard.

Na ja, Herre! jeg har ofte været der, og
jeg har givet Jenny et Begreb om den.

Kongen.

En ung Prinds som er fød til at bestige
Thronen, spørg sin Hovmester ved hvad Middel en
Konge kan opnaae den høieste Grad af Lykke?
Og her er Hovmesterens Svar:

(Gæster indtræder) A r i a.

Lykken er: den at udgynde,
Til Folket at uddeele den;
Alt brede ud Bellsignelsen;
Og alt hvad det har Ret at nyde.

Hvor er Lyksalighed at naae
Som kan den Bellsyst overgaae,
Den Konge smager, som kan sige:
De, som mit Bud adlyde skal;
Hver Undersaat udi mit Rige,
Forøger Borns og Benner's Tal?

Hvor er det sødt den Fryd at skue,
Som sig i Folkets Døie teer;
Den Glædes Lue,
Naar det en elsket Konge seer.

Lykken er ic.

E 4

Richard.

Richard.

Al Herre! Dersom ikke den Erbedighed
jeg har for Dem, holdt mig tilbage, saa gad jeg
trykket Dem op til mit Bryst! Denne Prindses
Herr Hofmester stjaeler ikke sin Lon.

Trettende Scene.

Kongen, Jenny, Mally, (som løber forud)
Moderen, Richard.

Mally.

Min Broder, min Broder; der er Rustaut
og har Tyve med sig.

Fiortende Scene.

Lurevel, En Hofmand, Skovfogder,
Kongen (som sidder og kan ikke sees for)
Richard, Jenny, Mally, Moderen.

Jenny.

O Himmel! det er Mylord.

(Hun løber bort og skjuler sig bag ved Døren, som
hun holder paa klem.)

Lurevel.

Ha! det er vores Ven Richard.

Richard.

Hvad Mylord! det er Dem?

Lurevel.

Lurevel.

Du lader mig tage op ved Dine Skov-
fogder?

Richard.

De vidste det ikke, Mylord —

Lurevel.

De vidste det ikke? Da skal jeg lære Dig
det paa deres Vegne.

Richard.

Rustaut! hvorfor har I holt Mylord an?

Rustaut. —

Ei for en Uhykke! man har jo ikke Rette.
Dine. En Mylord og en Skielm kan gierne have
eens Udseende. Hvorfor sagde han ikke hvem han
var? Saa snart jeg sagde ham, at jeg var Skov-
foged, saa stak de Piben ind og har ikke aabnet
Munden siden.

Richard.

Men Mylord! Jenny, som De har sperret
ind —

Lurevel.

Ja Jenny! Jenny! hun skal ikke slippe saa
fra mig; det skilker sig ret for saadan en Knøs som
Du at ægte en smul Pige: Naar at —

(Kongen reiser sig og kommer frem, Hofmanden
bliver ham vaer.)

Hofmanden.

Al! der er Kongen!

E 5

Hofmanden.

Hofmanden.

Lurevel.

At Herre! Deres Maje:
stæt,

De er da nu i Sikkerhed!

Sor os hvad stor Lykka:

lighed!

At Herre!

Ja Herre!

Her Mylord er, som sig

bør,

Sorstikke tør,

Besværges tør —

Hvad byder Deres Maje:

stæt,

Mit rørte Bryst

Opsyldt med Trøst

Tu aander Lyst.

Vi glemme nu hvad Hier:

terne

I denne Nats forfærdelse

Udstod for Skrak og

Engstelse.

Hvad, sagde vi, i Skoven

her

En Konge, som hver Mand

har Fier.

At! hvilket Saar!

I disse tykke Buske

gaaer.

At Herre! Deres ic.

At Herre!

Ja Herre!

Her Mylord er ic.

Hvad byder ic.

Vi glemme ic.

Hvad, sagde vi, ic.

Kongen.

Richard.

Moderen,
Nally, Skovs
fogderne.

My lord! My
lord!
Et Svar mig giv!

Kongen,
Kongen her!

Kongen,
Kongen her.

Det er alt nok,
Et Svar mig giv.
Et Svar mig giv.

Swad, det Kon-
gen er.

Swad, det Kon-
gen er!

Ne Herre! ei u-
naadig bliv,
Herre! mig tilgiv.

Det Kongen er.
Swad, Kongen
her.

My lord! My
lord!
Et Svar mig giv.

Det Kongen er,
Swad, Kongen
her.

Kongen, Kongen
her.
Her Kongen er.

Ne Herre! ei u-
naadig bliv.
Herre! mig tilgiv.

Det Kongen er!
Swad, Kongen
her.

Det Kongen er!
Swad, Kongen
her!

Det Kongen er!
Swad, Kongen
her.

Kongen.

Kongen.

(Efter at han har givet Tegn til at være stille.)

Mylord! hvad er det Richard vil sige angaaende denne Pige?

Eurevel.

Al Herre! sige Bagateller ere ikke Deres Majestets Opmærksomhed værdig.

Richard.

Maae det ikke være mig tilladt —

Kongen.

Vær stille Richard. Siig mig Sandheden Mylord!

Eurevel.

Herre! en ung Pige, et fattigt Barn her i Egnen, som er Fader og Moderløs, og som denne Aars —

Kongen.

Glem ikke, at det er mig De taler med.

Eurevel.

Som jeg — har taget under min Beskyttelse, fordi — fordi Richard vilde tvinge hende til at ægte ham imod sin Villie —

Jenny. (Springer frem bag Døren)

Imod min Villie. (hun kaster sig for Kongens Fodder) Al beste Konge!

Kongen.

Kongen.

Nu Mylord.

Lurevel.

Jeg haaber, at Deres Majestæt vil lade
mig vederfares den Ret —

Kongen.

Dersom jeg lod Eder vederfares Ret —
Gaae bort fra mine Dine.

Lurevel. (til Hofmanden)

Mylord, De veed at min Hensigt —

Hofmanden.

O sy Mylord! Det er en nedrig Gierning;
(til Kongens Side) Det er ret en nedrig Gierning,
Herre!

Lurevel. (sagte)

Hvor mange Forbrydelser drager ikke den
første efter sig!

Kongen. (som seer efter Lurevel)

Der seer man hvorkedes Regentere faaer
Sandheden at vide.

Richard.

Richard.

Richard.

Undskyld mig, Herre, at —

Kongen.

Richard giv mig min Kaarde. Har I
Hestene her?

Rustaut.

Ja, Herre! Der kommer Jægere fra alle
Kanter i Skoven for at erklyndige sig om jeg ikke
veed hvor De er bleven af.

Kongen.

Der Richard! annam den af min Haand,
jeg adler Dem.

Richard.

Hvad har jeg giort til at fortiene denne
Naade?

Kongen.

Er Adelskabet stiftet til at være en Prydelse
for Dyderne; saa tilkommer Sandheden For-
trin.

Richard.

Richard.

Den har jeg maaffee kun min Stand at
takke for; Beste Konge! tag Deres Adelskab til-
bage, og lad mig beholde det som er det værdigt.

Kongen.

Al Euredel! hvor langt bliver Du tilbage!
Jenny, De har buden mig til Bryllup, og jeg vil
selv gjøre det. Richard! Medgiften besørger jeg.
Farvel Madame, Farvel Lille!

Femtende Scene.

Jenny, Mally, Moderen.

Mally.

Min Moder! saa er det da en Konge?

Moderen.

Ja visseelig! visseelig Lille Gaas! Men —
Men — Men jeg kan ikke komme mig igjen!

Jenny.

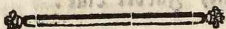
Jenny.

Alf kiære Fæster! hvilken Lykke! Men sagde
han ikke naar Bryllupet skulde være?

Moderen.

Alf, havde jeg kun vist at det var Kongen,
jeg som havde Kyllinger saa paa reede Hænder.

(Man hører Jagthorne blæse)

Sextende og sidste Scene.

Jenny, Massn, Moderen, Richard,
Rustant, Charlot.

Richard.

Kongen er flegen til Hest; Ha Jenny!

Jenny.

Ha! Richard!

Chorus.

C h o r u s.

Jenny, Richard, Mally, Moderen,
Rustaut, Charlot.

Himlens Naade Kongen give
Glædens Fylde mange Aar,
At Richard det min Bøn skal blive,
Vor Lykke er hvad han attraaer.

Kronens Glands ham ei indtager,
Alt hvad ham i den behager:
Er den Magt at giøre vel.

B a u d e v i l l e.

Rustaut.

Lad ei Haabet fra os drage;
Vel gior Lynilden Skoven Meen,
Men ved den bliver Lusten reen:
Begyndelsen til blide Dage.
Os Intet bør forærde her;
Fra Ondt til Godt et Skridt kun er.

f

Charlot.

Charlot.

Staae paa Luur kun lidet bringet,
Arbeides, søges, svedes maae;
Paa knortet Bei, blandt Torne gaae,
Omsider man da Dyret tvinger

Os intet ic.

Moderen.

Som Barn Du mig Kummer gjorde;
Jeg med Dig meget døiet har,
Du ret en liden Uglspeil var;
Men blev det jeg ei haabe torde.

Os intet ic.

Mally.

Slutningen mig overtlyder,
Hvor vel jeg satte Blomsterne;
Maaskee at lindre Daffene
Af Kongens Haand en Mand jeg nyder.

Os intet ic.

Jenny.

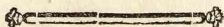
Jenny.

Kummer veed jeg os beredes
End i den lykkeligste Pagt,
For to er Drovelfen paalagt;
Men naar en Mand af os tilbedes,
Os intet x.

Richard.

Sporene af Sorg og Harme
Kan sees paa Fryd og Kierlighed,
Hvad Qual var os i Dag bereed!
Kom Jenny! lad mig dig omarme!
Os intet bør forfærde her,
Fra Ondt til Godt et Skridt kun er.

Ende.

Ich bin ein armer Sündner
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein

Ich bin ein armer Sündner
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein
 Und bin in Noth und Pein

Ende

